

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС ДЯВОЛ ПРЕЗ ЗИМАТА

Част 3 от „Сезони на любовта“

Превод от английски: Мирела Стефанова, 2015

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Лондон, 1843 година

Докато Себастиан, лорд Сейнт Винсът, гледаше младата жена, която току-що бе влязла, поклащайки се, в лондонската му резиденция, през ума му мина, че може би предишната седмица в Стоуни Крос Парк се е опитал да отвлече погрешната наследница.

Макар отвлечането да беше скорошно попълнение в дългия списък със злодейски дела на Себастиан, той наистина трябваше да прояви повече мъдрост.

Като се замислеше, Лилиан Бауман наистина беше глупав избор, макар навремето да изглеждаше като идеалното решение за проблема му. Семейството ѝ беше богато, а Себастиан имаше титла и финансови проблеми. А самата Лилиан, с мургавата си красота и огнен темперамент, обещавахе да е забавен партньор в леглото. Трябваше да си избере не толкова енергична плячка. Лилиан Бауман, енергична американска наследница, се беше противопоставила яростно на плановете му и накрая бе спасена от годеника си, лорд Уестклиф.

Мис Еванджелин Дженър, овчеподобното създание, което сега стоеше пред него, беше пълна противоположност на Лилиан Бауман. Себастиан я изгледа с прикрито презрение, размишлявайки върху онова, което знаеше за нея. Еванджелин беше единственото дете на Айво Дженър, собственикът на прословутия лондонски игрален клуб, и на майка, която беше избягала с него — само за да осъзнае по-късно каква ужасна грешка е сторила. Макар майката на Еванджелин да произхождаше от добро семейство, баща ѝ се намираше едно стъпало над уличните отрепки. Независимо от срамното си потекло, от Еванджелин може би щеше да излезе прилична съпруга, ако не беше безумната ѝ свенливост, която се изразяваше в мъчително заекване.

Себастиан беше чувал мъже да подхвърлят, че биха предпочели да носят власеница, докато кожата им прокърви, вместо да се опитват да водят разговор с нея. И естествено, той бе направил всичко възможно да я избягва. Оказа се не чак толкова трудно. Плахата

госпожица Дженър предпочиташе да се крие по ъглите. Те всъщност никога не бяха разговаряли директно — което напълно устройваше и двамата.

Но сега вече нямаше как да я избегне. Незнайно по каква причина госпожица Дженър бе решила, че иска да се появи непоканена в дома на Себастиан в този скандално късен час. И за да се компрометира още повече, тя беше пристигнала сама — а прекарването на повече от половин минута насаме със Себастиан беше достатъчно да съсипе репутацията, на което и да е момиче. Той беше развратен и аморален, и изпитваше перверзна гордост от това. Беше най-добрият в избраната от него професия — тази на съблазнител-дегенерат — и беше вдигнал летвата до такава степен, че малцина можеха да се мерят с него.

Отпуснат в стола си, Себастиан наблюдаваше с измамна леност приближаването на Еванджелин Дженър. В библиотеката бе тъмно, с изключение на малкия огън в камината, чиито проблясващи пламъци танцуваха леко по лицето на младата жена. Тя не изглеждаше на повече от двайсет, кожата ѝ бе свежа, а от очите ѝ бликаше онази невинност, която никога не пропускаше да възбуди презрението му. Себастиан никога не бе ценял невинността и не ѝ се беше възхищавал.

Въпреки че възпитанието изискваше от него да стане от стола, при тези обстоятелства като че ли нямаше особена нужда от прояви на учтивост. Вместо това той просто махна небрежно с ръка към другия стол до камината.

— Седнете, ако желаете — рече той. — Макар че на ваше място не бих се задържал дълго тук. Лесно се отегчавам, а репутацията ви не е точно на блестяща сладкодумница.

Еванджелин дори не трепна от грубостта на думите му. Себастиан не можа да не се зачуди какво ли възпитание я бе накарало да свикне до такава степен с обиди, които биха накарали всяко друго момиче да се изчерви или да избухне в сълзи. Или нямаше капчица ум в главата си, или притежаваше забележително самообладание.

Еванджелин свали пелерината си, праметна я пред едната облегалка на тапицирания в кадифе стол и седна на него без никаква грация в движенията. Стара мома, помисли си Себастиан, припомняйки си, че тя бе приятелка не само с Лилиан Бауман, но и с по-малката сестра на Лилиан, Дейзи, и с Анабел Хънт. Четирите млади

жени предпочитаха да стоят отстрани на всеки бал или соаре през изминалия сезон, групичка от вечни стари моми. Но като че ли лошият им късмет ги беше напуснал, защото Анабел най-последно бе успяла да си намери съпруг, а съвсем наскоро и Лириан бе изправила пред олтара лорд Уестклиф. Себастиан се съмняваше, че късметът им щеше да се прехвърли и върху това заекващо същество.

Макар че се изкушаваше да я попита за причината на посещението ѝ, Себастиан се страхуваше, че това може да отприщи цял поток от продължително пелтечене, което щеше да измъчи и двамата. Той си наложи да чака търпеливо, докато Еванджелин като че ли обмисляше какво да каже. В настъпилото продължително мълчание Себастиан я наблюдаваше под светлината на танцуващите пламъци, и осъзна с известна изненада, че тя е доста привлекателна. Никога не се беше вглеждал в нея, имаше само спомена за разчорлено червенокосо момиче с грозна фигура. Но всъщност беше очарователна.

Докато я гледаше, почувства леко напрежение, което се появи в мускулите му, косъмчетата на тила му се изправиха. Себастиан продължи да седи отпуснато в стола си, макар че върховете на пръстите му направиха малки вдлъбнатини в меката кадифена тапицерия. Стори му се странно, че никога не я беше забелязвал, при положение, че в нея имаше толкова много за гледане. Косата ѝ в най-яръкия оттенък на червеното, който беше виждал, като че ли се хранеше от светлината на огъня и грееше с буйна топлина. Изящните извивки на веждите ѝ и тежките ресни на миглите имаха тъмнокафяв оттенък, докато кожата ѝ бе като на истинска червенокоска, светла с леки лунички по носа и бузите. Весело пръснатите златисти точки, поръсени като с вълшебна пръчица на приятелска фея, искрено развеселиха Себастиан. Тя имаше старомодно пълни устни с естествено розов цвят, и големи, кръгли сини очи... красиви, но безчувствени, като очите на восъчна кукла.

— Н-научих, че приятелката ми госпожица Бауман вече е лейди Уестклиф — заяви предпазливо Еванджелин. — Двамата с графа са заминали за Г-гретна Грийн, след като той ви е... отпратил.

— След като ме ступа здраво, е по-точно казано — отвърна любезно Себастиан; знаеше, че тя е забелязала синините по брадичката му, останали от справедливия побой на Уестклиф. — Като че ли не прие много добре решението да взема годеницата му на заем.

— Вие я от-отвлякохте — възрази спокойно Еванджелин. — Вземането на заем предполага, че сте възнамерявали да му я върнете.

Себастиан почувства как устните му се разтягат в първата искрена усмивка от доста време насам. Очевидно тя не беше глупава.

— Добре, отвлякох я, щом държите на точността. Затова ли сте тук, госпожице Дженър? За да ми докладвате за щастливата двойка? Тази тема ме отегчава. Надявам се да ми кажете нещо интересно, защото в противен случай се боя, че ще трябва да си тръгнете.

— В-вие искахте госпожица Бауман, защото е богата наследница — каза Еванджелин. — И трябва да се ожените за някоя с пари.

— Така е — призна с лекота Себастиан. — Баща ми, херцогът, се провали при изпълнението на единственото си задължение в живота: да запази непокътнато семейното богатство, за да ми го завещае. Моето задължение, от друга страна, е да прекарвам времето си в развратно бездействие, очаквайки го да умре. Отлично се справям с това. Но херцогът не успя с неговото. Той опропасти семейните финанси и сега е непростимо беден, и което е още по-лошо, здрав.

— Баща ми е богат — заяви напълно безстрастно Еванджелин. — И умира.

— Поздравления. — Себастиан я погледна напрегнато. Не се и съмняваше, че Айво Дженър е натрупал значително богатство от игралния си клуб. В него лондонските господа ходеха да поиграят, да се насладят на добра храна, силни питиета и евтини курви. В него цареше атмосфера на разточителство с лека отсянка на приемлива занемареност. Преди около двайсетина години клубът на Дженър беше второкласна алтернатива на легендарния „Крейвън“, най-големия и най-преуспяващ хазартен клуб, който Англия бе познавала някога.

Но когато „Крейвън“ изгоря до основи и собственикът му се отказа да го строи наново, клубът на Дженър наследи постоянен поток от богати клиенти и се издигна до сегашното си цветущо положение. Не че изобщо можеше да се сравнява с „Крейвън“. Един клуб до голяма степен представлява отражение на характера и стила на собственика си, а Дженър не притежаваше нито едното, нито другото. Дерек Крейвън бе неоспорим специалист по развлеченията. За разлика от него Айво Дженър беше злобен некадърник, бивш боксьор, който през живота си не беше постигнал нищо, но по някаква щастлива приумица на съдбата се беше превърнал в преуспяващ бизнесмен.

И ето, че тук стоеше дъщерята на Дженър, единственото му дете. И ако тя наистина се канеше да му предложи онова, което Себастиан подозираше, той не можеше да си позволи да ѝ откаже.

— Не ви искам п-поздравленията — рече Еванджелин в отговор на предишните му думи.

— Тогава какво искате, дете? — попита тихо Себастиан. — Преминете към същността на въпроса, ако обичате. Взе да ми става скучно.

— Искам да прекарам с баща си последните няколко дни от живота му. Семейството на майка ми не ми позволява да го виждам. Опитах се да избягам в клуба му, но те винаги ме хващат и после ме наказват. Т-този път няма да се върна при тях. Те кроят планове, които възнамерявам да осуея — с цената на собствения ми живот, ако е необходимо.

— И тези планове са? — лениво попита Себастиан.

— Опитват се да ме омъжат насила за един от братовчедите ми. Господин Юстас Стъбинс. Той н-не ме обича, нито аз него... но той е послушна пионка в семейните планове.

— Които са да придобият контрол върху богатството на баща ви след смъртта му?

— Да. Първоначално бях готова да приема идеята, защото си мислех, че господин Стъбинс и аз ще имаме собствен дом... и си мислех... животът може да е поносим, ако живея далеч от останалите. Но господин Стъбинс ми каза, че няма намерение да се мести никъде. Той иска да остане под семейния покрив... а аз не мисля, че ще оцелея дълго време там. — Изправена пред привидно незаинтересованото му мълчание, тя добави тихо: — Имам причина да вярвам, че искат да ме у-убият, след като получат парите на баща ми.

Себастиан не отместваше поглед от лицето ѝ, въпреки че думите му прозвучаха безгрижно:

— Колко необмислено от тяхна страна. И защо това трябва да ме интересува?

Еванджелин не клъвна на стръвта му, само го изгледа с твърд поглед, който свидетелстваше за вътрешна сила, каквато Себастиан не беше срещал досега у жена.

— Предлагам ви да се омъжите за мен — заяви тя. — Нуждая се от защита. Баща ми е твърде болен, за да ми помогне, а аз не искам да

се превръщам в бреме за приятелките ми. Вярвам, че те ще ми предложат убежище, но дори тогава ще живея непрекъснато нащрек от страх, че роднините ми ще ме отвлекат и ще ме заставят да се подчиня на волята им. Неомъжените жени нямат никакви права, нито социални, нито правни. Това е н-несправедливо... но аз не мога да си позволя да се боря с вятърни мелници. Нуждая се от с-съпруг. На вас ви трябва богата съпруга. И двамата сме еднакво отчаяни, което ме кара да вярвам, че ще се съгласите на моето п-предложение. Ако съм права, можем да заминем за Гретна Грийн още тази вечер. Роднините ми сигурно вече ме търсят.

Възцари се тягостно мълчание. Себастиан размишляваше, без да сваля от Еванджелин напрегнатия си поглед. Не й вярваше. След неуспешния опит за похищение, който беше предприел предишната седмица, той не изпитваше особено желание да преживява нещо подобно.

И въпреки това тя беше права за едно нещо. Себастиан наистина беше отчаян. Пълчищата кредитори щяха да свидетелстват, че той е пристрастен към модните дрехи, изисканата храна и други подобни радости в живота. Жалката издръжка, която получаваше ежесечно от херцога, в най-скоро време щеше да секне, а той нямаше пари в сметката си дори да изкара месеца. За човек, който беше свикнал да взема всичко, което му попадеше в ръцете, без да страда от угризение на съвестта, предложението на Еванджелин беше същи божи дар. Но само при условие, че тя говори сериозно.

— Не ми се иска да се показвам като твърде меркантилен тип — небрежно произнесе той, — но колко близко до смъртта е баща ви? Някои хора прекарват години на смъртно легло. Според мен няма нищо по-лошо от това да караш другите да чакат.

— Няма да се наложи да чакате дълго — последва резкият отговор. — Казаха ми, че едва ли ще издържи повече от две седмици.

— А каква е гаранцията, че няма да размислите, щом стигнем до Гретна Грийн? Известно ви е що за човек съм, госпожице Дженър. Мисля, че няма защо да ви напомням, че съвсем неотдавна едва не похитих и изнасих една от приятелките ви.

Еванджелин го гледаше мълчаливо. За разлика от неговите очи, които бяха светлосини, нейните имаха наситен сапфирен оттенък.

— Опитали сте се да изнасилите Лилиан? — попита тя с напрегнат тон.

— Заплаших я да го направя.

— И щяхте ли да изпълните заплахата си?

— Не знам. Досега не ми се е налагало да го правя, но, като самата вие отбелязахте, се намирам в доста отчаяно положение. Между другото, като зачекнахме тази тема... вие ми предлагате брак по сметка или сте готова да споделите брачното ложе?

Еванджелин пропусна въпроса му покрай ушите си и настойчиво повтори:

— Щяхте ли да я принудите със сила?

Себастиан се усмихна иронично.

— Ако отговоря отрицателно, госпожице Дженър, как ще разберете, че не съм ви излъгал? Впрочем, ако настоявате... Не. Нямах да я изнасиля. Надявам се, че сега се чувствате по-спокойна. А що се отнася до моя въпрос...

— Щ-ще легна в леглото ви. Веднъж — каза тя, — за да узаконим брака. И никога повече.

— Чудесно — промърмори той. — И без това рядко си лягам с една и съща жена повече от един път. Става адски скучно, след като премине първоначалната изненада. Освен това не съм чак толкова буржоазен, че да гоня похотливо собствената си жена, особено ако разполагам със средства да издържам любовници. Естествено, остава въпросът за наследника... но ако проявите предпазливост, няма да се интересувам чии деца носите.

Еванджелин дори не примигна.

— Бих искала част от наследството да бъде прехвърлено в тръстов фонд на мое име. И да мога да харча каквото пожела, без да ви се отчитам за това.

Себастиан се убеди за пореден път, че момичето изобщо не е глупаво, макар заекването ѝ да караше останалите да мислят другояче. Свикнала да бъде недооценявана и незабелязвана, тя очевидно се бе научила да използва този факт за собствена изгода. Себастиан се напрегна.

— От моя страна би било глупаво да ви вярвам — заяви той. — Какво ще ви попречи да нарушите сделката ни, в който и да е момент? А вие ще постъпите още по-глупаво, ако се доверите на мен. Когато се

оженим, мога да ви създам такива неприятности, за каквито вашите роднини дори не са мечтали.

— Предпочитам да ги изтърпя от онзи, когото сама съм си избрала — мрачно отвърна Еванджелин. — По-добре вие, отколкото Юстас.

Себастиан се усмихна:

— Това едва ли може да се счита като комплимент към Юстас.

Тя не отвърна на усмивката му, а само леко се отпусна в креслото, наблюдавайки го с мрачно смирение. Погледите им се срещнаха и Себастиан внезапно се почувства разтърсен от глава до пети.

Това, че лесно се възбуждаше от някоя жена, не беше нищо ново. Себастиан отдавна бе разбрал, че мъжкото начало в него е по-силно развито, отколкото у останалите, и някои жени бяха способни да събуждат в него чувствена реакция с поразителна сила. По някаква неведома причина тази стеснителна, заекваща личност се бе оказала една от тях.

Съзнанието му се изпълни с вълнуващи образи... Прииска му се да вдъхне аромата ѝ, да докосне с края на пръстите си нежната ѝ кожа, да почувства гъделичкащото докосване на разпуснатите ѝ коси върху голата му гръд. Искаше му се да прави немислими неща с нейните устни и собствената си уста.

— Значи е решено — промълви той. — Приемам предложението ви. Разбира се, трябва да обсъдим още доста неща, но разполагаме с два дни, докато стигнем до Гретна Грийн. — Себастиан стана от стола си и се протегна, забелязвайки с лека усмивка как погледът ѝ се плъзна по тялото му. — Ще се разпоредя да приготвят каретата и ще наредя на камериера да ми приготви нещата. Мисля, че няма да отнеме повече от час. Между другото, ако случайно докато пътуваме, ви хрумне да се откажете от сделката ни, ще ви удуша.

Тя го стрелна с ироничен поглед:

— Н-нямаше да сте толкова нервен, ако м-миналата седмица не се бяхте опитали да отвлечете по този маршрут вашата съпротивляваща се жертва.

— Туше. В такъв случай мога ли да ви считам за не съпротивляваща се жертва?

— Дори повече, за страстно желаеща — отвърна Еванджелин с
такова изражение, сякаш умираше от нетърпение да поеме на път.

— Какво пък, това ми харесва — отбеляза Себастиан и се
поклони галантно, преди да излезе от библиотеката.

ВТОРА ГЛАВА

Останала сама, Еви затвори очи и въздъхна накъсано. Сейнт Винсът напразно се притесняваше, че тя ще размисли. Сега, когато сделката беше сключена, нетърпението ѝ да тръгнат на път беше сто пъти по-голямо от неговото. Достатъчно бе само да си помисли, че в този момент чичо Брук и чичо Перегрин я търсят из цял Лондон, за да потрепери от ужас.

В края на лятото, когато беше избягала от вкъщи, те я бяха заловили на входа на клуба на баща ѝ. Когато каретата на чичо Перегрин я откара до тях, от разцепената ѝ устна течеше кръв, едното ѝ око беше насинено, а гърбът и ръцете ѝ бяха покрити със синини. Следващите две седмици тя прекара заключена в стаята си на хляб и вода.

Никой, даже приятелките ѝ Анабел, Лилиан и Дейзи не знаеха какво е принудена да търпи. Животът в дома на семейство Мейбрик беше същински кошмар. Мейбрикови, роднини на майка ѝ, и семейство Стъбинс — сестрата на майка ѝ Флорънс и съпругът ѝ Перегрин — обединиха усилията си в желанието да сломят волята ѝ. Съпротивата, с която се сблъскаха, ги разгневи и озадачи... а Еви беше не по-малко озадачена от тях. Самата тя не бе очаквала, че ще успее да изтърпи тормоза, безразличието и дори ненавистта, без да се пречупи. Може би все пак приличаше много повече на баща си, отколкото бяха предполагали. Айво Дженър беше боксьор, който се биеше с голи юмруци, а тайната на успеха му — на ринга и извън него — се криеше не в таланта, а в издръжливостта и упоритостта му. Сигурно беше наследила тези негови качества.

Еви искаше да види баща си. Копнееше за това толкова силно, че изпитваше почти физическа болка. Той бе единственият човек на света, който се интересуваше от съдбата ѝ. Може и да не я бе обграждал с внимание, но тя знаеше, че изпитва към нея повече чувства, отколкото който и да е друг. Разбираше защо я бе поверил на грижите на Мейбрикови след смъртта на майка ѝ. Игралният клуб не

беше място, където да се отглежда дете. А семейство Мейбрик, макар и да не притежаваха титла, се смятаха за част от благородното съсловие. И въпреки това Еви не можеше да не си задава въпроси... Ако баща ѝ знаеше как се държат с нея, дали щеше да постъпи по същия начин? Ако му беше хрумнало, че гневът на семейството, предизвикан от бунтарската постъпка на майка ѝ, ще се излее върху беззащитното дете... всъщност нямаше смисъл да размишлява върху това точно сега.

Майка ѝ беше починала, баща ѝ беше болен, а имаше въпроси, които би искала да му зададе, преди да се разделят завинаги. Единственият ѝ шанс да се измъкне от лапите на Мейбрикови беше да се довери на надменния аристократ, за който току-що се беше съгласила да се омъжи.

Еви беше изненадана с каква лекота бе успяла да се разбере със Сейнт Винсът, който я смущаваше с изискания си вид. Висок, със златиста коса, леденосини очи и чувствена уста, той приличаше на паднал ангел, надарен с всички атрибути на мъжката красота, които Луцифер би могъл да измисли, за да погуби жените. Освен това беше безпринципен егоист, което сам бе доказал, опитвайки се да похити годеницата на най-добрия си приятел. Всъщност, реши Еви, точно такъв човек беше способен да се противопостави на роднините ѝ.

Можеше да е сигурна, че от него щеше да излезе ужасен съпруг. За щастие, тя не таеше никакви илюзии по този въпрос. И тъй като не изпитваше към него никакви чувства, нямаше да ѝ е трудно да си затваря очите пред прегрешенията му и да пропуска покрай ушите си обидите му.

Колко силно се различаваше това от браковете на приятелките ѝ! При мисълта за тях Еви едва не се разплака. Едва ли щяха да останат приятелки, след като се омъжи. Тя подсмръкна и преглътна нежеланите сълзи. Защо да плаче? Може бракът със Сейнт Винсът да не бе идеалният изход от положението ѝ, но беше най-доброто, което успя да измисли.

Когато си представи гнева на лелите и чичовците си, когато разберяха, че тя — и състоянието ѝ — са се изплъзнали от ръцете им, Еви изпита известно облекчение. Готова бе на всичко, за да се измъкне от властта им. И, разбира се, да се спаси от брака с онова страхливо нищожество Юстас, който до такава степен се беше отдал на лакомия и пиянство, че скоро нямаше да може да минава през вратата. Макар и да

ненавиждаше собствените си родители, той никога нямаше да се осмели да се изправи срещу тях.

По ирония на съдбата в крайна сметка точно Юстас бе принудил Еви да избяга от къщи, когато се яви пред нея с годежния си пръстен.

— Ето — произнесе той със сконфузен вид, подавайки ѝ златната халка с нефрит, — майка ми нареди да ти го дам. Имай предвид, че ако не го носиш довечера, ще останеш без ядене. Освен това тя каза, че другата седмица ще обявят годежа ни.

Това не беше съвсем неочаквано. След три сезона неуспешни опити да ѝ намерят мъж с титла, роднините ѝ стигнаха до извода, че бракът ѝ няма да им донесе никаква изгода. И отчитайки факта, че скоро тя ще стане богата наследница, решиха да обсебят парите ѝ, като я омъжат за някой от братовчедите ѝ.

Думите на Юстас събудиха в нея такъв гняв, че цялото ѝ лице пламна за миг. Това, всъщност, го накара да се разсмее и да каже:

— Леле, какъв вид придобиваш, като се изчервиш. Косата ти направо прилича на портокал.

Преглъщайки хапливия си отговор, Еви се опита да се успокои. Мислите кръжаха в главата ѝ като листа, подхванати от силен вятър. Внимателно подбирайки думите, тя успя да изрече, почти без да заеква:

— Братовчедо Юстас... ако се съглася да се омъжа за теб... мога ли да разчитам на твоята подкрепа срещу родителите ти? Ще ми позволиш ли да видя баща си и да се погрижа за него?

Усмивката мигом изчезна от лицето на Юстас, пухкавите му бузи увиснаха. Той отмести поглед встрани и отвърна уклончиво:

— Те нямаше да се държат с теб така, ако не беше такова упорито същество.

Губейки търпение, Еви отново започна да заеква:

— Ще ми вземеш парите и н-няма да ми д-дадеш нищо в замяна...

— За какво ти е цялото това богатство? — попита презрително той. — Ти си плахо същество, което знае само да се крие по ъглите. Не ти трябват нито хубави дрехи, нито бижута... не можеш да водиш разговори, а и за леглото не ставаш. Трябва да ми благодариш, че съм се съгласил да се оженя за такова нищожество, но си твърде глупава, за да го оцениш!

— Аз... аз... — Еви беше толкова разгневена, че не можеше да накара устата си да произнесе нужните думи и само гледаше свирепо, опитвайки се да отговори.

— Каква идиотка! — нетърпеливо изръмжа Юстас и в пристъп на раздразнение хвърли пръстена на пода. Той подскочи, търкулна се и изчезна под дивана. — Виждаш ли какво ме накара да направя? Хайде, намери го, иначе ще останеш гладна. Ще отида да кажа на майка, че съм си свършил работата и съм ти го дал.

Еви остана без вечеря, но вместо да потърси изгубения пръстен, тя трескаво напъха каквото можа в една малка чанта. Измъкна се през прозореца на втория етаж, спусна се по улука и пресече на бегом двора. За неин късмет още щом изтича през портата, се натъкна на свободен файтон.

Сигурно за последен път бе видяла Юстас, помисли си Еви с мрачно удовлетворение. Той рядко посещаваше светските вечеринки. Колкото повече дебелееше, толкова по-рядко излизаше от дома. Никога нямаше да съжали за това, че беше избягала от него. Едва ли някога щеше да се опита да я вкара в леглото си... липсваше му онова качество, което деликатно наричаха „животинска страст“. Цялата му страст бе съсредоточена изключително върху яденето и пиенето.

Лорд Сейнт Винсът, от друга страна, беше съблазнил и компрометирал твърде много жени. За разлика от много представителки на нежния пол, Еви не одобряваше подобно поведение. Но точно този факт щеше да послужи като гаранция, че никой няма да се усъмни в истинността на брака им.

При тази мисъл стомахът ѝ се сви нервно. В мечтите си тя се виждаше омъжена за мил и чувствителен мъж, по момчешки весел и непосредствен. Той щеше да я обича и никога нямаше да се подиграва на заекването ѝ.

Себастиан Сейнт Винсът беше пълна противоположност на въображаемия ѝ любим. В него нямаше нищо добро, чувствително или момчешко. Той приличаше по-скоро на хищник, който обичаше да си играе с плячката, преди да забие в нея зъбите си. Погледът на Еви се спря върху креслото, в което бе седял допреди малко, и тя ясно си го представи, осветен от пламъците на камината. Висок и слаб, той бе облечен с елегантна простота, която само подчертаваше изисканата му външност. Имаше гъсти, леко чупливи коси с цвета на тъмно злато,

каквито се откриват само в средновековните икони, и светлосини очи, проблясващи като редките диаманти в огърлицата на древна императрица. Красиви очи, които не изразяваха никакви чувства, когато се усмихваше. Самата усмивка бе достатъчна, за да секне дъхът на всяка жена... чувствените, цинични устни, равните, бели зъби... О, Сейнт Винсът беше зашеметяващ мъж. И го знаеше много добре.

Странно, но Еви изобщо не се страхуваше от него. Сейнт Винсът беше твърде умен, за да разчита на физическо насилие в онези случаи, когато можеше да се размине само с няколко подходящо подбрани думи. Много повече се страхуваше от глуповатата жестокост на чичо Перегрин, да не говорим за злобните ръце на леля Флорънс, която с голямо удоволствие раздаваше парещи шамари и неприятни щипания.

Никога повече, закле се Еви, изтупвайки разсеяно мръсотията от полата си, насъбрана по време на спускането по улука. Изкушаваше се да си облече чистата рокля, която носеше в чантата си, оставена във фоайето. Но едва ли си струваше да се преоблича, след като скоро ѝ предстоеше дълго пътуване и всичките ѝ дрехи щяха да се изцапат много, преди да са стигнали до крайната цел на пътешествието им.

Вниманието ѝ бе привлечено от движение край вратата. Еви вдигна поглед и видя пухкава камериерка, която я попита дали не желае да се освежи в някоя от стаите за гости. Размишлявайки печално, че момичето като че ли е свикнало с присъствието на сами жени в къщата, Еви последва прислужницата до една малка стая на горния етаж. Тя, както и всичко, което бе видяла досега в къщата, беше добре обзаведена и чиста. Стените бяха покрити със светли тапети, украсени с рисувани на ръка птици и китайски пагоди. За радост на Еви в преддверието имаше умивалник с течаща вода; канелките имаха формата на делфини, а съседната врата водеше към тоалетна.

След като удовлетвори личните си нужди, Еви отиде до умивалника, за да измие лицето и ръцете си, и да утоли жаждата си с вода, налята в сребърна чаша. После се върна в спалнята, търсейки гребен или четка. Не намери нищо, затова просто приглади с ръце събраната на главата ѝ пищна коса.

Никакъв звук не я предупреди за нечие присъствие, но Еви внезапно усети, че не е сама в стаята. Обърна се рязко и видя Сейнт Винсът, който я наблюдаваше, отпуснал небрежно главата си

настри. Прониза я странно усещане, сякаш по тялото ѝ премина топла вълна. Тя внезапно почувства слабост и разбра, че е ужасно изморена. Дори мисълта за онова, което ѝ предстоеше — пътуването до Шотландия, бързата сватба и консумацията на брака след това — беше изтощителна. Тя изпъна рамене и направи крачка напред, но заслепяващите искри, които избухнаха пред очите ѝ, я накараха да се олюлее.

Еви тръсна глава, за да проясни зрението си, и забеляза, че Сейнт Винсът стои до нея и я придържа за лактите. Намираще се толкова близо, че тя усещаше мириxa му — слабият аромат на някакъв скъп одеколон, примесен с миризмата на чисто тяло, ленен плат и първокласна вълнена тъкан. Той излъчваше здраве и жизнена сила. Силно развълнувана, Еви примигна срещу лицето му, което се намираще по-далеч, отколкото бе очаквала. С изненада осъзна, колко е висок — много повече, отколкото ѝ се беше сторило, докато го гледаше отдалеч.

— Кога сте яли за последен път? — попита той.

— Вчера сутринта... струва ми се...

Едната му светлокестенява вежда се повдигна.

— Само не ми казвайте, че роднините ви се опитват да ви уморят от глад? — Щом тя кимна с глава, той погледна нагоре. — С всеки изминал миг това става все по-мелодраматично. Ще кажа на готвача да приготви една кошница със сандвичи. Хванете ме под ръка, ще ви помогна да слезете долу.

— Нямам нужда от помощ, б-благодаря...

— Хванете ме под ръка — повтори Сейнт Винсът с любезен, но непреклонен тон. — Няма да ви позволя да се свлечете по стълбата и да си счупите врата още преди да сме седнали в каретата. Богатите наследници не се намират под път и над път. Ще мине адски много време, преди да ви намеря подходяща заместница.

Докато слизаха надолу, Еви трябваше да признае, че е подценила състоянието си, и беше благодарна на Сейнт Винсът за подкрепата. По някое време той я прегърна през талията, помагайки ѝ да измине последните няколко стъпала. По кокалчетата на пръстите му все още се забелязваха следи от сблъсък с лорд Уестклиф и Еви неволно се усъмни, че ако се стигне до бой, този разглезен аристократ ще успее да

се противопостави на масивния ѝ чичо. Тя потрепери и си пожела да се озоват в Гретна Грийн колкото се може по-бързо.

Потреперването ѝ не остана незабелязано.

— Студено ли ви е? — попита Сейнт Винсът, обгръщайки поплътно талията ѝ. — Или това са нерви?

— И-иска ми се да се махна от Лондон — отвърна Еви, — преди роднините ми да са ме намерили.

— А те имат ли някаква причина да смятат, че сте дошли при мен?

— О, н-не — увери го тя. — На никого няма да му хрумне, че съм способна на такава безумна постъпка.

Дори да не ѝ се виеше свят, ослепителната му усмивка със сигурност щеше да я доведе до такова състояние.

— Добре, че суетата ми е непоклатима. Иначе досега да сте я унищожили.

— Сигурна съм, че има достатъчно жени, които да подхранват суетата ви. Едва ли имате нужда от още една.

— Винаги има нужда от още една, скъпа. Това ми е проблемът.

Той я отведе обратно в библиотеката, където тя поседна за няколко минути пред камината. Точно когато задряма в стола, Сейнт Винсът се върна, за да я отведе навън. Сънена, тя го последва до лъскавата, лакирана в черно карета, която ги чакаше пред къщата, и Сейнт Винсът пъргаво я вкара вътре. Тапицерията от кремав плюш беше изключително непрактична, но великолепна, и сияеше меко под светлината на малкия фенер, закрепен към тавана на каретата. Еви се отпусна на копринените възглавнички и изпита непривично чувство на удобство и благополучие. Семейството на майка ѝ живееше според определени правила, които отхвърляха всякакви излишества. За Сейнт Винсът, подозираше тя, излишествата бяха напълно нормални, особено когато ставаше дума за личното му удобство.

На пода лежеше кошничка, направена от тънки плетени кожени ремъци. Еви порови вътре и откри няколко обвити в салфетки сандвичи от маслен хляб с месо и сирена. Ароматът на пушено месо събуди в нея вълчи апетит и тя бързо изяде два сандвича, като едва не се задави в стремежа си да утоли глада си.

Разположилият се на отсрещната седалка Сейнт Винсът я наблюдаваше с усмивка как довършва втория сандвич.

— По-добре ли се чувствате?

— Да, благодаря.

Той отвори вратичката на шкафчето, вградено в стената на каретата, и извади оттам кристална чаша и бутилка вино. После напълни чашата и я подаде на Еви. Тя отпи внимателно, за да опита вкуса му, след което жадно изпи сладката, с леко тръпчив вкус, напитка. На младите момичета рядко им позволяваха да пият вино, което не е разрежено с вода. Още не беше успяла да изпие всичко, когато Сейнт Винсът отново напълни чашата. Каретата потегли с леко поклащане и зъбите на Еви изтракаха леко върху ръба на чашата. Уплашена, че може да разлее виното по кадифената тапицерия, тя отпи голяма глътка и чу тихия смях на Сейнт Винсът.

— Няма нужда да бързате, скъпа. Чака ни дълъг път.

Излегнат върху възглавниците, той изглеждаше като турски паша от любовните романи, които Дейзи Бауман обожаваше. — Кажете ми, какво щяхте да направите, ако не бях приел предложението ви? Къде щяхте да отидете?

— Сигурно щях да потърся убежище при Анабел и господин Хънт. — Лилиан и лорд Уестклиф бяха заминали на сватбено пътешествие, а нямаше смисъл да търси помощ от Бауманови... Въпреки че Дейзи я подкрепяше от все сърце, родителите ѝ нямаше да пожелаят да се замесват в тази история.

— А защо не отидохте първо при тях?

Еви се намръщи:

— На семейство Хънт ще им е трудно, ако не невъзможно да попречат на чичо ми да ме върне обратно. Далеч в по-голяма безопасност съм като ваша съпруга. — Тя се чувстваше приятно замаяна от виното и се отпусна върху меките възглавници.

Сейнт Винсът се наведе напред и посегна към обувките ѝ.

— Без обувки ще ви е по-удобно — каза той. — Само, за бога, не се дърпайте. Нямам намерение да се нахвърлям върху вас в каретата. — Докато развързваше връзките, той продължи с копrienен глас: — А дори и да имах подобно желание, едва ли щеше да има голямо значение, защото така или иначе скоро ще бъдем женени. — Той се усмихна, когато тя рязко дръпна обувтия си в чорапче крак, и посегна към другата обувка.

Позволявайки му да я събуе, Еви се насили да се отпусне, макар че от докосването на пръстите му по тялото ѝ пробягваха горещи вълни.

— Може да разхлабите малко и корсета си — посъветва я той. — Така пътуването ще е по-приятно.

— Не нося к-корсет — отвърна Еви, избягвайки погледа му.

— Нима? Боже! — Той плъзна опитен поглед по талията ѝ. — Имате великолепна фигура, моме.

— Не обичам тази дума.

— Моля да ме извините... Свикнал съм да се обръщам към благородните дами като към жени с леко поведение и обратното.

— И подходът ви е успешен? — скептично се поинтересува тя.

— О, да — отвърна той с такова самодоволство, че тя не се сдържа и се усмихна.

— Вие сте у-ужасен човек.

— Няма да го отричам. Но както показва практиката, животът на ужасните хора се оказва по-добър, отколкото заслужават. А в същото време добрите като вас... — Той посочи с жест Еви, сякаш положението ѝ служеше като потвърждение на тезата му.

— Може пък да не съм толкова добра, колкото си мислите.

— Надявам се да е така. — Светлите му, проблясващи очи се присвиха замислено. Еви забеляза, че миглите му, неприлично дълги за мъж, бяха с няколко отсенки потъмни от косата му. Въпреки височината и широките му рамене, в него имаше някаква котешка грация... приличаше на мързелив, но потенциално опасен тигър. — От какво е болен баща ви? — внезапно попита той. — Дочух някакви слухове, но нищо определено.

— Има туберкулоза — промърмори Еви. — Поставиха му диагнозата преди половин година и оттогава не сме се виждали. Порано Мейбрикови ми позволяваха да го посещавам в клуба, тъй като не намираха особена вреда в това. Но миналата година леля Флорънс реши, че общуването с татко не помага за уреждането на подходящ брак и ми забрани да се виждам с него. Те искат да се правя, че той не съществува.

— Изумително — иронично произнесе той, кръстосвайки крака. — Откъде това неочаквано желание да се въртите около смъртния му одър? Искате да се убедите, че ви е споменал в завещанието си?

Пренебрегвайки подигравателния му тон, Еви се замисли над отговора.

— Когато бях малка, често ме пускаха при него — рече тя след кратка пауза. — Бяхме много привързани един към друг. Татко беше — и си остава — единственият човек, на когото не съм му безразлична. Обичам го. И не искам да умре сам. Можете да ми се присмеете, ако това ви забавлява. Все ми е едно. Вашето мнение не означава нищо за мен.

— Спокойно, мила моя. — В гласа му прозвуча искрено веселие. — Очевидно сте наследили характера на баща си. Случвало ми се е да видя как очите му проблясват по същия начин, когато се ядоса заради някоя дреболия.

— Познавате баща ми? — изненада се тя.

— Разбира се. Всички любители на развлеченията са прекарвали известно време при Дженър. Вашият баща не е лош човек, което не му пречи да избухва като барут. Но не мога да разбера как така една Мейбрик се е омъжила за кокни?

— Мисля, че това е била единствената възможност за майка ми да се измъкне от дома.

— Също като в нашия случай — отбеляза Сейнт Винсът. — Не намирате ли определена прилика?

— Надявам се, че с това ще се изчерпи — отвърна Еви. — Била съм зачената скоро след сватбата, а после мама починала при раждането ми.

— Нямам намерение да ви надувам корема, ако вие не го желаете — рече примирено той. — Има немало способности за избягването на нежелана бременност... качулки, сюнгери, промивки, да не споменаваме и онези хитри малки сребърни украшения, които могат... — Той млькна при вида на изражението ѝ и се разсмя. — Боже, очите ви станаха като паници! Изплаших ли ви? Не ми казвайте, че не сте чували за тези неща от омъжените ви приятелки.

Еви бавно поклати глава. Макар че Анабел Хънт с охота споделяше някои тайни от съпругеските отношения, тя никога не беше споменавала за начините за предотвратяване на бременността.

— Съмнява ме, че изобщо са чували за тях — рече тя и той отново се засмя.

— С огромно удоволствие ще ви просветя, щом се доберем до Шотландия. — Устните му се разтеглиха в усмивка, която сестрите Бауман някога бяха намирали за неустоима... очевидно не бяха забелязали пресметливия блясък в очите му. — Любов моя, а вие не допускате ли, че консумацията на брака ни може да ви хареса толкова много, че да ви се прииска да повторите?

С каква лекота се сипеха гальовните думи от устата му.

— Не — отвърна твърдо Еви. — Не допускам.

— М-м-м... — измърка Сейнт Винсът. — Обожавам предизвикателствата.

— Не изключвам възможността брачната ни нощ да ми достави удоволствие — изрече Еви, гледайки го твърдо в очите, макар че бузите ѝ пламнаха от смущение. — Дори се надявам да е така. Но това няма да ме накара да променя решението си. Защото знам кой сте вие и на какво сте способен.

— Скъпа моя... — произнесе почти нежно той, — тепърва ще научите най-лошото за мен.

ТРЕТА ГЛАВА

За Еви, която се беше изтормозила по време на дванайсетчасовото пътуване от имението на Уестклиф в Хемпшир, двете денонощия, прекарани в пътуване, бяха абсолютно мъчение. Ако се бяха движели по-бавно, щеше да ѝ бъде много по-леко. Но по нейно собствено настояване те поеха направо към Гретна Грийн, спирайки по пътя само за да сменят впряга и кочияша. Еви се страхуваше, че ако роднините ѝ разберат какво е намислила, ще се втурнат да я преследват. И, съдейки по изхода на сблъсъка между Сейнт Винсът и лорд Уестклиф, се съмняваше, че той ще успее да се противопостави на чичо ѝ Перегрин.

Въпреки отличните пружини, каретата, която се движеше с максимална скорост, така се клатеше и подскачаше, че Еви усети, че ѝ се повдига. Тя беше изтощена и не можеше да намери подходяща поза, за да заспи. Главата ѝ непрекъснато се удряше в стената на каретата. А когато се унасяше, дрямката ѝ не продължаваше повече от няколко минути.

Сейнт Винсът понасяше по-леко изпитанието, макар че също придоби изморен вид. Всички опити за водене на разговор отдавна бяха изоставени и те продължаваха пътуването в пълно мълчание. Странно, но мъжът нито веднъж не се оплака от тежкото пътуване. Очевидно и той нямаше търпение да се добере до Шотландия. В края на краищата, реши Еви, Сейнт Винсът също като нея е заинтересован от максимално бързото сключване на брака им.

Все напред и напред... каретата подскачаше по неравния път, като на няколко пъти едва не изхвърли Еви от седалката на пода. Придремването и рязкото събуждане продължаваха да се редуват. Всеки път, когато вратата на каретата се отваряше и Сейнт Винсът изскачаше навън, за да провери новия екипаж, във вътрешността нахлуваше студен въздух. Вцепенена от студ и умора, Еви се свиваше в ъгъла.

Нощта беше последвана от ден с мразовити температури и ситен дъждец. Наметалото на Еви подгизна, докато Сейнт Винсънт я водеше през двора на една странноприемница. Той я настани в отделна стая, където тя изяде купа с гореща чорба и се възползва от нощното гърне, докато той отиде да нагледа поредната смяна на коне и кочияш. При вида на леглото тя едва не се разплака. Нищо, ще си отспи после, когато се добере до Гретна Грийн и стане недосегаема за роднините си.

Почивката продължи не повече от половин час. След като се върна в каретата, Еви се опита да свали мокрите си обувки, защото се притесняваше да не изцапа кадифената тапицерия. Сейнт Винсънт, който влезе след нея, се притече на помощ. Докато той развързваше връзките и събуваше обувките от вкочанените ѝ крака, Еви мълчаливо свали от главата му мократа шапка и я хвърли на отсрещната седалка. Гъстите му коси блестяха в различни оттенъци — от кехлибарено до бледорусо.

Сейнт Винсънт се настани до нея и се взря мълчаливо в измъченото ѝ лице.

— Всяка жена на ваше място — произнесе най-накрая той, докосвайки нежно извивката на бузата ѝ, — досега щеше да ме е измъчила с безкрайните си пъшкания и оплаквания.

— К-как мога да се оплаквам — възрази Еви, треперейки от студ, — щом като сама ви помолих да заминем за Шотландия?

— Вече сме по средата на пътя. Ако не се случи нищо, утре вечер ще сме женени. — Той се усмихна накриво. — Все още не ми се е случвало да видя булка, която с такова желание се стреми към брачното легло.

Треперещите устни на Еви се изкривиха в усмивка, когато разбра, че той има предвид желанието ѝ да се наспи. Докато гледаше лицето му, тя се питаше как успява да изглежда толкова привлекателен, въпреки следите от умора и сенките под очите. Беше се оказал много по-човечен, отколкото онзи надменен и бездушен аристократ, с който бе потеглила на път. Може би щеше да се появи отново, след като Сейнт Винсънт си почине, но сега той се държеше свободно и непринудено, сякаш по време на това безумно пътешествие между тях се бе създала някаква крехка връзка.

Магията бе развалена от почукване на вратата. Когато Сейнт Винсънт я отвори, пред погледите им се появи измокрена слугиня.

— Ето, милорд — каза тя, измъквайки изпод наметалото си два предмета, които му подаде. — Горещо питие и тухла, както поискахте.

Сейнт Винсът измъкна от джоба си една монета и я подаде на момичето. Със сияещо лице тя изтича обратно под стряхата на странноприемницата. Еви примигна изненадано, когато мъжът ѝ подаде пръстена чаша, пълна с димяща течност.

— Какво е това?

— Нещо, което ще ви стопли отвътре. — После претегли на ръка тухлата, увита в няколко пласта вълнен плат. — А това е за краката ви. Вдигнете ги на седалката.

При други обстоятелства Еви нямаше да допусне такова своеволно отношение. Но сега не възрази по никакъв начин, докато той нагласяше загрялата тухла под краката ѝ.

— О-о-ох... — Тя потрепери от удоволствие, докато превъзходната топлина обгърна измръзналите ѝ пръсти. — Н-никога не ми е било толкова хубаво...

— Жените не спират да ми го повтарят — отвърна с усмивка той. — А сега се облегнете на мен.

Еви се подчини, позволявайки му да я обгърне с ръце. Гръдта му бе широка и много твърда, но се оказа идеална възглавница за главата ѝ. Тя поднесе чашата към устните си и отпи предпазливо от горещата напитка. Вътре със сигурност имаше някакъв алкохол, смесен с вода и ароматизиран със захар и лимон. Докато я пиеше бавно, тя изпълваше тялото ѝ с топлина. Еви въздъхна със задоволство. Каретата отново се люшна напред, но силната ръка на Сейнт Винсът я задържа удобно притисната към гърдите му. Еви не можеше да проумее колко бързо адът бе успял да се превърне в нещо като рай.

Досега никога не се беше намирала в такава близост до някой мъж. Струваше ѝ се ужасно неправилно да ѝ се наслаждава. Но от друга страна трябваше да е съвсем безчувствена, за да не изпита нищо. Природата бе надарила щедро тази недостойна личност. Освен това той беше невероятно топъл. Еви сподави желанието си да се притисне още по-силно към тялото му; дрехите му бяха изработени от изключително меки тъкани; палтото от фина вълна, жилетката от плътна коприна, ризата от изключително мек лен. Ароматът на скъп одеколон се смесваше с мириxa на чистата му кожа.

От страх, че когато напитката свърши, тя ще трябва да се отдръпне от него, Еви се опитваше да пие колкото се може по-бавно. Когато преглътна и последните капки, Сейнт Винсът взе чашата от ръката ѝ и я остави на пода на каретата. Еви изпита огромно облекчение, когато ръката му отново я обгърна. Тя чу как той се прозя над главата ѝ.

— Спете — прошепна мъжът. — Имаме още три часа до следващата смяна на впряговете.

Еви се извърна на една страна, настани се уютно в обятията му и си позволи да потъне в дълбок сън.

Останалата част от пътуването се превърна в едно разлято петно от безкрайно движение, тежка дрямка и резки пробуждания. Все изтощена, Еви започваше да зависи все повече от Сейнт Винсът. При всяко спиране той успяваше да ѝ донесе чаша горещ чай или бульон и се грижеше за това да има загрята тухла. Дори успя да намери някакво одеяло отнякъде, като сухо посъветва Еви да не пита как се е сдобил с него. Убедена, че без него досега да е замръзнала от студ, тя бързо отхвърли всякакви угризения на съвестта и побърза да се притисне към него.

— Не си мислете, че ви се хвърлям на шията — заяви тя, отпусайки се на гърдите му. — Просто вие сте единственият източник на топлина, който имам под ръка.

— Както кажете — лениво отвърна Сейнт Винсът и загърна и двамата по-плътно с одеялото. — Макар че съм длъжен да отбележа, че през последните петнайсет минути галихте разни части от тялото ми, които никой не се е осмелявал да докосва досега.

— С-силно се съмнявам. — Тя се зарови още повече в дълбините на палтото му и добави с приглушен глас: — Струва ми се, че тялото ви никога не е страдало от липса на внимание.

— Не и при подобни обстоятелства. — Той внезапно потрепна и леко се отдръпна, за да я настани по-удобно. — Дръпнете коляното си оттам, скъпа, или плановете ви за консумацията на брака ни може да се окажат застрашени.

Еви задряма и се събуди чак на следващата спирка, когато Сейнт Винсът внимателно я разтърси за рамото.

— Еванджелин — прошепна той, отхвърляйки разпилените коси от лицето ѝ. — Събудете се. Пристигнахме на следващата спирка.

Време е да влезем вътре за няколко минути.

— Не искам — промърмори тя и се притисна раздразнено към него.

— Трябва — настоя нежно той. — След това ни очаква доста дълга отсечка, така че ви препоръчвам да използвате всички удобства, докато все още имате възможност.

Еви искаше да му възрази, че не са й нужни никакви удобства, но се опомни навреме. При мисълта за това, че трябва да излезе от каретата под студения дъжд, направо й се доплака. Тя се наведе, нахлузи влажните си, мръсни обувки, и се зае с връзките. Сейнт Винсът избута ръцете й настрани и сам ги завърза. Помогна й да слезе от каретата и Еви стисна зъби под поривите на ледения вятър. След като нагласи качулката й ниско над лицето, Сейнт Винсът обгърна с ръка раменете й и я поведе през двора на странноприемницата.

— Повярвайте ми — каза той, — по-добре да прекарате няколко минути тук, отколкото да спираме по-късно край пътя. Доколкото познавам жените и женския организъм...

— Наясно съм с организма си — тросна му се Еви. — Няма нужда да ми го обяснявате.

— Разбира се. Простете ми, ако говоря твърде много, но така се опитвам да се поддържам буден. И вас, между другото.

Еви го прегърна през тънкия кръст и зацапа през ледената киша, разсейвайки се с мисли за братовчеда Юстас. Колко хубаво, че нямаше да й се наложи да се омъжва за него! Повече никой нямаше да може да я накара да живее под покрива на Мейбрикови. Тази мисъл й вдъхна сили. След като се омъжеше, те повече нямаше да имат власт над нея. Боже, дано това стане по-скоро!

След като им уреди временна стая, Сейнт Винсът хвана Еви за раменете и я огледа с преценяващ поглед.

— Изглеждате много слаба — рече той с искрен глас. — Защо да не останем за един-два часа? Можете да си починете...

— Не — прекъсна го тя. — Искам да продължим напред.

Сейнт Винсът я погледна с очевидно раздражение, но попита без злоба:

— Защо винаги сте толкова упорита? — След като я отведе в стаята, той й напомни да заключи вратата след него. — Опитайте се да

не заспите на гърнето — посъветва я мъжът, преди да я остави сама.

Когато се върнаха обратно в каретата, Еви изпълни обичайния си вече ритуал, свали обувките си и позволи на Сейнт Винсът да подложи под краката ѝ горещата тухла. Той я настани в скута си, изпъвайки единия си крак край тухлата, докато другият остана опрян в пода, за да пази равновесие. Сърцето на Еви заби ускорено и кръвта ѝ препусна по вените, когато той взе ръката ѝ и започна да си играе с ледените ѝ пръсти. Неговата ръка бе възхитително топла, с копринена кожа и поддържани нокти. Той сплете пръстите си с нейните, галейки дланта ѝ.

Еви въздъхна. Това просто не беше възможно. Кой би си помислил, че тя, старата мома Еванджелин Дженър, ще се окаже сама в каретата с един опитен съблазнител и ще се втурне в лудо пътешествие до Гретна Грийн. С какво се захванах, помисли си замаяно тя. Извъръщайки глава на една страна, Еви притисна бузата си към лепената му риза и сънено попита:

— Семейството ви голямо ли е?

Сейнт Винсът се забави за миг, докосвайки с устни косите ѝ, преди да отговори:

— Не, не остана никой, освен мен и баща ми. Нямам спомени за майка ми — тя е умряла от холера, докато съм бил още съвсем малък. Имах четири по-големи сестри. Тъй като бях най-малкият и единствено момче, всички ме глезеха ужасно. Но още тогава изгубих три от тях заради скарлатината... помня, че когато се разболяха, бях изпратен в извънградското ни имение, а когато ме върнаха обратно, вече ги нямаше. Единствената, която бе останала жива — най-голямата ми сестра — се омъжи, но също както и вашата майка, почина при раждането. Бебето не оцеля.

— Запитвали ли сте се някога как щеше да се развие животът ви — попита неочаквано за себе си тя, — ако майка ви беше останала жива?

— Не.

— А аз — да. Често съм се чудела какъв ли съвет щеше да ми даде.

— Тъй като майка ви се е омъжила за бандит като Айво Дженър — отвърна Сейнт Винсът със сардонична усмивка, — не бих разчитал особено на съвета ѝ. — Той замълча за миг. — Между

другото, как са се запознали? Не се случва често девойка с благороден произход да срещне някой като Дженър.

— Така е. Майка ми и леля ми се прибирали с карета в един от онези зимни дни, когато лондонската мъгла по обяд е толкова гъста, че никой не може да види на повече от няколко метра пред себе си. Каретата свърнала встрани, за да избегне сблъсък с количката на някакъв уличен търговец, и блъснала баща ми, който стоял на близкия тротоар. Майка ми настояла кочияшът да спре и да провери състоянието му. Баща ми бил просто малко понатъртен. И предполагам... предполагам, че е заинтригувал майка ми, защото на следващия ден тя му изпратила писмо, в което отново питала дали е добре. Двата завързали кореспонденция — баща ми карал някой друг да пише писмата вместо него, защото бил неграмотен. Не са ми известни други подробности, с изключение на това, че накрая избягали заедно. — Устните ѝ се разтегнаха в доволна усмивка, когато си представи гнева на Мейбрикови, когато са разбрали за бягството на майка ѝ с Айво Дженър. — Била е на деветнайсет, когато починала — рече замислено тя. — А аз съм на двавет и три. Струва ми се странно да живея по-дълго от нея. — Еви се извъртя в ръцете на Себастиан и го погледна в очите. — Вие на колко години сте, милорд? Трийсет и четири? Трийсет и пет?

— Трийсет и две. Макар че в момента се чувствам на сто и две. — Той се вгледа в нея с любопитство. — Къде изчезна заекването ви, дете? Изгуби се някъде между Тийсдейл и това място.

— Нима? — попита Еви с лека изненада. — Предполагам... Сигурно се чувствам уютно с вас. Когато общувам с определени хора, заеквам по-малко. — Колко странно — заекването ѝ изчезваше напълно само тогава, когато говореше с деца.

Гърдите му се разтърсиха под бузата ѝ в приглушен смях.

— Досега никой не ми е казал, че се чувства уютно с мен. Не съм сигурен, че ми харесва. Скоро трябва да направя нещо ужасно, за да поправа впечатленията ви.

— Несъмнено ще направите. — Тя затвори очи и се отпусна върху него. — Мисля, че съм твърде изморена, за да заеквам.

Ръката му докосна главата ѝ, погали леко косата и бузата ѝ, пръстите му започнаха да масажират слепоочието ѝ.

— Спете — прошепна той. — Почти стигнахме. Ако смятате, че отивате в ада, любов моя, значи скоро ще ви стане по-топло.

Но колкото по на север отиваха, толкова по-студено ставаше. Накрая Еви вече си мислеше, че ще е доволна дори на парче сяра или адски бульон. Селото Гретна Грийн се намираше в графство Дамфрисшър, малко по на север от границата между Англия и Шотландия. Отхвърляйки строгите брачни закони на Англия, стотици двойки поемаха по пътя от Лондон, през Карлайл, до Гретна Грийн. Идваха пеша, с карети или на кон, търсейки убежище, където да произнесат брачните си клетви и да се върнат в Англия като съпрузи.

След като минеха по моста над река Сарк и навлезеха в Шотландия, те можеха да се оженят, когато поискат. Брачната търговия процъфтяваше в Гретна Грийн, чиито жители се конкурираха да извършват брачни услуги в частни домове, хотели, дори под открито небе. Но най-прочутото — и най-прословуто място за сватби в Гретна беше ковачницата, където се сключваха огромен брой спешни бракове. Началото на традицията беше поставено през осемнайсети век, когато местният ковач бе извършил брачен обред, заставайки начело на дългата поредица ковачи — свещеници.

Най-накрая каретата на Сейнт Винсът достигна крайната си дестинация, странноприемница, която се намираше до ковачницата. Той се притесняваше, че Еви може да припадне от умора, и затова я придържаше през кръста, докато разговаряха със стопанина на странноприемницата. Господин Финдли засия от радост, когато разбра, че са дошли да сключат брак, и ги увери, намигвайки им хитро, че винаги държи готова стая за подобни случаи.

— Сами разбирате, че това е незаконно, докато не доведете делото докрай — съобщи той с почти неразбираем шотландски акцент. — Тъкмо наскоро ни се наложи да изкараме едни младоженци от ковачницата през задния вход, докато преследвачите им нахълтваха през предната врата. Когато влетяха в странноприемницата, намериха двамата вече в леглото; вярно, че младоженецът още не беше успял да си свали ботушите, но това не му беше попречило да си свърши работата! — И мъжът гръмка се разсмя.

— Какво каза той? — попита Еви, без да разбере нито дума.

— Представа си нямам — прошепна в ухото ѝ Сейнт Винсът. — Бих искал — каза той, обръщайки се към стопанина, — да ни

пригответе гореща вана, когато се върнем от ковачницата.

— Както пожелаете, милорд — отвърна мъжът и със задоволство прие монетите, които Сейнт Винсът му подаде в замяна на един старомоден ключ. — Ще желаете ли и поднос с храна?

Сейнт Винсът погледна въпросително Еви. Тя поклати глава.

— Не — отвърна той, — но подозирам, че ще ни трябва солидна закуска.

— Добре, милорд. Смятате да се ожените в ковачницата? И правилно. В Гретна Грийн няма по-добър свещеник от Пейсли Макфий. Образован човек, ще ви кажа... И церемонията ще проведе, и свидетелство ще напише.

— Благодаря ви.

Без да сваля ръката си от кръста на Еви, Сейнт Винсът я изведе от странноприемницата и я поведе към е съседната ковачница. Бързият поглед към улицата разкриваше редици от спретнати къщи и магазини. Макар все още да бе рано, започваше да се стъмнява и навсякъде палеха фенери. Когато се приближиха до боядисаната в бяло сграда, Сейнт Винсът промърмори:

— Дръжте се още малко, скъпа. Скоро всичко ще свърши.

Отпусната в ръцете му, с лице скрито в палтото му, Еви зачака, докато той чукаше на вратата. Тя скоро се отвори и в рамката ѝ се появи едър, червендалест мъж с впечатляващи мустаци, които преминаваха в пищни бакенбарди. За щастие шотландският му акцент не беше толкова ужасен, колкото на собственика на странноприемницата, и Еви можеше да следи разговора.

— Вие ли сте Макфий? — попита Сейнт Винсът.

— Да.

Сейнт Винсът набързо се представи и обясни целта на посещението им. Ковачът се усмихна широко.

— Значи искате да се ожените? Влизайте.

Той извика двете си дъщери, кръглолики и тъмнокоси момичета, представи ги като Флораг и Гавиния, и поведе всички към ковачницата, която беше долепена до дома му. Семейство Макфий, както и собственикът на странноприемницата, бяха изпълнени с неизтощим ентузиазъм и добродушие, опровергавайки всичко, което Еви беше чувала за суровия нрав и неприветливост на шотландците.

— Нали не възразявате моите момичета да бъдат свидетели? — попита ковачът.

— Не — отвърна Сейнт Винсънт, оглеждайки бързо ковачницата, която беше пълна с подкови, оборудване за карети и селскостопански сечива. Светлината на маслената лампа палеше малки искри в златистата му остра, набола брада, покрила долната половина на лицето му. — Както сигурно сте се досетили, аз и моята... — той замълча, обмисляйки как да нарече Еви, — невеста... сме изключително изморени. Пътувахме от Лондон с голяма бързина и бих искал да побързаме с процедурата.

— От Лондон? — повтори ковачът и се обърна с доволна усмивка към Еви. — Какво те доведе в Гретна, девойко? Родителите ти не харесаха избраница ти?

Еви му се усмихна леко в отговор.

— Боя се, че не е толкова просто, сър.

— Никога не е просто — съгласи се Макфий, кимайки мъдро. — Но трябва да те предупредя, момиче, че ако си решила да се омъжиш без благословията на семейството ти, то клетвите, които ще произнесеш тук, са завинаги. Така че ако не си сигурна в любовта си...

Прекъсвайки тирадата му, която заплашваше да премине в порой от бащински съвети, Сейнт Винсънт решително произнесе:

— Тук любовта няма думата. Това е брак по сметка и топлината между нас няма да стигне дори за запалването на свещичка на торта за рожден ден. Ако не ви представлява трудност, можете да започнете церемонията. През последните два дни не сме затваряли очи.

Настъпи кратко мълчание, докато сащисаната аудитория осмисляше чутото. Накрая Макфий дойде на себе си и се намръщи неодобрително.

— Не ми харесвате — обяви той, бърчейки вежди.

Сейнт Винсънт му отвърна с раздражен поглед.

— Не харесвам и на бъдещата ми съпруга. Но щом тя не възразява срещу брака с мен, значи това трябва да се отнася и до вас. Започвайте.

Макфий погледна съчувствено Еви.

— Ами цветята? — възкликна той; очевидно възнамеряваше да внесе в церемонията поне малко романтика. — Флораг, изтичай за белия букет.

— Не са ни необходими цветя — сопна му се Сейнт Винсънт, но момичето вече беше излетяло от стаята.

— По шотландски обичай невестата трябва да държи в ръцете си бял букет — обясни Макфий, обръщайки се към Еви. — Искате ли да знаете защо?

Еви кимна, сподавяйки неволния си кикот. Въпреки умората — а може би заради нея — тя бе започнала да изпитва някакво извратено удоволствие, наблюдавайки усилията на Сейнт Винсънт да скрие недоволството си.

Небръснат и раздразнен, той малко приличаше на изискания аристократ, който бе удостоил с присъствието си приема, организиран от лорд Уестклиф в Йоркшир.

— Преди много години — започна Макфий, без да обръща внимание на приглушения стон на Сейнт Винсънт, — живяла една красавица на име Малвина. Тя била сгодена за Оскар, смел воин, който покорил сърцето ѝ. Оскар заклел любимата си да го чака и тръгнал да си търси късмета. В един черен ден Малвина получила известие, че любимият ѝ е загинал в сражение и лежи в чуждата земя, потънал във вечен сън...

— Боже, как му завиждам! — произнесе прочувствено Сейнт Винсънт, разтърквайки зачервените си от недоспиване очи.

— Когато тъжните сълзи на Малвина оросили тревата — продължи Макфий, — лилавите цветя в краката ѝ се превърнали в бели. И затова всяка шотландска булка носи бял букет на сватбения си ден.

— Това ли е историята? — попита Сейнт Винсънт намръщено. — Букетът идва от сълзите на едно момиче заради мъртвия му любим?

— Да.

— Тогава как може, за бога, да се смята за символ на съпружеското щастие?

Макфий отвори уста, за да отговори, но в този момент в стаята влетя Флораг и връчи на Еви букет от изсушени бели цветя. Еви благодари на момичето и позволи на ковача да я отведе до наковалнята, която беше разположена в средата на помещението.

— Имате ли пръстен за невестата? — обърна се Макфий към Сейнт Винсънт. Той поклати глава. — Така си и знаех — рече ковачът с известно самодоволство. — Гавиния, донеси кутията с пръстените. —

Навеждайки се към Еви, той обясни: — Освен желязо, обработвам и скъпоценни метали. Великолепна работа, можете да ми вярвате, и всичко е направено от най-чисто шотландско злато.

— Не са ни нужни... — Сейнт Винсът замълча, улавяйки погледа на Еви, и въздъхна раздражено. — Добре. Изберете нещо, само че по-бързо.

Макфий извади квадратно парче вълнен плат от кутията, разсла го върху наковалнята и подреди върху него половин дузина най-различни пръстени. Еви се наведе да ги разгледа. Халките с различни размери и шарки бяха толкова красиви и деликатни, че ѝ беше трудно да повярва, че са изработени от грубите ръце на ковача.

— Това тук е бодил и плетеница — каза Макфий, поднасяйки един пред очите ѝ. — Това е ключова шарка, а това е шотландска роза.

Еви си избра най-малкия и го пробва на безименния пръст на ръката си. Той прилепна идеално. Момичето го поднесе към очите си и огледа изработката му. Върху гладката повърхност от полирано злато беше гравирани изящен надпис на шотландски език.

— Какво означава това? — попита тя Макфий.

— Тук пише: „Любовта ми е винаги с теб“.

Последва неловко мълчание. Еви се изчерви и бързо свали пръстена, съжалявайки, че е проявила интерес. Споменаването на любовта беше толкова неуместно, че само подчерта целия фалш на предстоящата церемония.

— Мисля, че не е за мен — промърмори тя, поставяйки внимателно пръстена върху плата.

— Ще го вземем — внезапно се обади Сейнт Винсът. И отговор на изненадания поглед на Еви той додаде отсечено: — Това са просто думи. Не означават нищо.

Еви кимна и наведе глава, усещайки пламналите си бузи.

Макфий ги гледаше намръщено, шавайки с мустаци, след което се обърна към дъщерите си.

— А сега, момичета — каза той с изкуствено весел тон, — хайде да попеем.

— Да пеете... — опита се да възрази Сейнт Винсът, но Еви го дръпна за ръкава.

— Нека пеят — прошепна тя. — Колкото повече спорите, толкова повече време ще мине.

Сейнт Винсът изруга под носа си и се загледа с присвити очи в наковалнята, докато сестрите запяха в идеална хармония:

*Моята любов е като червена роза,
разцъфнала в юлско утро.
Моята любов е като прекрасна музика,
която шепнат струните на лютнята.
Колкото си красива, хубавице моя,
толкова влюбен съм аз.
И нека летят годините,
моята любов ще бъде завинаги с теб,
докато не пресъхнат моретата...*

Макфий слушаше дъщерите си с нескрита гордост и когато и последната нотка заглъхна, той се разсипа в похвали. Подреди двамата младоженци пред наковалнята и заяви с важен глас:

— А сега ми позволете да ви попитам: и двамата ли сте неженени?

— Да — отвърна кратко Сейнт Винсът.

— Имате ли пръстен за момичето?

— Нали току-що... — Сейнт Винсът прекъсна думите си, докато Макфий повдигна очаквателно вежди. Очевидно ако искаха да приключат по-бързо, трябваше да следват церемонията. — Да — изръмжа той. — Ето го тук.

— Тогава го поставете на пръста на невестата и се хванете за ръце.

Застанала пред Сейнт Винсът, Еви усещаше странна лекота. Сърцето ѝ биеше трескаво — но не от страх или вълнение, а от някакво непознато чувство, което не знаеше как да нарече. Когато той сложи пръстена на пръста ѝ и притисна горещата си длан към нейната, напрежението достигна върха си.

Сейнт Винсът леко наведе глава и лицето му се приближи до нейното. Въпреки че бе запазил безизразното си изражение, скулите му бяха леко порозовели, а дишането му се беше учестило. Смутена от това, че вече познава такива интимни неща, като ритъма на дишането му, Еви отмести поглед настрана. Ковачът взе от ръцете на дъщеря си

една бяла панделка и Еви леко потрепна, когато той бързо я омота около китките им.

Сейнт Винсът се наведе и произнесе тихо нещо в ухото ѝ и тя почувства как ръката му поляга върху шията ѝ и започва да я гали като някое изплашено животинче. Еви се отпусна, успокоена от лекото докосване на пръстите му.

Макфий делово омота панделката около китките им и я завърза.

— А сега повтаряй след мен, момиче — каза той, обръщайки се към Еви. — Вземам те за свой съпруг.

— Вземам те за свой съпруг — прошепна Еви.

— Милорд? — обади се ковачът.

Сейнт Винсът я погледна с хладните си, ясни като диаманти очи, които не разкриваха нищо. И въпреки това тя разбра, че той също е усетил странно напрежение между тях, заряд със силата на мълния.

Гласът му прозвуча тихо и гърлено:

— Вземам те за своя съпруга.

В гласа на Макфий звънна задоволство:

— Пред Бог и пред тези свидетели ви обявявам за съпруг и съпруга. Когато Бог е свързал, нито един смъртен няма да раздели — тържествено обяви той и добави:

Ще ви струва осемдесет и два паунда, три крони и един шилинг.

Сейнт Винсът откъсна с усилие погледа си от Еви и се обърна към ковача, повдигайки вежди.

— Петдесет паунда струва пръстенът — отвърна Макфий на неизказания въпрос.

— Петдесет паунда за пръстен без камък? — попита Сейнт Винсът с леден тон.

— Това е шотландско злато — отвърна Макфий, който изглеждаше възмутен, че цената е подложена на съмнение. — Чисто злато, изкопано в шотландските планини...

— А останалото?

— Трийсет паунда за церемонията, един паунд за използването на ковачницата ми, една гвинея за брачното свидетелство, което ще бъде готово до утре, по една корона на свидетелите — ковачът млъкна, за да посочи дъщерите си, които се кискаха и се побутваха в ъгъла, — още една корона за цветята...

— Цяла корона за снопче изсъхнали цветя? — попита разгневено Сейнт Винсънт.

— Добре, няма да ви вземам пари за песента — отстъпи Макфий. — О, и един шилинг за панделката... която не трябва да развързвате, докато бракът не бъде консумиран. Иначе ви чака лош късмет.

Сейнт Винсънт отвори уста, за да възрази, но след като погледна към изтощеното лице на Еви бръкна в джоба си, за да извади парите. Движенията му бяха леко сковани, защото беше десняк, а сега само лявата му ръка беше свободна. Той измъкна снопче банкноти и няколко монети и ги хвърли върху наковалнята.

— Ето — рече намусено той. — Не, не ми връщайте ресто. Дайте го на дъщерите си — в гласа му се промъкна иронична нотка, — заедно с моите благодарности за песента им.

Макфий се разсипа в благодарности, а дъщерите му се въодушевиха дотолкова, че ги изпратиха до вратата, изпълнявайки още веднъж последния куплет от сватбената песен.

*И нека летят годините,
моята любов ще бъде завинаги с теб,
докато не пресъхнат моретата...*

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато излязоха от дома на ковача, дъждът се беше усилил и се изливаше върху земята на бръснещи сребристо-черни струи. Еви ускори крачка, опитвайки се с последни сили да се добере до странноприемницата. Имаше усещането, че се движи като на сън. Всичко наоколо ѝ се струваше нереално, а разкаляната земя като че ли се изплъзваше изпод краката ѝ. За нейно огромно неудоволствие Сейнт Винсът се спря до стената на къщата под прикритието на стряхата.

— Какво има? — попита тя с изтръпнали от студа устни.

Той се захвана да развързва панделката.

— Искам да сваля това нещо.

— Почакайте! Недейте! — Качулката се свлече от главата ѝ, докато се опитваше да го спре. Ръката ѝ покри неговата и пръстите му застинаха за миг.

— Защо? — попита нетърпеливо той, навеждайки глава към нея. От ръба на шапката му капеше вода. Вече се беше стъмнило съвсем и под слабата светлина на уличните фенери светлосините му очи като че ли проблясваха с някакво вътрешно сияние.

— Нали чухте какво каза господин Макфий — че ако развържем панделката ни чакат беди.

— Да не би да сте суеверна? — недоверчиво попита Сейнт Винсът.

Ели кимна виновно.

Не беше трудно да забележи, че търпението му е на края си. Докато стояха измокрени и замръзнали в тъмното, извили ръцете си под неудобен ъгъл, Еви усети как пръстите на завързаната му ръка обхващат юмука ѝ. Това бе най-топлото място в цялото ѝ тяло — където ръката му покриваше нейната.

— Наистина ли искате да се появим в странноприемницата в такъв вид? — попита той с преувеличено спокоен тон.

Това беше глупав спор, но Еви беше твърде уморена, за да размишлява трезво. Знаеше само, че в живота ѝ бе имало достатъчно

нещастия, за да си търси нови.

— Това е Гретна Грийн. Никой нищо няма да си помисли. Освен това си мислех, че не се интересувате от мнението на останалите.

— Нямам нищо против репутацията на развратен негодник. Но не искам да изглеждам като идиот. — Той отново се захвана с панделката.

— Моля ви, недейте — рече бързо Еви и хвана ръката му, преплитайки пръстите си с неговите. В следващия миг се озова притисната към стената под тежестта на тялото му. Свободната му ръка се плъзна по шията ѝ под мократа коса, а устните му се притиснаха към нейните. Цялото ѝ тяло откликна на настойчивостта им. Еви не умееше да се целува и не знаеше какво да прави със собствените си устни. Разстроена и трепереща, тя притисна затворената си уста към неговата, докато сърцето ѝ биеше лудо, а краката ѝ омекнаха.

Той искаше от нея нещо, което тя не знаеше как да му даде. Усецайки объркването ѝ, той се отдръпна назад и обсипа лицето ѝ с бързи целувки, търкайки нежната ѝ кожа с наболата си брада. Като повдигна леко брадичката ѝ, той с нежни движения на палеца си я накара да разтвори леко устните си и бързо ги затисна със своите. Еви усети неуловимия му вкус, който ѝ подежда като екзотична упойка. Езикът му внимателно проникна в устата ѝ и след като не срещна никаква съпротива, се плъзна още по-надълбоко.

След възбуждащата целувка Сейнт Винсът се отдръпна леко назад, едва докосвайки устните ѝ. Диханията им се смесваха, образувайки облаци пара в хладния въздух. Мъжът плъзна полуразтворените си устни по нейните и продължи нагоре към ухото с пътечка от леки целувки по бузата ѝ. Еви треперливо си пое дъх, когато той прокара върха на езика си по краищата на ушната ѝ раковина, след което леко ухапа меката долна част на ухото. Гърбът ѝ се изпъна като струна и странна топлина заля гърдите ѝ, спускайки се по-надолу, към най-интимните ѝ места.

Тя се притисна силно към него и устните сляпо затърсиха горещата му, дразнеща уста, и Сейнт Винсът отвърна на неизреченото ѝ желание с нежна, но страдна целувка. Насладата ѝ бе толкова голяма, че Еви се уплаши да не припадне и обви шията му с ръка, за да се задържи. Нищо чудно... помисли си замаяно тя. Нито чудно, че

толкова жени са полудели по този мъж, пожертвали са честта и репутацията си. Говореше се, че някои от отхвърлените дори заплашили да сложат край на живота си. Сейнт Винсът беше олицетворение на съблазънта.

Когато той се отдръпна от нея, Еви се изненада, че не се свлече на купчинка в краката му. Мъжът дишаше тежко като нея, дори потейко, гърдите му се вдигаха и спускаха равномерно. Без да каже нито дума, той се зае да развърже панделката, съсредоточавайки се изцяло върху тази задача. Ръцете му трепереха. Избягваше да я поглежда — или не искаше да види лицето ѝ, или не искаше да покаже своето. След като бялата лента най-последно се свлече на земята, Еви имаше чувството, че те продължаваха да са свързани; китката ѝ запазваше усещането, че е привързана към неговата.

Най-накрая Сейнт Винсът я погледна, сякаш я предизвикваше да възрази срещу действията му. Еви реши, че е най-добре да замълчи, хвана го под ръка и двамата изминаха краткото разстояние до странноприемницата. Мислите блуждаеха в главата ѝ и тя като в мъгла чу жизнерадостните поздравления на господин Финдли, който ги посрещна в малкото помещение. Тя бавно започна да се изкачва по тясното, тъмно стълбище, повдигайки с усилие натежалите си крака.

Двамата се спряха пред вратата в дъното на коридора. Еви се облегна уморено на стената и зачака Сейнт Винсът да се справи с ключалката. Ключът със стържене се превъртя и тя направи олюляваща се крачка към отворената врата.

— Почакайте. — Сейнт Винсът се наведе, за да я вдигне на ръце.

Тя рязко си пое дъх.

— Не е необходимо...

— От уважение към вашата суеверна натура — рече той, вдигайки я с такава лекота, сякаш беше дете, — мисля, че по-добре да спазваме традициите. — Като се обърна леко настрани, той я внесе през вратата. — Лоша поличба е, ако булката се спъне в прага. Виждал съм мъже, които след тридневен запой се държат по-стабилно на крака от вас.

— Благодаря ви — прошепна тя, когато той най-последно я пусна на пода.

— Това ще ви струва половин کرونا — отвърна Сейнт Винсът. Ироничният намек за предприемчивия ковач накара Еви да се усмихне.

Усмивката ѝ обаче се стопи, когато огледа спретнатата малка стая. Голяма част от нея бе заета от двойното легло с желязна рамка, украсена с медни топчета. Застлано с избеляла от безбройните пранета покривка, то изглеждаше меко и чисто. На нощната масичка гореше маслена лампа с шише от рубиново стъкло и заливаше стаята с розовеещо сияние. Измокрена до кости, опръскана с кал и изморена, Еви безмълвно се взираше в старата, обкована с мед дървена вана, която беше разположена пред огнището, в което танцуваха пламъци.

Сейнт Винсът заключи вратата и се приближи до нея, посягайки към връзките на пелерината ѝ. Нещо, прилично на жалост, пробяга по лицето му, щом видя, че тя трепери от студ.

— Нека ви помогна — каза тихо той и свали пелерината от раменете ѝ. Преметна я през облегалката на стола, разположен близо до огнището.

Еви преглътна тежко и се опита да стегне коленете си, които се подгъваха. Стомахът ѝ се сви в студен ужас, когато погледна към леглото.

— Сега трябва ли... — понечи да попита тя, но гласът ѝ секна.

Сейнт Винсът се зае с разкопчаването на роклята ѝ.

— Дали сега трябва... — повтори той, проследявайки погледа ѝ към леглото. — Мили боже, не. — Пръстите му се движеха чевръсто по дългата редица копчета. — Колкото и да сте възхитителна, любов моя, аз съм твърде изморен. Никога в живота ми не съм казвал нещо такова, но в този момент предпочитам да спя, вместо да се чукам.

Изпълнена с облекчение, Еви въздъхна. Когато той дръпна разкопчаната рокля надолу, тя бе принудена да се хване за него, за да запази равновесие.

— Не ми харесва тази дума — рече момичето с приглушен глас.

— Ами ще трябва да свиквате с нея — последва язвителният му отговор. — Тя се произнася твърде често в клуба на баща ви. Един бог знае как сте успели да не я чуете досега.

— Чувала съм я — възмутено възкликна тя. — Просто досега не знаех какво означава.

Сейнт Винсът се наведе, за да развърже обувките ѝ. Широките му рамене се разтърсиха и Еви дочу някакви приглушени звуци. В

първия момент се притесни, че може да се е разболял, но после разбра, че всъщност се смее. За пръв път го виждаше да се смее искрено и не можеше да разбере какво толкова го е развеселило. Застанала пред него само по долна риза и гащички, тя скръсти ръце на гърдите си и се намръщи.

Без да спира да се смее, Сейнт Винсът свали обувките и ги хвърли настрана. Дългите ѝ чорапи бяха навити надолу и събути също толкова бързо.

— Влизайте във ваната, скъпа — успя да каже най-накрая той. — Тази вечер сте в пълна безопасност. Единственото, на което съм способен, е да ви гледам.

Еви, която никога досега не се беше събличала в присъствието на мъж, почувства как гореща вълна залива тялото ѝ, докато свалеше презрамките на ризата си. Сейнт Винсът се извърна тактично настрана и отиде до умивалника, носейки каната с гореща вода, която беше оставена до огнището. Докато вадеше принадлежностите си за бръснене от куфара, Еви сковано съблече бельото си и влезе във ваната. Водата беше приятно гореща и по вледенените ѝ крака пробягаха хиляди мравчици. На табуретката до ваната беше оставена делвичка с желеобразен сапун. Еви загреба малко в шепата си от остро миришещото нещо и го разтърка по гърдите и ръцете си. След като потопи главата си във водата, тя посегна за още сапун, но едва не събори делвичката. Изми си косата, изпръхтя недоволено, когато сапунът ѝ залютя на очите, и започна да плиска вода върху лицето си.

Сейнт Винсът бързо се приближи до ваната, понесъл каната с вода. Еви чу гласа му през плисъка на водата.

— Наведете главата си назад. — Той изля останалата чиста вода върху сапунисаната ѝ коса. После бързо избърса лицето ѝ с чиста, но груба кърпа. Еви послушно улови протегнатата му ръка и той ѝ помогна да се изправи. Би трябвало да изпадне в ужас от това, че стои гола пред един мъж, но бе толкова изморена, че изобщо не ѝ беше до скромничене. Трепереща и обезсилена, тя му позволи да ѝ помогне да излезе от ваната. Дори му позволи да я избърше с кърпата, защото беше в състояние единствено да стои неподвижно, без да забелязва как я гледа той.

С ловкостта на опитна камериерка Сейнт Винсът нахлузи върху Еви бялата фланелена нощница, която бе открил в багажа ѝ. Използва

кърпата, за да ѝ подсуши косата, след това я отведе до умивалника. Еви забеляза, че беше намерил зъбната ѝ четка в чантата и беше изсипал малко прах за чистене на зъби върху нея. След като си изтърка зъбите, тя изплю водата в керамичната чаша. Четката се изплъзна от непослушните ѝ пръсти и падна на пода.

— Къде е леглото? — прошепна тя със затворени очи.

— Тук, скъпа. Хванете ме за ръката. — Сейнт Винсът я поведе към леглото и Еви пропълзя в него като ранено животинче. Леглото се оказа сухо и топло, дюшекът мек, а чаршафите и одеялото полегнаха леко върху отеклите ѝ крайници. Заравяйки главата си във възглавницата, Еви изстена с облекчение. Усети леко подръпване в косата си и осъзна, че Сейнт Винсът я разресва. След като приключи, той се отдалечи от леглото, за да се изкъпе. Еви успя да остане будна достатъчно дълго, за да зърне през полуотворените си клепачи слабото му, озарено от златистите проблясъци на огъня тяло. Щом влезе във ваната, очите ѝ се затвориха... и когато мъжът се отпусна във водата, тя вече беше потънала в дълбок сън.

Спокойният ѝ сън не беше смущаван от никакви сънища. Имаше само сладка, плътна тъмнина, меко легло и тишината на шотландско село в студена есенна нощ. Размърда се едва когато вече се беше съмнало и звуците от двора проникнаха в стаята... веселите подниквания на продавач на кифлички, на килимар, звуците от животни, които теглят каруци по улицата. Очите ѝ се отвориха леко и в приглушената светлина, която проникваше през грубите тъкани завеси, погледът ѝ се натъкна с изненада на присъствието на чужд човек в леглото до нея.

Сейнт Винсът. Съпругът ѝ. Беше гол, или поне горната част на тялото му. Той спеше по корем, а гладките му мускулисти ръце бяха подпъхнати под възглавницата. Широките му рамене и гръб бяха толкова съвършени, сякаш бяха издялани от полиран до блясък светъл балтийски кехлибар. В съня чертите на лицето му се бяха смекчили и бяха изгубили циничното си изражение. Дългите ресници и меката извивка на устните му придаваха едновременно чувствен и невинен вид.

Еви затвори очи, размишлявайки за това, че вече е омъжена жена, което означаваше, че може да види баща си и да прекара с него толкова време, колкото е необходимо. Едва ли Сейнт Винсът щеше да се

интересува от това какво прави и къде ходи. Така че щеше да разполага с определена свобода. Тази мисъл, независимо от смътното безпокойство, което се таеше в дъното на съзнанието ѝ, я направи почти щастлива. Тя въздъхна доволно и отново заспа.

Но този път засънува. Вървеше по огряната от слънцето пътечка, където често се разхождаше, докато беше в Хемпшир. От двете ѝ страни се ширеха поля, обрасли с висока трева и пълни с коча билка, пурпурни астри и полюляващ се златник. Стигна до кладенеца на желанията, където често идваше заедно с приятелките си, хвърляха фуркети във водата и си пожелаваха разни неща. Еви знаеше за местното суеверие, че дълбоко под земята живее кладенчов дух, и гледаше да не застава твърде близо до кладенеца. Според легендата, духът дебнел да улови някоя невинна девица и да я придърпа долу в кладенеца за своя другарка. Но в съня си Еви беше безстрашна, дори се осмели да събуе обувките си и да топне пръсти в плискащата се вода. За нейна огромна изненада тя не беше студена, а възхитително топла.

Седнала на ръба на кладенеца, Еви потопи крака във водата и повдигна лице под слънчевите лъчи. Почувства леко докосване по глезените си. Тя застина за миг, но не изпита никакъв страх, въпреки че усещаше как нещо се движи под повърхността на водата. Още едно докосване... ръка... дълги пръсти, които галеха краката ѝ и леко масажираха отеклите ходила. Тя въздъхна от удоволствие. Едрите мъжки ръце се плъзнаха нагоре, галейки прасците и коленете ѝ, и внезапно едно голямо, здраво тяло изникна от дълбините на кладенеца. Духът беше приел формата на мъж, за да я съблазни. Ръцете му я обгърнаха, а усещането беше толкова хубаво, че тя стисна здраво очи от страх да не го уплаши, ако ги отвори. Кожата му беше копринена и пареща, мускулите на гърба му танцуваха под пръстите ѝ.

Нашепвайки нежни слова, илюзорният ѝ любим я прегърна и устните му затанцуваха по шията ѝ. Всяко негово докосване събуждаше в тялото ѝ буря от усещания.

— Готова ли си? — прошепна той, докато събличаше внимателно дрехите ѝ, излагайки кожата ѝ на светлината, въздуха и водата. — Не се страхувай, малка моя, недей...

Цялата разтреперана, Еви се притисна сляпо към него. Той покри с целувки шията и гърдите ѝ, езикът му докосваше зърната ѝ. Ръцете

му погалиха шията ѝ и се спуснаха надолу към гърдите, а устата му не спираше да гали настръхналата плът, докато от гърлото ѝ се отрони стон и тя зарови пръсти в гъстата му коса. Той отвори уста и захапа нежно зърното ѝ, погали го с език и го захапа отново в нежен ритъм. Тя се гърчеше и стенеше; бедрата ѝ се разтвориха, той се повдигна, за да се намести между тях и тогава...

Еви отвори широко очи. Съзнанието ѝ бе замаяно от объркване и желание, тя дишаше учестено. Сънят се разнесе и тя разбра, че не е в Хемпшир, а в странноприемницата в Гретна Грийн, и звукът от плискането на пода не идва от кладенеца, а от дъжда. Не грееше слънце, а светлината идваше от наново разпаления огън в огнището. А тялото върху нейното не беше на духа от кладенеца, а на топъл, жив човек... главата му бе надвесена над корема ѝ и устните му лениво галеха кожата ѝ. Еви се вцепени и изхлипа изненадано, осъзнавайки, че с гола... и от няколко минути прави любов със Сейнт Винсът.

Той вдигна поглед към нея. На скулите му се забелязваше лека руменина, от която очите му изглеждаха още по-светли и пронизващи.

— Не се будиш лесно — промълви той с дрезгав глас, докато ръката му бавно галеше бедрото ѝ. Стресната, тя избъбри някакво прегракнало възражение и застина под него, но той продължи да гали краката ѝ и хълбоците, притискайки я нежно към дюшека. — Лежи спокойно. Не е нужно да правиш нищо, любов моя. Позволи ми да се погрижа за теб. Да. Можеш да ме докосваш, ако... м-м-м, да... — измърка той, когато усети как треперещите ѝ пръсти се плъзнаха по блестящата му коса, тила и раменете.

Той се плъзна още по-надолу и Еви осъзна, че лицето му се намира точно над триъгълника от къдрави червени косъмчета. Изпълнена със смущение, тя се опита да го прикрие с ръка.

Чувствената уста на Сейнт Винсът се притисна към бедрото ѝ и тя усети усмивката му с нежната си кожа.

— Не трябва да го правиш — прошепна той. — Колкото повече криеш нещо от мен, толкова повече го искам. Боя се, че си изпълнила съзнанието ми с похотливи мисли... по-добре махни ръката си, скъпа, за да не направя нещо наистина извратено.

Докато ръката ѝ се отдръпваше, той плъзна пръст между къдравите косми, търсейки деликатната мекота.

— Точно така... подчинявай се на съпруга си — прошепна лукаво той, докато търсеше път към дълбините. — Особено в леглото. Колко си красива. Разтвори краката си, любов моя. Ще те докосна отвътре. Не, не се страхувай. По-добре ли ще е, ако те целуна там? Не мърдай...

Еви изхлипа, когато устните му докоснаха лъскавите косъмчета. Топлият му, търпелив език откри малкото връхче, скрито под тях. Дългият му, гъвкав пръст проникна през отвора в тялото ѝ, тя потрепери от изненада и Сейнт Винсът бързо отдръпна ръката си.

Шепнейки ѝ успокояващи думи, той отново плъзна пръста си вътре, този път по-дълбоко.

— Каква сладка невинност — дочу тя тихото му мърморене и езикът му докосна някакво безумно чувствено място, от което момичето потрепери и изстена. В същото време пръстът му търкаше меката ѝ вътрешност със спокоен ритъм. Тя се опита да запази мълчание, стискайки здраво зъби, но въпреки това продължи да издава тихи, гърлени звуци. — Какво мислиш, че ще стане — дочу тя ленивия му глас, — ако продължа да правя така...

Погледите им се срещнаха над потрепващия ѝ корем. Еви гореше като в огън, но той като че ли очакваше отговора ѝ и тя произнесе задъхано:

— Не знам.

— Ами тогава да разберем, нали?

Еви не можеше да му отговори, не можеше да направи нищо друго, освен да го наблюдава изумено как притиска устни към снопчето червеникави къдрици. Усещайки езика му, който танцуваше върху пулсиращата ѝ плът, Еви отметна глава назад, чувствайки леко парене, когато той плъзна втори пръст в нея. Сърцето ѝ затупка бясно и тя отметна глава назад, когато езикът му започна възбуждащия си танц, дразнейки най-интимните ѝ части.

Насладата я заливаше на вълни, докато най-накрая не се сгърчи под него и не изкрещя, разтреперана от глава до пети.

Чувстваше се пияна от слабост и физическа наслада. Тъй като не беше в състояние да контролира тялото си, тя не се възпротиви, когато той я обърна по корем.

Плъзвайки ръка между бедрата ѝ, той отново проникна в нея с пръсти. За свой голям срам, Еви усети влага между краката си, но

Сейнт Винсът изглежда изпадна във възторг и започна да я целува и леко да хапе врата ѝ.

Тя почувства възбудата му; от думите на Анабел знаеше, какво се случва с мъжкото тяло по време на любовния акт. Но Анабел не ѝ беше разказвала нищо за останалите неща, които превръщаха този любовен акт в тайнство, което разтърсваше до дъното на душата ѝ.

Наведен над нея, Сейнт Винсът не спря да я гали и дразни, докато бедрата ѝ не се раздвижиха, притискайки се към ръката му.

— Искам да бъда в теб — прошепна той. — Ще бъда нежен, любов моя... позволи ми да те обърна. О, господи колко си прекрасна! — Той я преобърна по гръб. — Докосни ме, скъпа... ето тук... — Той рязко си пое дъх, когато пръстите ѝ обгърнаха втвърдената му мъжественост. Еви го погали нерешително, разбирайки, че това му доставя удоволствие. Очите му се затвориха, дългите му ресници потрепваха, той дишаше тежко, изпускайки със свистене въздуха през полуотворените си устни.

Тя обхвана неумело тежкия ствол и го насочи между бедрата си. Главичката му се плъзна встрани и Сейнт Винсът застана мъчително. Еви опита отново и го намести правилно. Оказал се на точното място, той тласна напред, прониквайки във влажната пещера; пареше повече, отколкото когато бе използвал пръстите си, и Еви се стегна от болка. Обгръщайки тялото ѝ с ръце, Сейнт Винсът тласна силно, после още веднъж, докато не проникна изцяло. Тя се изви, опитвайки се да се измъкне от болезненото нахлуване, но с всяко свое движение той като че ли проникваше още по-навътре.

Изпълнена докрай, тя се насили да не мърда. Забила нокти в рамото му, гледаше проблясващите му очи, прикрити от натезалите му мигли. Когато устните му отново се притиснаха към нейните, тя с радост посрещна езика му. Сейнт Винсът издаде нисък, изненадан звук и ускори ритъма на движенията си, преди да изригне в нея с хриплив стон, изтръгнал се от гърдите му.

Ръцете ѝ се плъзнаха по твърдите му гърди, покрити с редки златисти косъмчета. Все още слят с нея, Сейнт Винсът се остави на любознателните ѝ пръсти. Пръстите ѝ докосваха кожата на гърба и слабите му бедра. Очите му се ококориха изумено, когато тялото му реагира на тези леки докосвания с нов мощен тласък в нея, и той безпомощно затрепери в нов прилив на екстаз.

Устните му се впиха в нейните с първична жажда. Тя разтвори краката си по-широко и го прегърна силно, опитвайки се, въпреки болката, да го приеме още по-дълбоко в себе си. Опрян на лакти, за да я смачка под тежестта си, той отпусна глава върху гърдите ѝ, обливайки я с горещия си дъх и одрасквайки нежната ѝ кожа с прораслата за една нощ брада. Членът му все още беше в нея, макар и омекнал. Той мълчеше, но беше буден, и миглите му гъделичкаха кожата ѝ.

Еви също мълчеше, а ръцете ѝ шареха по главата му, играеха си с красивата му коса. Тя усети, че главата му се размърдва и топлата му уста търси зърното ѝ. Устните му се впиха в него и езикът му бавно започна да обикаля по ареолата, докато не усети как тялото ѝ се размърдва неспокойно под неговото. Без да изпуска зърното от устата си, той продължи да го ближе нежно, докато желанието изригна в гърдите, стомаха и слабините ѝ и цялата ѝ болка се разтвори в новата вълна на желание. Той бавно се прехвърли на другата ѝ гърда и продължи със заниманието си, като че ли подхранван от удоволствието ѝ. Повдигна се леко нагоре, за да плъзне ръката си между телата им; изкусителните му пръсти отново откриха влажното местенце между краката ѝ, плъзнаха се вътре и започнаха да си играят умело с него. Еви усети, че я подхваща нова вълна от наслада, мускулите ѝ се свиха и обхванаха по-плътно горещата плът, която беше проникнала в нея.

Задъхан, Сейнт Винсът надигна глава и я погледна така, сякаш тя бе някакво същество, каквото не беше виждал досега.

— Мили боже — прошепна той, а лицето му изразяваше не благодарност, а нещо, което твърде приличаше на тревога.

ПЕТА ГЛАВА

Себастиан стана от леглото и отиде до умивалника, усещайки слабост в краката. Чувстваше се замаян, несигурен, сякаш той, а не Еванджелин, бе изгубил девствеността си. Отдавна бе решил, че вече нищо не може да го изненада. Беше сгрешил. За мъж, който беше превърнал любовната игра в смесица от техника и хореография, той беше ужасно изненадан да се окаже във властта на собствените си страсти. Толкова беше обезумял от желание, че не можеше да овладее собственото си тяло. Проклятие! Това не му се беше случвало досега.

Себастиан напълни с вода порцелановия умивалник и без да бърза започна да навлажнява чистата ленена кърпа. Въпреки че дишането му бе възстановило нормалния си ритъм, той изобщо не се чувстваше спокоен. След онова, което се беше случило току-що, би трябвало да е заситен за часове напред. Но не му беше достатъчно. Беше изпитал най-продължителната, най-силна и най-мъчителна наслада в живота си... и въпреки това желанието да я има отново, да я разтвори и да потъне в нея не беше отшумяло. Истинска лудост. Но защо? Защо с нея?

Еванджелин имаше женствена фигура, на каквата винаги се беше възхищавал, чувствена и стегната, с меки, заоблени бедра. Кожата ѝ, мека като копринено кадифе, беше осеяна със златисти лунички, като искри от празничен фойерверк. Буйната ѝ червена коса също беше неустоима. Но всичките физически достойнства на Еванджелин Дженър едва ли можеха да окажат такова невероятно влияние върху него.

Изпитал поредния изблик на желание, Себастиан се избърса с влажната кърпа и посегна за нова. Намокри я във водата и се обърна към Еванджелин, която лежеше на една страна. За негово огромно облекчение нищо не подсказваше, че го очаква поток от девствени сълзи или оплаквания. Тя изглеждаше по-скоро замислена, отколкото разстроена... и го гледаше напрегнато, сякаш се опитваше да разгадае

някакъв пъзел. С няколко ласкави думи той я убеди да легне по гръб и изми кръвта от бедрата ѝ.

Съдейки по руменината, заляла лицето и тялото ѝ, явно не ѝ беше лесно да лежи пред него гола. Себастиан рядко бе срещал жени, които да се смущават от голотата си. Той винаги избираше опитни красавици и предпочиташе да не се свързва с невинни девственици. Не от морални съображения, разбира се, а защото девствениците по принцип не се отличаваха с особена изобретателност в постелята.

Навеждайки се над нея, Себастиан опря ръцете в леглото и се вгледа в лицето ѝ. Еванджелин му отвърна със същия изпълнен с любопитство поглед. За разлика от повечето жени тя не се опитваше да запълни мълчанието, осъзна той. Това беше добре. Той се наведе ниско над нея, но преди да докосне устните ѝ, тишината беше нарушена от тихо гъргорене. Това беше стомахът на Еванджелин, който се бунтуваше срещу празнотата си. Тя се изчерви още повече, като че ли това беше възможно, и притисна длан към корема си в отчаян опит да заглуши нежелания звук.

Себастиан се усмихна и се наведе бързо да целуне корема ѝ.

— Ще наредя да ни изпратят закуска, скъпа.

— Еви — рече тихо тя, придърпвайки одеялото върху себе си. — Така ме наричат баща ми и приятелките ми.

— Значи най-после минаваме на малки имена? — ъгълчетата на устните му потрепнаха в дразнеща усмивка. — Себастиан — каза тихо той.

Еви протегна ръка и бавно, сякаш се страхуваше да не уплаши диво животно, отметна кичур руса коса от челото му.

— Сега вече наистина сме мъж и жена — тихо каза тя.

— Да, бог да ти е на помощ. — Той леко наведе глава, наслаждавайки се на докосването на пръстите ѝ. — Днес ли ще заминем за Лондон?

Еви кимна.

— Искам да видя баща ми.

— Подбирай внимателно думите си, когато му съобщаваш, че съм му зет — каза той. — Иначе новината може да го довърши.

Тя отдръпна ръката си.

— Искам да побързаме. Ако времето се оправи, може да успеем да се върнем за по-кратко време. Искам веднага да отида в клуба на

татко...

— Скоро ще се приберем — отвърна с равен глас Себастиан, — но няма да препускаме като луди, както по пътя за насам. И ще прекараме поне една нощ в някоя странноприемница. — Еви отвори уста, за да възрази, но той продължи с нетърпящ възражения тон: — На баща ти изобщо няма да му се отрази добре, ако му се явиш пред очите полужива от умора.

Еви се намръщи. Ясно бе, че тази демонстрация на съпругеска власт изобщо не ѝ беше по вкуса. Себастиан се опита да смекчи тона си:

— Няма да ти е лесно, Еви. Достатъчно изпитание е, че аз съм ти съпруг. Но грижете за болен от туберкулоза в последен стадий... ще са ти нужни всички сили. Не е нужно да се изтощаваш предварително.

От очите на Еви бликаше такава енергия, че той се почувства неудобно. Какви очи имаше тя, сякаш някой бе пропуснал слънчева светлина през няколко пласта синьо стъкло.

— Притесняваш се за здравето ми? — попита тя.

Себастиан я погледна студено и гласът му прозвуча подигравателно:

— Разбира се, скъпа. За мен е от изключително значение да те поддържам жива и здрава, докато не получи зестрата ти.

Еви скоро откри, че Сейнт Винсът — Себастиан — изобщо не се смущава от голотата си. Опита се да реагира с безразличие на гледката на мъжа, който обикаляше из стаята без нито едно парцалче на тялото си. Но при всяка възможност тя му хвърляше дискретни погледи, докато той не извади нов кат дрехи от куфара си.

Себастиан беше висок и слаб, но с добре развита мускулатура, която подсказваше за страстта му към такива джентълменски занимания като езда, бокс и фехтовка. Още по-впечатляващ изглеждаше отпред, включително гърдите му, които не бяха гладки, както при бронзовите статуи, а покрити със златисти косъмчета. Точно косъмчетата по гърдите — и на други места — я бяха изненадали. Те представляваха поредната от многото загадки в противоположния пол, които тепърва разгадаваше.

Тъй като в никакъв случай не можеше да го последва в стаята в такъв вид, Еви се уви в чаршафа, преди да стане от постелята и да отиде до чантата си. Извади от нея чиста рокля от тежка кафява вълна и бельо, както и нови обувки. Другият ѝ чифт беше толкова мръсен и влажен, че тя потрепери при мисълта да го обуе отново. Докато се обличаше, усети погледа на Себастиан върху себе си. Бързо изпъна ризата си, за да прикрие порозовялото си тяло.

— Красива си, Еви — чу тя тихия му глас.

Възпитана от роднините си, които не пропускаха случая да се изкажат по повод яркочервената ѝ коса и луничките, Еви се усмихна скептично:

— Леля Флорънс ми даваше избелващ лосион, за да махна луничките. Но от тях няма отърване.

Себастиан се приближи до нея, усмихвайки се лениво. Хвана я за раменете и плъзна оценяващ поглед по полуголото ѝ тяло.

— Изобщо не се мъчи да ги махаш, скъпа. Забелязах няколко на най-интересните места. Даже си имам и любимки... да ти кажа ли къде?

Обезоръжена и смутена, Еви поклати глава и се опита да се измъкне от ръцете му. Но Себастиан не ѝ позволи. Привличайки я към себе си, той наведе златистата си глава и я целуна по шията.

— Страхливка — прошепна с усмивка. — Въпреки това ще ти кажа. — Ръката му стисна в шепа ризата ѝ и бавно я повдигна нагоре. Дъхът ѝ секна, когато усети пръстите да се промъкват внимателно между голите ѝ крака. — Както успях да се убедя по-рано — продължи той, заровил лице в шията ѝ, — тук има цяла пътечка от тях, която води право при...

Прекъсна ги почукване по вратата и Себастиан вдигна глава с раздражено ръмжене.

— Закуската — промърмори той. — Мисля, че не си струва да ти предлагам да избираш между любовната игра и топлата храна, защото подозирам, че отговорът ще нарани самолюбието ми. Обличай се, аз ще отворя.

След като Еви облече роклята си, той отвори вратата и се озова пред две прислужнички, които носеха подноси с покрити чинии. Щом зърнаха красивия гост с ангелско лице и коса с цвета на узряло жито, двете ахнаха и се закискаха неконтролируемо. Не им помагаше

особено и фактът, че той беше полуоблечен, с боси крака и разтворена на гърдите риза. Заслепените момичета едва не изпуснаха подносите, преди да успеят да подредят чиниите на масата. Забелязвайки неоправеното легло, те се въодушевиха още повече и едва се сдържаха да не изпискат от удоволствие, докато си представяха какво ли се е случило тук през нощта. Раздразнената Еви ги изпъди от стаята и затвори вратата зад тях.

Тя погледна към Себастиан, за да види реакцията му към откровеното им възхищение. Но той като че ли нищо не беше забелязал. Очевидно подобни сцени бяха нещо типично за него и не заслужаваха внимание. Мъж с неговата външност и положение не можеше да няма голям успех сред женския пол. Еви не се и съмняваше, че за любящата съпруга това сигурно би представлявало постоянен дразнител. Но тя нямаше да си позволи да изпита и капчица ревност или страх, че ще ѝ изневери.

Себастиан я настани до масата и ѝ напълни чинията. Имаше овесена каша със сол и масло, защото шотландците смятаха за светотатство подсладяването ѝ със захарен сироп. Бяха донесли също козуначени кифли, парчета студена шунка, пушена треска и голяма купа с пушени стриди, както и големи филии препечен хляб, намазани с мармалад. Простичката храна не можеше да се сравнява с впечатляващата английска закуска, сервирана в хемпширското имение на лорд Уестклиф, но беше топла и обилна, а Еви беше твърде гладна, за да ѝ търси кусури.

Тя се захвана със закуската, докато Себастиан се избърсна и се облече. След това остави кожения несесер с принадлежностите си за бърснене в куфара, затвори капака му и се обърна към нея:

— Събирай си нещата, скъпа. Ще слеза долу, за да се разпоредя да приготвят каретата.

— Брачното свидетелство от господин Макфий...

— Ще се погрижа и за това. Заклучи вратата след мен.

След около час той се върна, за да вземе Еви, а един мускулест младеж отнесе куфара и чантата в очакващата ги карета. Себастиан се усмихна леко, когато видя, че Еви е използвала едно от копринените му шалчета, за да привърже косата си на тила. Тя бе изгубила повечето си фуркети по време на пътуването и не се беше сетила да сложи резервни в чантата.

— Така, както си си вързала косата, изглеждаш твърде млада за омъжена жена — промърмори той. — Това добавя определена пикантност към ситуацията. Харесва ми.

Еви бе започнала да свиква с непристойните му забележки, изгледа го примирено и излезе след него от стаята. Двамата слязоха на първия етаж и се сбогуваха с гостилничаря господин Финдли. Докато вървяха към вратата, Финдли извика след тях:

— Желая ви приятно пътуване, лейди Сейнт Винсът!

Еви беше толкова изумена, осъзнавайки, че вече е виконтеса, че едва успя да му благодари.

Себастиан я отведе до очакващата ги карета. Конете нетърпеливо биеха с копита и изпускаха бели облачета пара от пламналите си ноздри.

— Да — иронично отбеляза той, — титлата ми, колкото и да е опетнена, сега вече е и твоя. — Помогна ѝ да се качи по стълбичката и да седне в каретата. — Освен това — продължи той, настанявайки се до нея, — ни предстои да се издигнем още повече, защото аз съм първи наследник на херцогската титла. Само че не можем да разчитаме на това скоро. Мъжете от рода ми живеят неприлично дълго и сигурно няма да я наследя, докато и двамата не грохнем дотолкова, че да не успеем да ѝ се насладим.

— Ако ти... — започна Еви, но млъкна изненадано, забелязвайки обемистия предмет на пода. Приличаше на голяма глинена делва, запушена с тапа. Формата ѝ беше кръгла, но от едната страна беше плоска, което ѝ придаваше устойчивост. Еви погледна озадачено Себастиан, колебливо докосна с крак предмета и беше възградена със силна топла вълна, която се промъкна под полата ѝ. — Грейка за крака! — възкликна тя. Топлината на горещата вода, с която бе напълнена керамичната делва, щеше да трае доста по-дълго от горещата тухла, която бе използвала на идване. — Как успя да я намериш?

— Видях я при Макфий и реших да я купя — отвърна Себастиан, който очевидно се забавляваше с простодушния ѝ възторг. — Той беше особено доволен от възможността отново да ми одере кожата.

Еви импулсивно се надигна от седалката, за да го целуне по бузата, която ѝ се стори гладка и прохладна.

— Благодаря ти. Много мило от твоя страна.

Той я прегърна през кръста, пречейки ѝ да се върне на мястото си, и с едно мощно движение я настани на колене си така, че лицата им почти се докосваха.

— Мисля, че съм заслужил нещо повече.

— Заради грейката? — усъмни се Еви.

Себастиан се усмихна:

— Трябва да отбележа, скъпа, че това нещо рано или късно ще изстине... и тогава аз отново ще се окажа единственият ти източник на топлина. А не съм от хората, които раздават безразборно топлината на тялото си.

— Слуховете твърдят обратното. — Еви откриваше непознато удоволствие в размяната на духовити реплики. Досега никога не беше разговаряла по този начин с мъж, нито пък беше дразнила някого, отказвайки му онова, което иска. Съдейки по блясъка в очите му, Себастиан също се наслаждаваше на случващото се.

— Времето работи в моя полза — каза той. — Проклетата делва няма да трае вечно.

Той не ѝ попречи да стане от коленете му и не отмести поглед от нея, докато тя разпростираше полите си над керамичната грейка. Каретата се разклати и потегли. Отпусната на седалката, Еви се наслаждаваше на възхитителните вълни топлина, които заливаха краката ѝ.

— Милорд... тоест... Себастиан...

Той я погледна въпросително:

— Да, скъпа?

— Щом баща ти е херцог, ти защо си виконт? Не трябва ли да си маркиз, или поне граф?

— Не е задължително. Сега е модно да се добавят по-нисши титли, когато се създава нова. Но по правило колкото по-старо е херцогството, толкова по-малко вероятно е най-големият син да е маркиз. Баща ми, разбира се, избра да постъпи порядъчно. Дори не се опитвай да спориш с него на тази тема, особено ако си е пийнал, защото ще ти се наложи да изслушаш дълга лекция за това колко чуждо и женствено звучи думата „маркиз“, и как самата титла не е нищо друго, освен срамна полустъпка към херцогството.

— Баща ти сигурно е много надменен човек.

Устните му потрепнаха в горчива усмивка.

— Преди си мислех, че е надменен. Но после осъзнах, че това всъщност е пълно равнодушие към всичко, което лежи отвъд границите на малкия му свят. Доколкото ми е известно той не знае как да си обуе сам чорапите или да сложи прах на четката си за зъби. Съмнявам се, че би оцелял, ако го лишат от привилегиите му. Всъщност дори смятам, че ще умре от глад в стая, пълна с храна, ако няма слуги, които да му я поднесат на масата. Не се замисля дори, когато използва скъпа старинна ваза като мишена за стрелба, или когато угася огъня в камината, като хвърля върху него скъпо палто от лисичи кожи. Дори е напълнил горите около имението със запалени факли и фенери, в случай че някоя нощ му хрумне да се разходи из тях.

— Нищо чудно, че сте обеднели — каза Еви, ужасена от подобно разточителство. — Надявам се, че не си наследил склонността му да хвърля пари на вятъра.

Себастиан поклати глава.

— Едва ли някой може да ме обвини в невъздържано финансово разхищение. Рядко играя комар и не издържам любовница. И въпреки това кредиторите ми дишат във врата.

— Не си ли се замислял да се заемеш с някаква професия?

Той я погледна безизразно.

— Защо?

— За да печелиш пари.

— Господи, не, дете. Работата силно ще попречи на личния ми живот. Освен това рядко ставам от леглото преди обяд.

— Това едва ли ще се хареса на баща ми.

— Ще бъда крайно огорчен, ако целта на живота ми ще бъде да се харесвам на други хора. За щастие не ми се налага.

Пътуването продължи в приятна разговорлива атмосфера и Еви осъзна, че изпитва противоречиви чувства към своя съпруг. Въпреки цялото му очарование, в него имаше твърде малко, което би заслужавало уважение. Той очевидно притежаваше остър ум, но не го използваше за добри цели. Освен това с отвличането на Лилиан и предаването на най-добрия си приятел, той бе доказал, че не може да му се вярва. Само че... той бе способен и на добри постъпки, които тя не можеше да не оцени.

При всяко спиране Себастиан се грижеше за нуждите ѝ и въпреки заплахите му, че ще остави грейката да изстине, той всеки път

я пълнеше с вряла вода. Когато Еви се измори, той я привлече към гърдите си и я взе в обятията си, докато каретата подскочаше и се клатеше по неравния път. Докато задрямваше в ръцете му, тя осъзна, че този мъж ѝ е дал нещо, което досега не беше имала. Убежище. Ръката му я погали нежно по косата и гласът му ласкаво прошепна:

— Спи, любов моя. Аз ще се грижа за теб.

ШЕСТА ГЛАВА

Въпреки че Себастиан бързаше да се добере до Лондон и да се възползва от преимуществата на новото си положение, той не съжали за решението си да се движат бавно по обратния път. До вечерта Еви беше пребледняла и почти не говореше. Очевидно напрежението от последните дни беше изтощило запаса ѝ от сили. Тя се нуждаеше от почивка.

Себастиан избра най-добрата странноприемница, където да прекарат нощта, плати за най-добрата стая, поръча вечеря и нареди да им приготвят гореща баня. Докато той уговаряше смяната на конете и нощувката на кочияша, Еви се изкъпа в малката хлъзгава вана. Когато се върна в малката, но чиста стая със сини перденца на прозорците, Себастиан видя, че жена му вече беше успяла да се изкъпе и да облече нощницата си.

Той се приближи до масата и повдигна салфетката, която покриваше чинията му; вътре откри порция печено пиле, няколко спаружени зеленчука и малък пудинг. Забеляза, че чинията на Еви е празна и я погледна с иронична усмивка:

— Как беше?

— По-добре, отколкото изобщо без вечеря.

— Трябва да призная, че съм подценявал таланта на лондонския ми готвач. — Той седна до разнебитената маса и разстла салфетката на коленете си. — Мисля, че творенията му ще ти харесат.

— Едва ли ще ми се налага да обядвам често в дома ти — предпазливо отбеляза Еви. Себастиан я погледна изненадано, поднесъл вилицата към устата си.

— Ще отседна в клуба на баща ми — продължи Еви. — Както вече ти казах, възнамерявам да се грижа за него.

— През деня, да. Но няма да оставаш там през нощта. Вечер ще се прибиращ в моята... нашата къща.

Тя му отвърна с немигащ поглед.

— Болестта му няма да си отива вечер и да се завръща през деня. Той ще се нуждае от постоянни грижи.

Себастиан лапна залчето и рече раздражено:

— За това са слугите. Можеш да наемеш една жена, която да се грижи за него.

Еви поклати упорито глава, с което допълнително го раздразни.

— Не е същото като да те гледа някой любящ роднина.

— Защо изобщо те интересува как ще бъде гледан? Той не е направил почти нищо за теб. Едва познаваш негодника...

— Тази дума не ми харесва.

— Жалко, тогава. Защото е от любимите ми, и възнамерявам да продължа да я използвам при подходящ случай.

— В такъв случай се радвам, че след като се върнем в Лондон, няма да се виждаме често.

Себастиан погледна ядосано жена си. Кой би предположил, че зад това мило лице се крие такъв упорит характер? Всъщност той вече бе имал възможността да се убеди, че тя е способна на отчаяни постъпки, за да постигне своето. Един дявол знае какво щеше да направи, ако я притиснеше твърде силно. Себастиан се опита да се успокои и продължи да се храни. Нямахше никакво значение, че пилето е абсолютно безвкусно. Дори да беше сготвено с най-вкусния френски сос, той пак нямаше да го забележи. Острият му ум бе зает с обмислянето на стратегии как да се справи с нея.

Най-накрая, придавайки на лицето си загрижено изражение, той промърмори:

— Любов моя, не мога да ти позволя да живееш на място, пълно с крадци, комарджии и пияници. Не може да не осъзнаваш опасностите в подобно обкръжение.

— Ще се погрижа да получиш зестрата ми колкото се може по-скоро. След това няма да е необходимо да се безпокоиш за мен.

Цялото му прехвалено самообладание се изпари като капка вода на нагрятата плоча.

— Не се безпокоя за теб, по дяволите! Просто... това не е краят, Еви. Виконтеса Сейнт Винсът не може да живее в игрален клуб, дори да е само за няколко дни.

— Не съм и предполагала, че си такъв традиционалист. — Незнайно защо свирепата му гримаса накара устните ѝ да потрепнат в

усмивка. Колкото и слабо да бе това потрепване, Себастиан го забеляза и гневът му веднага премина в изненада. Проклет да е, ако позволи да го върти на малкия си пръст тази двацет и три годишна девственица... всъщност вече не девственица... която беше толкова наивна, че да си мисли, че може да му се противопостави!

Изпълненият му с ледено презрение поглед можеше да замрази и най-достойния противник.

— Скъпа моя, във фантазиите си, в които играеш ролята на грижовен ангел, кой си представяш, че те защитава? Да спиш сама там си е жива покана да бъдеш изнасилена. И проклет да съм, ако остана там с теб — имам си по-приятни занимания, отколкото да се мотая във второкласен игрален клуб, докато чакам стария Дженър да опъне петалата.

— Не съм те молила да ме пазиш — отвърна му тя с равен глас. — И без теб ще се справя.

— Разбира се — промърмори иронично Себастиан, внезапно изгубил интерес към студената вечеря. Той хвърли салфетката върху чинията, изправи се и съблече палтото и жилетката си. Беше покрит с прах и изморен от пътуването, и сега възнамеряваше да се възползва от ваната. С малко повече късмет водата щеше да е още топла.

Докато се събличаше и хвърляше дрехите си на стола, той размишляваше за жените, които с години си мечтаеха да се омъжат за него. Красиви и богати, те бяха готови на всичко, с изключение на убийство, за да го отведат пред олтара. Но той беше твърде зает с развратните си развлечения, за да се отнесе сериозно към опитите им. И къде се беше озовал, притиснат в ъгъла от обстоятелствата и лошия късмет? Женен за девойка без капчица представа за поведението в светското общество, със съмнителен произход и магарешки инат.

Забелязвайки начина, по който Еви отмести поглед от голото му тяло, Себастиан се усмихна подигравателно. Отиде при ваната и се потопи в хладката вода, но дългите му крака останаха да висят отвън. Без да бърза, той натърка ръцете и гърдите си със сапун, след което започна да се облива с шепи, наблюдавайки жена си с присвити очи. С удоволствие забеляза, че Еви с усилие запазваше невъзмутимия си вид. Лицето ѝ пламна, докато с преувеличен интерес тя оглеждаше шевицата върху тъканата покривка на леглото.

Когато плъзна ръка по шевовете, блясъкът на пръстена от шотландско злато привлече погледа му. Той изпита странно чувство — почти непреодолимо желание да хвърли Еви в постелята и да я обладае без всякаква предварителна любовна игра. Да я покори и да я накара да признае, че сега е негова собственост. Вълната от първична страст разтревожи мъжа, който винаги се беше считал за цивилизован човек. Разстроен и възбуден. Той се изплакна, грабна влажната кърпа, която беше използвала тя и бързо се подсуши. Възбудата му не остана незабелязана от Еви — чу я как рязко си пое дъх, когато той излезе от ваната. Той небрежно уви кърпата около кръста си, затъкна края ѝ и отиде до куфара си.

Извади от него един гребен, изправи се пред огледалото, което висеше над умивалника, и се зае безмилостно да разресва мократа си коса. В огледалото се отразяваше леглото и Себастиан можеше да види Еви, която го наблюдаваше.

Без да се обръща, я попита:

— Да не би днес да ме очаква съдбата на кучето на месаря?

— Кучето на месаря?

— Ами да, кучето, което лежи в ъгъла на магазина и се облизва при вида на късчето месо, което му е забранено да докосва.

— Това сравнение едва ли може да се смята за к-комплимент, за който и да е от нас.

Себастиан се спря за миг, осъзнавайки, че заекването ѝ отново се е появило. Отлично. Значи съвсем не е толкова невъзмутима, колкото се опитва да изглежда.

— И какъв е отговорът?

— Из-звинявай, но предпочитам да нямам с теб интимни отношения.

Зашеметен и засегнат, Себастиан отпусна ръката си с гребена и се обърна към нея. Жените никога не му отказваха. И фактът, че Еви беше способна да го направи след удоволствието, което бе изпитала сутринта, беше труден за възприемане.

— И без това сам каза, че не обичаш да спиш с една и съща жена повече от един път — напомни му тя с извинителен тон. — Каза, че ти е непоносимо скучно.

— Да ти приличам на скучаещ тип? — попита Себастиан, хвърляйки красноречив поглед към възбудения си член, който кърпата

едва успяваше да прикрие.

— Зависи от това накъде гледам — промърмори Еви, отмествайки погледа си към покривката на леглото. — Трябва да ви напомня, милорд, че сключихме споразумение.

— Можеш да размислиш.

— Не възнамерявам да го правя.

— От отказа ти лъха лицемерие, скъпа. Веднъж вече беше моя. Едва ли добродетелта ти ще пострада, ако го направим още веднъж.

— Не става дума за добродетелта ми. — Беше се овладяла и заекването ѝ отново изчезна. — Правя го по съвсем различна причина.

— Бих искал да я чуя.

— Заради самозащита. — Тя го погледна с видимо усилие. — Не възразявам срещу любовните ти похождения, но не искам да бъда една от любовниците ти. За теб сексуалните отношения са просто игра. Аз се отнасям към тях по съвсем различен начин и не искам да нараниш чувствата ми, а това неизбежно ще се случи, ако се съглася да спя с теб.

Себастиан се опита да запази спокойствие, макар всичко в него да кипеше от желание и възмущение.

— Няма да се извинявам заради миналото си. Един мъж трябва да има опит.

— По всичко личи, че си натрупал достатъчно за десетима.

— Защо това те вълнува толкова?

— Защото твоята... романтична история, да я наречем, е като на куче, което обикаля всички врати на улицата и събира остатъци от всеки праг. Аз няма да бъда поредната врата. Ти не можеш да бъдеш верен на една жена и си го доказал.

— Само защото никога не съм опитвал не означава, че не мога. Просто не съм го искал. И не се нуждая от нравоученията на някаква си превзета кучка.

Думата „кучка“ накара Еви да се вцепени.

— Искане ми се да не използваш такъв език.

— Струва ми се подходящо, щом стана дума за кучета — отсече Себастиан. — Между другото, в моя случай това сравнение е неуместно. За твое сведение жените ме преследват, а не аз тях.

— Тогава можеш да отидеш при някоя от тях.

— О, ще го направя — отвърна свирепо той. — Когато се върнем в Лондон, ще се впусна в такива забавления и няма да се успокоя, докато поредната оргия не завърши с ареста на някой от участниците. Но междувременно... наистина ли очакваш, че тази вечер — и утре вечерта — двамата можем да спим в едно легло, целомъдрени като две монахини на почивка?

— За мен изобщо няма да представлява трудност — отвърна Еви, осъзнавайки, че му нанася смъртна обида.

Скептичният му поглед можеше да прогори дупка в чаршафите. Като изригна порой от думи, които значително обогатиха познанията ѝ в ругатните, Себастиан хвърли кърпата и отиде да угаси лампата. Улавяйки смутения поглед на Еви, устремен към възбуждения му член, мъжът се усмихна надменно.

— Не му обръщай внимание — изръмжа той, пъхайки се в постелята. — Имам всички основания да смятам, че от сега нататък близостта ти ще подежда на всичките ми интимни органи като продължително плуване в сибирско езеро.

СЕДМА ГЛАВА

Дъждовете най-после спряха и времето значително се подобри. Но затоплянето зад стените на каретата не прогони хладината, която се беше създавала между младоженците. Макар Себастиан да продължаваше да се грижи грейката да е топла, той вече не предлагаше на Еви да се свие уютно в обятията му или да дреме на гърдите му. Колкото повече го опознаваше тя, толкова повече се убеждаваше, че близостта между тях щеше да доведе до катастрофа. Себастиан беше опасен за нея повече, отколкото бе предполагала.

Еви се утешаваше с мисълта, че след пристигането в Лондон двамата щяха да се разделят. Тя щеше да отседне в клуба, а той щеше да се върне в дома си, към привичните си развлечения, докато не получи известие за смъртта на баща ѝ. Тогава сигурно щеше да продаде клуба и да се възползва от спечелените пари и остатъците от наследството ѝ, за да запълни обеднялата семейна каса.

Мисълта за продажбата на клуба, който представляваше всичко за баща ѝ, натъжи Еви. Макар, разбира се, това да бе най-разумното решение. Не на всеки му се удава да управлява хазартен бизнес. Собственикът на клуба трябваше да притежава определен магнетизъм, за да привлича хората в заведението си, както и да познава човешката природа, за да намери начини да ги накара да се разделят с парите си. Да не говорим за деловия усет, без който беше невъзможно да се вложат изгодно спечелените пари.

И въпреки че Айво Дженър притежаваше първите две качества, от третото бе напълно лишен. Няколко години по-рано бе изгубил цяло състояние в Нюмаркет, поддавайки се на стари години на уговорките на сладкодумни мошеници, с каквито светът е пълен. За щастие, клубът му носеше толкова много пари, че той с лекота успя да компенсира дори тази огромна загуба.

Ядните думи на Себастиан, който бе нарекъл клуба на Дженър „второкласно заведение“, бяха верни само отчасти. От думите на баща си Еви знаеше, че въпреки успеха си, игралният клуб така и не бе

успял да достигне нивата, към които се бе стремил Айво Дженър. Искаше му се да може да се сравнява с клуба на Крейвън, който бе изгорял преди много години. Само че Дженър не притежаваше нито таланта, нито дяволското очарование на Дерек Крейвън. Говореше се, че Крейвън е печелил пари от цяло едно поколение англичани. А фактът, че беше слязъл от сцената в зенита на славата си, го бе превърнал окончателно в легендарна фигура в очите на светското общество.

Но ако Дженър не успяваше да достигне Крейвън, то причината за това далеч не беше липсата на старание. Той започна с това, че пренесе клуба си от Ковънт Гардън на Кинг Стрийт. В онези времена това бе просто улица, водеща към престижния район, където се намираха модните магазини и разкошните резиденции. Изкупувайки голяма част от улицата, Дженър построи няколко къщи, включително внушителната сграда на клуба, и обяви най-високите залози в Лондон. Така онези господа, които желяеха да играят на едно, отиваха при Дженър.

Еви бе запазила детските си спомени от посещенията в клуба. Той представляваше разкошно обзаведено, макар и доста помпозно място, и тя обожаваше да стои заедно с баща си на вътрешния балкон на втория етаж и да гледа пълния с хора първи етаж. Дженър водеше дъщеря си на улица „Сейнт Джеймс“ и със снизходителна усмивка я следваше из всички магазини, които момичето искаше да посети. Посещаваха парфюмерийния магазин, шапкаря, книжарницата и пекарната, където той ѝ купуваше прясно изпечени кифлички, още топли, с разтопена бяла глазура.

Годините минаваха и посещенията на Еви на Кинг Стрийт се разрешиха. Макар тя винаги да бе обвинявала за това Мейбрикови, сега осъзнаваше, че донякъде за това бе виновен и баща ѝ. На Дженър му беше много по-лесно да обича малката си дъщеря, която пискаше от възторг, когато той я вдигаше във въздуха на ръце. Рошеше червената ѝ коса, със същия оттенък като неговата, избърсваше сълзите ѝ и пхаше в шепата ѝ бонбонка или шилинг всеки път, когато трябваше да се разделят. Но когато тя порасна и се превърна в млада девойка, в отношенията им се промъкнаха неловкост и отчуждение.

— Клубът не е подходящо място за теб, малката — казваше ѝ той с грубовата сърдечност. — По-добре стой по-далеч от такъв стар

грешник като мен и си потърси добър момък, за който да се омъжиш.

— Татко — умоляваше го тя, заеквайки отчаяно, — н-не ме връщай обратно т-там. М-моля те, нека остана с теб.

— Не, малка моя. Мястото ти е при Мейбрикови. И няма смисъл да бягаш от тях. Пак ще те върна обратно.

Сълзите ѝ не разколебаха решителността му. В следващите години посещенията на Еви в клуба бяха сведени до две годишно, ако не и по-малко. И дори това да беше за нейно добро, чувството, че е нежелана, се настани дълбоко в съзнанието ѝ. Тя започна да страни от мъжете, уверена, че присъствието ѝ ги отегчава. С времето това се превърна в сбъдващо се пророчество. Заекването ѝ се усили — колкото повече се стараеше, толкова по-неразбираем ставаше говорът ѝ, докато не се окажа, че най-лесното е да мълчи. С годините се превърна в експерт по поведението на стара мома. Никога не я канеха на танц, никога не беше целувана или ухажвана. Единственото предложение, което бе получавала, бе онова, което братовчед ѝ Юстас бе направил с неохота.

Чудейки се на промяната в съдбата си, Еви погледна към мъжа, който седеше потънал в мрачно мълчание. Себастиан ѝ отвърна с насмешлив поглед. С хладното изражение на лицето си и циничната си усмивка той и изобщо не приличаше на съблазнителния негодник, който бе споделил леглото ѝ само два дни по-рано.

Еви отново погледна през прозореца към лондонския пейзаж отвън. Скоро щяха да стигнат до клуба и тя щеше да види баща си. За последен път се бяха видели преди шест месеца и Еви събираше смелост, подготвяйки се за срещата. Туберкулозата беше разпространена болест и всички знаеха какво причинява на човек.

Болестта поразяваше тъканта на белите дробове и беше съпроводена от треска, кашлица, загуба на тегло и обилни нощни изпотявания. Настъпването на смъртта обикновено бе посрещано с благодарност от болния и онези, които се грижеха за него, и слагаше край на ужасните му страдания. Еви не можеше да си представи здравия си баща в подобно състояние. Страхуваше се от срещата им почти толкова силно, колкото и копнееше да се грижи за него. Но предпочете да запази тези мисли за себе си, защото подозираше, че ако сподели страховете си със Себастиан, той щеше просто да ѝ се присмее.

Когато каретата затрополи по улица „Сейнт Джеймс“ и зави по Кинг Стрийт, сърцето ѝ заби ускорено. Появи се дългата фасада от тухли и мрамор на клуба; масивният му силует отчетливо се очертаваше на фона на златисто-розовия залез, чиито лъчи проникваха през вездесъщата мъгла над Лондон. Загледана през прозореца на каретата, Еви въздъхна напрегнато, щом каретата пое по една от многото алеи, водеща към конюшните и стопанските постройки зад главната сграда.

Каретата спря пред задния вход, което бе за предпочитане пред влизането през парадния вход. Клубът не беше място, което се посещаваше от добродетелни жени. Господата можеха да водят тук любовниците си или дори някоя проститутка, която бе привлякла вниманието им, но никога нямаше да им хрумне да придружат някоя уважавана дама в клуба. Еви осъзна, че Себастиан я гледа с безстрастния интерес на ентомолог, който наблюдава някакъв нов вид бръмбар. Внезапната ѝ бледност и видимото ѝ треперене не бяха убягнали от погледа му, но той не я подкрепи нито с дума, нито с жест.

След като слезе пръв от каретата, той подхвана Еви за кръста и я свали на земята. В задния двор миришеше точно така, както си спомняше от детството си — на смес от конска тор, боклуци, алкохол и лек въглищен пушек. Вероятно от всички жени в Лондон, които бяха получили благородно възпитание, тя бе единствената, за която тази миризма навеждаше мисли за дома. Във всеки случай ѝ харесваше повече от атмосферата в имението на Мейбрикови, която бе пропита от миризмата на мухлясали килими и евтин одеколон.

Мръщейки се от болката в мускулите, схванати от дългото седене в каретата, Еви тръгна към вратата. Входът към кухнята и другите служебни помещения се намираще по-нататък, а зад тази врата бе стълбата, която водеше към апартамента на баща ѝ. Кочияшът почука решително по вратата и отстъпи встрани.

Появи се един млад мъж и Еви с облекчение разпозна лицето му. Това беше Джос Булард, позната фигура в клуба, който изпълняваше задълженията на събирач на дългове и бияч. Той беше едър, тъмнокос, с яйцевидна глава, тежка челюст и същия тежък характер, и при срещите им се бе отнасял към Еви с минимум любезности. Но тя бе чувала баща си да го хвали за неговата лоялност и по тази причина изпитваше благодарност към него.

— Господин Булард — каза тя. — Д-дойдох да видя баща ми. Моля, п-пуснете ме да вляза.

Едрият млад мъж не помръдна от мястото си.

— Не е прасал да ви викат — каза мрачно той. После погледна Себастиан, забелязвайки скъпите му дрехи. — Ако сте член на клуба, моля, минете отпред, сър.

— Идиот — чу Еви мърморенето на Себастиан и преди да успее да продължи, тя го прекъсна.

— Т-тук ли е господин Игън? — попита момичето, имайки предвид управителя, който бе работил за баща ѝ през последните десет години. Макар Игън да имаше репутацията на фукльо и скандалджия, тя се съмняваше, че ще прояви наглостта да не я пусне при собствения ѝ баща.

— Не.

— А господин Роуън? — Еви започваше да се отчайва. — Моля ви, кажете му, че е дошла госпожица Дженър.

— Казвам ви...

— Извикай Роуън — сопна се Себастиан на младия мъж и подпря с крак вратата, за да му попречи да я затвори. — Ще почакаме вътре. Жена ми няма намерение да стои на улицата.

Впечатлен от властния маниер и хладния блясък в очите на високия мъж, Джос промърмори нещо и изчезна.

Себастиан въведе Еви вътре и погледна към стълбището.

— Може би трябва да се качим?

Тя поклати глава.

— Предпочитам първо да поговоря с господин Роуън. Той трябва да е наясно със състоянието на баща ми.

Себастиан забеляза, че тя отново е започнала да заеква, затова положи длан върху шията ѝ и нежно я стисна. Въпреки че изражението на лицето му си оставаше все така хладно, ръката му бе топла и успокояваща и Еви неволно се отпусна.

— Кой е този Роуън?

— Един от крупиятата... работи тук от детството си. Сигурно си го запомнил, ако си идвал тук и преди. Трудно може да остане незабелязан.

Себастиан се замисли за миг.

— Циганин ли е?

— Наполовина, от майчина страна.

— А другата половина?

— Никой не знае. — Тя го погледна изпитателно и тихо добави:

— Винаги съм си задавала въпроса дали не ми е полубрат.

В светлите му очи проблесна интерес.

— Никога ли не си питала баща си?

— Питала съм го. Той отрича. — Само че Еви имаше причини да се съмнява. Баща ѝ винаги се бе отнасял бащински към Кам. А тя не беше толкова наивна, че да изключва подобна възможност. Айво Дженър не беше чужд на земните радости. Освен това не се вълнуваше особено от последствията. Всъщност същото можеше да се каже и за съпруга ѝ. Поразена от тази мисъл, тя предпазливо го попита: — Себастиан, а ти имаш ли...

— Доколкото ми е известно, не — отвърна той, разбирайки я от половин дума. — Винаги съм бил склонен да използвам френските пликове — не само за да предотвратя зачеване, а и за да се спася от екзотичните болести, които може да ми донесе непредпазливостта.

Очевидно озадачена, Еви повтори:

— Френските пликове? Какво имаш предвид? И за какви болести става дума? Нима искаш да кажеш, че от... това... човек може да се разболее? Но как...

— О, господи! — Себастиан притисна пръстите си към устните ѝ, за да спре потока от въпроси. — Ще ти обясня по-късно. Подобни неща не се обсъждат на прага.

Разговорът им бе прекъснат от появата на Кам Роуън. При вида на Еви той се усмихна и се поклони изящно. Строен и гъвкав, Кам изглеждаше по-млад от своите двайсет и пет години. Мургавата кожа и черните коси издаваха произхода му да не говорим за името, разпространено сред циганите. Въпреки пиратската си външност, той беше най-доброто крупие в клуба на Дженър. Еви винаги бе харесвала любезния млад човек, който неведнъж бе доказвал предаността си към баща ѝ.

Кам беше облечен с тъмен костюм с отлична кройка и носеше лъснати до блясък черни обувки, но косите му, както обикновено, се нуждаеха от подстригване и падаха на черни къдри върху бялата яка. На дългите му пръсти проблясваха златни пръстени. И когато вдигна глава, Еви забеляза диамантената облица, която проблясваше на ухото

му — екзотичен щрих, който допълваше облика му. Необикновените му златистокафяви очи често заблуждаваха хората, карайки ги да забравят, че зад тях се крие остър ум. Всъщност погледът му беше толкова пронизващ, че изглеждаше сякаш той гледа през тях... сякаш наблюдаваше нещо зад тях.

— Гаджи — произнесе тихо Кам, използвайки приятелското обръщение към жена, която не е от циганския род. Той имаше необичаен акцент, културен, но с намеци на кокни и някакъв чуждестранен ритъм, които се сливаха в уникална смесица. — Добър ден — рече той и ги заслепи с усмивката си. — Баща ви ще се радва да ви види.

— Благодаря ти, Кам. Аз... боях се, че в-вече може да е...

— Не — промърмори Кам и усмивката му помръкна. — Все още е жив. — След кратко колебание той додаде: — През повечето време спи. Не яде. Мисля, че не му остава още много. Пита за вас. Опитвах се да изпратя човек да ви доведе, но...

— Мейбрикови никога нямаше да го допуснат. — Еви сви гневно устни. Дори не си бяха направили труда да й съобщят, че баща й е искал да я види. А Джос Булард току-що я беше излъгал. — Нищо, вече завинаги се избавих от тях, Кам. Омъжих се. И искам да остана тук, докато баща ми... престане да се нуждае от мен.

Кам отмести поглед към непроницаемото лице на Себастиан. Разпозна го и почтително промълви:

— Лорд Сейнт Винсът. — Дори и да имаше свое мнение за брака на Еви с такъв човек, той не го издаде по никакъв начин.

Еви докосна ръката му.

— А сега спи ли? — развълнувано попита тя. — Мога ли да се кача при него?

— Разбира се. — Той я хвана за ръката и леко я стисна. — Ще се погрижа никой да не ви пречи.

— Благодаря.

Внезапно Себастиан се пресегна, дръпна ръката на Еви и я положи решително върху сгъвката на лакътя си, покривайки я с дланта си. Въпреки небрежния му вид, хватката му бе достатъчно здрава, за да не може момичето да се отдръпне.

Озадачена от тази демонстрация на съпружески права, Еви се намръщи.

— Познавам Кам от малка — рече многозначително тя. — Винаги се е държал мило с мен.

— На един съпруг винаги му е приятно да чува такива неща — отвърна Себастиан с хладен тон. — Но всяко нещо си има граници.

— Разбира се — кимна Кам и добави, обръщайки се към Еви: — Да ви отведа ли горе, милейди?

Тя поклати глава:

— Не, знам пътя. Ти сигурно трябва да се върнеш на работа.

Кам отново се поклони и двамата бързо размениха погледи, разбирайки се тактично, че ще намерят начин да поговорят по-късно.

— Не го харесваш, защото е ром? — попита Еви съпруга си, докато се изкачваха по стълбите.

— Рядко не харесвам хора за нещо, което не могат да променят — иронично отвърна той. — Обикновено ми дават достатъчно поводи да не ги харесвам поради други причини.

Тя отдръпна ръка, за да подхване полите на роклята си.

— Чудя се къде може да е управителят — продължи Себастиан, придържайки я за кръста, докато се изкачваха нагоре. — Още е рано, а залата е отворена. Сигурно има много работа.

— Той пие — обяви Еви.

— Това говори много за начина, по който се управлява този клуб.

Засегнатата от презрителната реплика по адрес на бащиния ѝ клуб, Еви прехапа език, за да съдържи язвителния си отговор. С каква лекота този разглезен благородник критикуваше начина, по който работещите хора вършеха делата си. Ако самият той управляваше подобен клуб — боже опази! — щеше да уважава много повече постиженията на баща ѝ.

Двамата изкачиха стълбището и продължиха по дългата галерия, която обикаляше целия втори етаж. Достатъчно бе да погледнеш през перилата на балкона, за да видиш всичко, което ставаше на долния етаж. Около трите овални маси, покрити със зелено сукно и жълти маркировки, се тълпяха десетки мъже. Въздухът бе изпълнен с несекващия шум, познат на Еви от детството ѝ: потракването на игрални зарове, тихите гласове на крупиятата и развълнуваните викове на играчите. Тя погледна към масивното писалище в ъгъла на залата, зад което обикновено седеше баща ѝ, раздаваше кредити, предоставяше временно членство и повишаваше тавана на залозите,

ако играчите бяха решили да играят по на едро. В момента писалището беше заето от някакъв непознат мъж с доста непредставителна външност. Погледът ѝ се отмести към противоположния ъгъл на залата, където друг непознат изпълняваше длъжността на главен администратор, надзираваше изплащането на печалбите и наблюдаваше хода на игрите.

Себастиан се спря до парапета и погледна надолу с изражение на необичаен интерес. Еви, която искаше по-скоро да види баща си, нетърпеливо го дръпна за ръкава. Но Себастиан дори не помръдна. Той всъщност като че ли не я забелязваше, толкова бе погълнат от случващото се в игралната зала.

— Какво има? — попита Еви. — Какво видя там? Да не би нещо да не е наред?

Себастиан леко поклати глава и се огледа. Погледът му се плъзна по избелелите стенни панели, ронещата се мазилка и протрития килим. Някога клубът беше обзаведен великолепно, но с годините бе изгубил лустрото си.

— Колко членове има клубът? — попита той. — Като изключим временното членство.

— Бяха около две хиляди — отвърна Еви. — Не знам колко са сега. — Тя отново го дръпна за ръката. — Искам да видя баща си. Ако трябва да отида сама...

— Никъде няма да ходиш сама. — Себастиан се обърна към нея толкова рязко, че я сепна. Очите му блестяха като полирани лунни камъни. — В този сумрак можеш да се натъкнеш на някой пиян мерзавец, който ще те изнасили, преди да са усетили липсата ти.

— Тук нищо не ме заплашва — раздразнено възрази Еви. — Познавам много от работниците и съм наясно с всички входи и изходи по-добре от теб.

— Мисля, че скоро няма да е така — промърмори Себастиан, поглеждайки отново към игралната зала. — Възнамерявам да проуча всеки сантиметър. И да узная всички тайни.

Изненадана от думите му, Еви го погледна озадачено. Осъзна, че от момента на влизането им в клуба съпругът ѝ някак се беше променил, макар тя да не можеше да си представи каква е причината за това. Обичайното му лениво спокойствие беше заменено от непознатата бдителност, сякаш той поглъщаше енергията от тукашната атмосфера.

— Гледаш клуба така, сякаш никога не си го виждал — промърмори тя.

Себастиан прокара ръка по парапета, погледна изцапаната си длан и тръсна ръка. Видът му беше по-скоро замислен, отколкото неодобрителен.

— Изглежда по-различно сега, когато е мой — отвърна той.

— Все още не е — отбеляза мрачно Еви, осъзнавайки, че съпругът ѝ сигурно пресмята за колко може да продаде клуба. Колко типично за него — да мисли за пари, когато баща ѝ е на смъртно легло! — Способен ли си изобщо да мислиш за някого друго, освен за себе си?

Обвинителният ѝ тон като че ли го изтръгна от вгълбеността му и лицето му прие непроницаемо изражение.

— Рядко, любов моя.

Двамата не сваляха очи един от друг — погледът на Еви беше обвиняващ, на Себастиан — непроницаем — и тя разбра, че да очаква от него някаква порядъчност би означавало непрекъснато да се сблъсква с разочарование. Никаква доброта или разбиране не могат да спасят умиращата му душа. Той никога нямаше да се поправи, за разлика от героите на скандалните романи, които обожаваше Дейзи Бауман.

— Предполагам, че скоро ще получиш всичко — рече тя с хладен тон. — Междувременно аз отивам в стаята на баща ми. — Тя решително закрачи по галерията и Себастиан я настигна с няколко широки крачки.

Когато стигнаха до частния апартамент, заеман от Айво Дженър, кръвта пицеше в ушите на Еви, а в стомаха си чувстваше празнота. Разкъсваше се между желанието да види баща си и страха от онова, което щеше да види. Дланите ѝ се изпотиха, и когато хвана бравата от потъмняла мед, тя се изплъзна от пръстите ѝ.

— Позволи на мен — рече делово Себастиан, избутвайки я настрана. Той отвори вратата, пропусна Еви напред и я последва в тъмната гостна. От спалнята, където гореше светилник, струеше слаба светлина. Еви се забави на прага, изчаквайки очите ѝ да привикнат към сумрака. Забравила за своя спътник, тя се приближи към леглото.

Баща ѝ спеше с леко отворена уста. Бледата му кожа сияеше като на восъчна фигура, лицето му бе прорязано от дълбоки бръчки. Беше

много отслабнал и като че ли се беше смалил. Отпуснатите върху одеялото ръце поразяваха със слабостта си. Еви трудно можеше да разпознае в тази измършавяла, непозната фигура високия си, едър баща, когото винаги бе познавала. Изпълниха я печал и нежност при вида на побелелите му рижи коси, които на места стърчаха като разрошени пера на птиче.

В стаята миришеше на изгорели фитили на свещи, лекарства и немито тяло. Това беше миризмата на болест и приближаваща смърт. Еви видя в ъгъла купчина мръсни чаршафи, а на пода беше пълно със смачкани, окървавени кърпички. Нощната масичка беше покрита с мръсни лъжици и цветни шишета с лекарства. Тя се наведе, за да вдигне някои от мръсните дрехи на пода, но Себастиан я хвана за ръката.

— Не е нужно да го правиш — промърмори той. — Някоя от прислужниците ще се погрижи.

— Да — прошепна с горчивина Еви. — Виждам, че вършат страхотна работа. — Тя изтръгна ръката си от неговата, грабна мръсните кърпички и отиде да ги остави върху купчината използвани чаршафи.

Себастиан се приближи до леглото и погледна към съсухрената фигура на Дженър. Вдигна едно от шишенцата с лекарства, поднесе го под носа си и промърмори:

— Морфин.

Незнайно защо видът на мъжа ѝ, застанал до постелята на безпомощния ѝ баща и оглеждащ лекарствата му, раздразни Еви.

— Чака ме много работа — каза тихо тя. — Бих искала да си вървиш.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще оправя стаята и ще сменя чаршафите. След това ще седна до него.

Бледите му очи се присвиха.

— Остави горкия човек да спи. Трябва да се нахраниш и да се преоблечеш. Смяташ ли, че ще му помогнеш, ако седиш в тъмното... — Той млъкна и изруга приглушено при вида на упоритото ѝ изражение. — Много добре. Давам ти един час, след което двамата ще отидем да се нахраним.

— Възнамерявам да остана при баща си — отвърна с равен тон тя.

— Еви — произнесе меко Себастиан, но в гласа му прозвучаха предупредителни нотки. Той се приближи до нея, обърна напрегнатото ѝ тяло с лице към себе си и я разтърси леко, принуждавайки я да го погледне. — Когато изпратя да те повикат, ще дойдеш. Ясно ли е?

Еви почувства, че трепери от възмущение. Той я командваше така, сякаш е негова собственост! Боже, цял живот беше живяла в подчинение на роднините си, а сега ще трябва да се подчинява на мъжа си. И все пак... трябваше да му се признае, че не можеше да се сравнява с обединените усилия на Мейбрикови и Стъбинс да съсият живота ѝ. И едва ли можеше да обвинява човека в деспотизъм, когато той просто настояваше да се нахрани заедно със собствената си жена. Сподавяйки гнева си, Еви кимна. Очите на Себастиан огледаха напрегнатото ѝ лице и в тях проблесна нещо странно, като искра, изхвъркнала от удара на ковашки чук върху лист разтопен метал.

— Добро момиче — промърмори той с подигравателна усмивка и излезе от стаята.

ОСМА ГЛАВА

Себастиан едва не се поддаде на изкушението да зареже Еви в клуба и да се прибере у дома си, който се намираше на две крачки от улица „Сейнт Джеймс“. Трудно беше да устои пред съблазънта на уютния си дом с модерната му водопроводна инсталация и добре зареден килер за храна. Искаше да се нахрани на собствената си маса и след това да се отпусне на креслото пред камината, облечен в някой от общитите с кадифе халати, които висяха в гардероба в спалнята му. По дяволите упоритата му жена — тя можеше сама да взема решения и да се научи да живее с последствията от тях.

Но докато обикаляше дискретно из галерията на втория етаж, като се стараеше да остане незабелязан от играчите на пълния първи етаж, Себастиан изпитваше силно любопитство, което не можеше да отрече. Пъхнал небрежно ръце в джобовете на палтото си, той се облегна на една колона. Наблюдаваше как работят крупиятата и забеляза равнодушните действия на главния администратор, чиято задача беше да надзирава играта и да се стреми нещата да вървят бързо. Играта зад трите маси протичаше вяло, а публиката изглеждаше позаспала. Някой трябваше да пораздвижи това място и да създаде атмосфера, която да поощрява гостите да играят по-бързо и по на едро.

Из залата обикаляха лениво мърляви на вид жени, които се спираха край гостите. Също като храната, която се предлагаше в бюфета, и кафето, предлагано в гостната зала, жените бяха безплатна услуга, която вървеше в комплект с членството. На втория етаж имаше стаи, където всеки желаещ можеше да се уедини с проститутка, за да се утеши след загуба или да отпразнува печалбата си.

Себастиан се спусна на долния етаж и огледа обкръжението си. Навсякъде се забелязваха признаци, че бизнесът запада. Той предположи, че след разболяването си Дженър не е успял да намери достоен свой заместник. Управителят му Клайв Игън беше или некадърник, или измамник, или и двете. Себастиан искаше да види счетоводните книги, архива за приходите и разходите, личните

финансови отчети на членовете, списъка с арендаторите, ипотеките, дълговете, заемите, кредитите — всичко, което можеше да свидетелства за финансовото здраве на клуба. Или липсата на такова.

Когато се върна обратно при стълбището, той видя циганина Роуън да го чака спокойно в един сенчест ъгъл. Себастиан го погледна мълчаливо, принуждавайки младия мъж да заговори пръв.

Роуън издържа погледа му и рече учтиво:

— Мога ли да ви помогна с нещо, милорд?

— Като за начало можете да ми кажете къде е Игън.

— В стаята си, милорд.

— И в какво състояние е?

— Неразположен е.

— Аха — рече тихо Себастиан. — Често ли изпада в такива неразположения, Роуън?

Циганинът премълча, но погледът му говореше достатъчно.

— Искам ключа за офиса му — рече Себастиан. — Ще ми се да хвърля едно око на тефтерите със сметките.

— Има само един ключ, милорд — отвърна Роуън, без да сваля от него изучаващия си поглед. — И господин Игън винаги го държи в себе си.

— Тогава ми го донеси.

Младежът повдигна тъмните си вежди.

— Искате да оберете човека, докато е пиян?

— Така е много по-лесно, отколкото да чакам да изтрезнее — отбеляза иронично Себастиан. — И не може да става дума за обир, като се има предвид, че всъщност ми принадлежи.

На лицето на Роуън се изписа напрегнато изражение.

— Аз съм предан на господин Дженър. И на дъщеря му.

— Аз също. — Това, разбира се, не беше истина. Себастиан беше предан най-вече на себе си. Еви и баща ѝ заемаха съответно второ и трето място в списъка. — Донеси ми ключа или се приготви да си тръгнеш утре сутринта заедно с Игън.

Въздухът бе наситен с напрежение. И все пак миг по-късно Роуън го погледна с неприязън, примесена с неохотно любопитство. Когато отстъпи и тръгна с широки, уверени крачки към стълбището, той не го направи от страх, а по-скоро от желание да види какви ще са следващите действия на Себастиан.

До момента, когато Себастиан изпрати Кам Роуън да доведе Еви, тя беше успяла да приведе в ред спалнята на баща си и с помощта на недоволната прислужница да смени спалното му бельо. Чаршафите бяха мокри от пот. Макар баща ѝ да промърмори нещо, докато внимателно го преобръщаха от една страна на друга, той така и не се събуди, потънал в морфиново опиянение. Отслабналото му тяло, увито в полите на нощната му риза, поразя Еви с лекотата си. Изпълнена с жалост и състрадание, тя го зави с одеяло и постави на челото му влажна кърпа. От устните му се отрони въздишка и той най-после отвори очи. Погледна я за миг, без да я разпознае, но после устните му се разтеглиха в усмивка, разкриваща пожълтели от тютюна зъби.

— Еви — изхриптя той.

Наведена над него, тя му се усмихна с очи, пълни със сълзи.

— Тук съм, татко — прошепна момичето, изричайки думите, които цял живот бе копняла да произнесе. — Дойдох и повече никога няма да те напусна.

Той издаде изпълнен със задоволство звук и затвори очи. Еви реши, че отново е заспал, но мъжът внезапно измърмори:

— Къде ще отидем днес, малката? В сладкарницата, сигурно...

Осъзнавайки, че той си представя някое от посещенията ѝ като дете, Еви тихо отвърна:

— Да, разбира се. — Тя бързо изтри сълзите от очите си. — Ще ми купиш кифла с глазура... и бисквити... а после ще се върнем тук и ще поиграем на зарове.

От измъченото му гърло се откъсна хрипкав смях, който премина в кашлица.

— Остави татко да подремне малко, преди да излезем на разходка... бъди добро момиче.

— Да, татко, поспи — прошепна Еви, попивайки устните му с кърпичка. — Ще почакам.

Докато го гледаше как потъва отново в наркотичната си дрямка, тя преглътна болезнената буца в гърлото ги и се настани в креслото до леглото. Това бе единственото място в света, където искаше да бъде в момента. За пръв път в живота си се почувства нужна. И макар да ѝ беше мъчно за баща ѝ, тя благодареше на съдбата за това, че може да

прекара с него последните му часове. Това време, разбира се, нямаше да е достатъчно, за да се опознаят истински — щяха да си останат непознати — но просто не можеше да се надява на повече.

Размишленията ѝ бяха прекъснати от тихо почукване. Вдигайки глава, тя видя Кам, който стоеше на прага и измамно отпусната поза, скръстил ръце на гърдите си. Еви разтегна устни в слабо подобие на усмивка.

— П-предполагам, че те е изпратил за мен?

Не беше нужно да уточнява за кого става дума.

— Иска да обядваш с него в един от частните апартаменти.

Еви поклати глава и се усмихна накриво.

— Слушам и изпълнявам — промърмори тя, преструвайки се на покорна жена. После се изправи и се забави за миг, колкото да придърпа одеялото до раменете на баща ѝ.

Когато се приближи до Кам, той не помръдна от мястото си до вратата. Ръстът на младия мъж бе по-висок от средния, макар и не толкова висок, колкото Себастиан.

— Как стана така, че се омъжи за Сейнт Винсът? — попита той.
— Чух за финансовите му проблеми — когато последен път беше тук, едва не му отказахме кредит. Той ли ти предложи брак?

— Защо реши, че не става дума за брак по любов? — парира го Еви.

Кам я погледна иронично:

— Сейнт Винсът не обича другото, освен себе си.

Устните на Еви потрепнаха в искрена усмивка и тя трябваше да положи известни усилия, за да са прикрие.

— Всъщност аз му предложих. Само това успях да измисля, за да се избавя завинаги от Мейбрикови. — При мисълта за роднините ѝ усмивката се стопи. — След като изчезнах, те идваха ли тук, Кам?

Той кимна:

— И двамата ти чичовци. Наложих се да им позволим да претърсят клуба, преди да се убедят, че не те крием.

— По дяволите! — промърмори Еви, използвайки любимата ругатня на Дейзи Бауман. — След това сигурно са отишли при приятелките ми. При семействата Хънт и Бауман. Представям си как се притесняват и гадаят къде ли съм изчезнала. Между другото, когато научат истината, наистина ще се разтревожат.

Намръщена, Еви приглади разрошената си коса. Трябва да съобщи на Анабел и Дейзи, че с нея всичко е наред. Дано поне Лилиан, която пътешестваше из континента, не беше чула за изчезването ѝ.

Утре, реши тя. Утре ще се оправя с последиците от бягството ѝ, което скоро щеше да стане основна тема за сплетни. Интересно какво ли щеше да стане, ако изпрати някой у Мейбрикови, за да ѝ вземе дрехите? Едва ли ще ѝ позволят да си ги прибере. Което означаваше, че трябва да направи дълъг списък с неотложни задачи. Трябваше спешно да си купи обувки и няколко рокли.

— К-когато роднините ми узнаят, че съм тук — каза тя, — те ще се опитат да ме върнат обратно. Може би дори ще пробват да анулират б-брака ми. — Еви замълча, за да се поуспокои. — Направо не ми се мисли какво може да ми се случи, ако успеят да ме отведат оттук със сила.

— Нима Сейнт Винсът не е в състояние да им попречи? — попита Кам, докосвайки я успокояващо по рамото. Докосването бе почти недоловимо, но успя да ѝ вдъхне увереност.

— Ако се намира тук в нужния момент. Ако бъде трезвен. Ако е способен да им се противопостави. — Тя се усмихна невесело. — Както виждаш, има много „ако“.

— Аз ще съм тук — тихо рече Кам. — Не пия и мога да се противопоставя, на когото и да е. Но защо смяташ, че Сейнт Винсът ще отстъпи толкова лесно?

— Това е брак по сметка. Едва ли ще се виждаме често, след като си получи зестрата. Той заяви, че има доста по-приятни занимания от това да виси в някакъв второкласен клуб, очаквайки... — Тя зяпна, хвърляйки поглед през рамо към леглото на баща ѝ.

— Може този път да е променил мнението си — иронично отбеляза Кам. — Поиска ми ключа от кантората и заседна над счетоводните книги.

Очите на Еви се разшириха от изненада.

— Какво се надява да намери? — попита тя по-скоро себе си, отколкото Кам. Поведението на Себастиан беше повече от странно. Тя не разбираше какво го е накарало да потъне във финансовите отчети веднага след завръщането от дългото и изморително пътешествие. Едва ли до сутринта нещо щеше да се промени. Тя си спомни съсредоточеното изражение, с което бе наблюдавал игралната зала, и

думите му: „Възнамерявам да проуча всеки сантиметър. И да узная всички тайни“. Сякаш бе имал предвид нещо повече от сградата с протрити килими и игрални маси.

Озадачената Еви последва Кам по коридорите и стълбищата, които представляваха най-краткия път към частните апартаменти, разположени на долния етаж. Както в повечето игрални клубове, така и тук имаше немало тайни помещения, които се използваша за различни цели, невинаги законни. Кам отвори вратата на една тясна стая, пропусна пред себе си Еви и се поклони, когато тя се обърна, за да му благодари.

Влизайки вътре, Еви чу как вратата тихо се затваря зад гърба ѝ. Себастиан седеше на масивен стол, като Луцифер на трона си, и си водеше бележки в полетата на счетоводната книга. Беше се разположил на масата, върху която бяха подредени чинии, отрупани с храна от бюфета.

Откъсвайки погледа си от колоните с цифри, Себастиан остави счетоводната книга настрана и придърпа втори стол за Еви.

— Как е баща ти?

— Събуди се за кратко. Очевидно си мисли, че още съм малко момиче — сдържано отвърна тя, сядайки на стола. Ръцете ѝ трепереха от глад и умора. Виждайки състоянието ѝ, Себастиан ѝ напълни една чиния, слагайки по малко от всичко: миниатюрни, твърдо сварени пълпидъчи яйца, лъжица пюре от пасирани зеленчуци, резен сирене, парчета студено месо, риба и мек хляб.

— Благодаря. — Еви беше прекалено изморена, за да се заинтересува какво яде. Бодна нещо в чинията си, поднесе го към устата си, отхапа парче, сдъвка го и преглътна. Повдигайки ресниците си, тя срещна погледна на Себастиан.

Той изглеждаше изморен колкото нея. Под светлосините очи се бяха появили тъмни сенки, кожата на скулите му се беше изпънала и изглеждаше бледа въпреки тена. Не беше успял да се избърсне и наболата му златиста брада проблясваше. Колкото и да беше странно, загрубялото му лице го правеше да изглежда още по-красив, придавайки особена изразителност на чертите му, които се отличаваха с хладната безупречност на мраморна статуя.

— Все още ли настояваш да останеш тук? — Той взе от панера една праскова, ловко я разряза на две, извади костилката и ѝ подаде

едната половинка.

— Да. — Еви отхапа от сочния плод, наслаждавайки се на сладкия сок в устата си.

— Боях се, че ще кажеш така — отвърна сухо той. — Това е грешка и го знаеш много добре. Не можеш да си представиш на какво ще бъдеш изложена... на цинизми и похотливи коментари, на развратни погледи, опипване и пощипване... и това само в дома ми. Представи си какво те чака тук.

Неуверена дали да се засмее, или да се ядоса, Еви повдигна рамене:

— Ще се справя.

— Убеден съм в това, скъпа.

Поднасяйки към устните си чаша вино, Еви погледна към счетоводната книга.

— Какво откри в този тефтер?

— Урок по творческо счетоводство. Сигурно няма да се изненадаш, ако научиш, че Игън е крал от сметката на клуба. Правил го е внимателно, за да не бие кражбата на очи, но постепенно е събрал значителна сума. Бог знае от колко години се е занимавал с това. Всички тефтери, които успях да прегледам, съдържат, меко казано, неточности.

— Сигурен ли си, че не е случайно?

— Абсолютно. Всичко е много просто. — Той отвори счетоводната книга и я подаде на Еви. — Миналия вторник клубът е имал печалба от приблизително дваисет хиляди паунда. Ако сравниш числата със записаните теми, банкови депозити и наличност в брой, ще забележиш несъответствията.

Еви проследи пръста му, който се плъзгаше по числата, записани в полетата.

— Виждаш ли? Това са правилните суми. Той е завишавал свободно разходите. Цената на зарчетата от слонова кост, например. Дори да допуснем, че те се използват само за една нощ и никога повече, годишният разход няма да е повече от две хиляди паунда, според Роуън. — Практиката всяка нощ да се използват нови зарчета беше стандартна за всеки игрален клуб, за да се избегнат подозренията, че може да са подправени.

— Но тук пише, че за зарчета са похарчени три хиляди паунда — промърмори Еви.

— Точно така. — Себастиан се облегна назад и се усмихна лениво. — Като безпътен младеж мамех баща ми по същия начин, когато плащаше месечната ми издръжки, а аз се нуждаех от повече суха пара, отколкото бе склонен да ми даде.

— За какво ти бяха тези пари? — не се сдържа и попита Еви.

Той се ухили.

— Боя се, че обяснението ще включва някои думи, срещу които ти силно възразяваш.

Еви бодна едно пъдпъдъче яйце и го лапна.

— Какво ще правим с господин Игън?

Той повдигна рамене.

— Щом изтрезнее достатъчно, за да може да ходи, ще бъде уволнен.

Еви отметна настрани кичур коса, който беше паднал върху бузата ѝ.

— Няма кой да го замени.

— Напротив, има. Докато не бъде намерен подходящ управител, аз ще ръководя клуба.

Пъдпъдъчето яйце като че ли заседна на гърлото ѝ и Еви се задави. Грабна бързо чашата с вино, преглътна го и го погледна ококорено. Как беше възможно да изрече такава нелепост?

— Не можеш.

— Едва ли ще се справя по-зле от Игън. Той не е управлявал нищо от месеци... още малко и това заведение ще се разпадне на части.

— Нали каза, че мразиш работата!

— Казах. Но сигурно трябва поне веднъж да поработя, за да се убедя окончателно в това.

От вълнение Еви започна да заеква.

— 3-за теб това е просто нова играчка. Ще си поиграеш и като ти омръзне, ще я захвърлиш.

— Не мога да си го позволя, скъпа. Макар клубът все още да носи печалба, стойността му спада. Баща ти натрупва внушителни дългове, които трябва да се изплатят. Ако онези, които са му длъжници, не са в състояние да платят с налични... ще трябва да се

приемат скъпоценности, произведения на изкуството, недвижими имоти... всичко, с което могат да се разделят. Тъй като имам доста добра представа за стойността на нещата, бих могъл да договоря приемливи условия. Има и други проблеми, за които трябва да спомена... Дженър е купил състезателни коне, които са изгубили цяло състояние в Нюмаркет. Направил е и няколко налудничави инвестиции — десет хиляди паунда е вложил в някаква измислена златна мина във Флинтшър — измама, която дори дете би надушило.

— О, господи — промърмори Еви, като потърка челото си. — Бил е болен — хората са се възползвали...

— Да. И сега, ако поискаме да продадем клуба, първо трябва да го приведем в ред. Ако има някаква друга алтернатива, повярвай ми, ще я намеря. Но това място е като решето и никой не може или не иска да запуши дупките му. Освен аз.

— Но ти не знаеш нищо за запушването на дупки! — извика тя, поразена от арогантността му.

Себастиан се усмихна невъзмутимо и повдигна вежда. Преди да отвори уста, за да отговори, тя притисна длани към ушите си.

— О, не го казвай, недей! — Когато видя, че той покорно запазва мълчание въпреки дяволития блясък в очите си, Еви предпазливо смъкна ръце. — Ако смяташ да управляваш клуба, къде ще спиш?

— Тук, разбира се — последва невъзмутимият му отговор.

— Но аз съм заела единствената свободна стая — рече тя. — А останалите са заети. И нямам намерение даделя леглото с теб.

— Утре ще има достатъчно свободни стаи. Възнамерявам да се отърва от момичетата.

Положението се променяше твърде бързо, за да успее измореният ѝ ум да го следи. Решението на Себастиан да управлява заведението на баща ѝ с всичките му работници я плашеше с бързината си. Имаше смущаващото чувство, че е довела дива котка в клуба и я вижда как се превръща в разярен тигър. И на нея ѝ оставаше единствено да гледа безпомощно, докато той раздава удари наляво и надясно. Може би, помисли в отчаянието си Еви, ако го остави да се занимава с това няколко дни, накрая ще му омръзне. А в същото време тя ще се опита да ограничи щетите до минимум.

— С-смяташ да ме изхвърлиш на улицата? — попита тя с пресилено спокойствие.

— Ще получат щедра сума от името на клуба като възнаграждение за услугите им.

— Смяташ ли да наемеш нови?

Себастиан поклати глава.

— Макар да нямам нищо против проституцията, дори обратното, проклет да съм, ако си позволя да се превърна в сутеньор.

— В какъв?

— В сутеньор, сводник, съдържател на публичен дом! За бога, ти какво, да не си си пъхала памук в ушите, когато си била малка? Нима не си чувала нищо и никога не си си задавала въпроса защо по стълбището на клуба непрекъснато сноват полуголи жени?

— Винаги съм го посещавала денем — отвърна Еви с достойнство. — Рядко ги виждах да работят. А по-късно, когато пораснах достатъчно, за да разбирам какво правят, баща ми разреши посещенията ми.

— Това може би е едно от малкото добри неща, които е направил за теб. — Себастиан махна нетърпеливо с ръка. — Да се върнем на основния проблем... не само не искам да нося отговорността за някакви си посредствени курви, но и не разполагаме с достатъчно помещения, където да предоставят услугите си. Когато всички легла са заети, членовете на клуба са принудени да удовлетворяват потребностите си в конюшната.

— Моля? Наистина ли?

— А там е ужасно неудобно и студено, повярвай ми.

— Ти...

— На всичкото отгоре на две крачки оттук има отличен публичен дом. Имам всички основания да се надявам, че ще успеем да се споразумеем с неговата собственичка, мадам Брадшоу. Членовете на клуба, които желаят да прекарат известно време с жена, могат да се разходят до заведението ѝ, да се възползват от услугите ѝ на намалена цена, а после да се върнат тук с нови сили. — Той повдигна очаквателно вежди, сякаш очакваше от нея да се възхити на идеята му. — Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че така или иначе се превръщаш в сутеньор — отвърна Еви. — Само че таен.

— Моралът е само за средната класа, скъпа. Нисшите класи не могат да си го позволят, а висшите са твърде мързеливи, за да следват

принципите.

Еви поклати глава, без да сваля от него изумения си поглед, и не помръдна дори когато той се наведе напред и напъха едно гроздово зърно в устата ѝ.

— Не е нужно да казваш нищо — промърмори той и се усмихна. — Очевидно си изгубила дар слово от благодарност, че ще остана тук да те наглеждам.

При вида на намръщената ѝ гримаса той се засмя тихо.

— Ако се притесняваш, че няма да овладее мъжките си инстинкти и ще се нахвърля върху теб в момент на слабост... Какво пък, не е изключено. Но само ако много ми се примолиш.

Еви стисна между зъбите си гроздовото зърно и го сдъвка бавно, придвижвайки с език семките му между зъбите си. Докато гледаше как устата ѝ бавно се справя с плода, усмивката на Себастиан се стопи и той се облегна назад.

— Всъщност на този етап си твърде неопитна, за да си заслужаваш усилията — продължи той с хладен тон. — Може би ще те съблазня някога в бъдеще, след като други мъже са си направили труда да те пообразоват.

— Съмнявам се — мрачно отвърна Еви, — че някога ще стана чак толкова буржоазна, че да гоня похотливо собствения си съпруг.

Себастиан се изсмя.

— Мили Боже. Сигурно чакаш от няколко дни момента да използваш това. Поздравления, дете. Женени сме по-малко от седмица, а ти вече се учиш как да отвръщаш на удара.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Еви така и не разбра къде прекара съпругът ѝ тази първа нощ, но подозираше, че е на някое неудобно място. Самата тя спа неспокойно, защото тревогите ѝ я будеха като часовник. Няколко пъти става, за да нагледа баща си, да му даде вода, да оправи постелята му и да му даде лекарство, когато кашлицата му се усилваше. Всеки път, когато се будеше, Дженър поглеждаше изненадано дъщеря си.

— Сънувам ли, или наистина си тук, малката? — я питаше той, а тя му говореше тихо и го галеше по косата.

При първите проблисъци на утрото Еви се изми, облече се, заплете още влажната си коса на плитка и я зави на кок на тила. Позвъни на прислужницата и ѝ нареди да донесе бъркани яйца, бульон, чай и всякаква друга храна, подходяща за болни, с която се надяваше да възбуди апетита на баща си. Сутрините в клуба бяха тихи и спокойни, тъй като повечето служители спяха, след като бяха работили до малките часове на деня. Но винаги имаше дежурна прислуга, готова да изпълнява обикновените поръчки, включително готвачка, която работеше в кухнята при отсъствието на готвача, и приготвяше обикновена храна за желаещите.

Изплашена от даещата кашлица, която се разнесе от стаята на баща ѝ, Еви отиде бързо до леглото му и го завари да кашля на пристъпи в една кърпичка. Страданието му причиняваше болка в собствените ѝ гърди. Тя се порови из шишенцата на нощната масичка, намери сироп с морфин и му сипа в една лъжичка. Подпъкна ръка зад пламналата му, мокра от пот глава, и го повдигна до полуседнало положение. Отново се стресна от лекотата на тялото му и почувства как то се напруга, когато баща ѝ се опита да потисне поредния пристъп. Треперенето му разклати лъжицата в ръката ѝ и лекарството се разля върху чаршафа.

— Съжалявам — промърмори Еви, попи набързо лепкавия сироп и напълни повторно лъжицата. — Да опитаме отново, татко.

Баща ѝ успя да поеме лекарството си и адамовата му ябълка подскочи, докато го преглъщаше. След като се изкашля още няколко пъти, той изчака, докато тя подпъхваше няколко възглавници под гърба му.

Еви го отпусна внимателно назад и постави в ръката му чиста носна кърпичка. Загледана в изпитото му лице, покрито с прошарена брада, тя се опита да открие някакви познати черти в този чужд човек. Баща ѝ беше пълнолик, здрав, червендалест... не можеше да води разговор, без да жестикулира с ръце, да свива дланите си в юмруци и да ги размахва във въздуха, както правеха повечето бивши боксьори. Сега той представляваше бледа сянка на онзи мъж, кожата на лицето му беше посивяла и увиснала заради бързата загуба на тегло. Но сините очи си оставаха същите... с цвета на ирландско море. Утешена от откритата прилика, Еви се усмихна.

— Поръчах закуска — каза тя. — Ей сега ще я донесат.

Баща ѝ леко поклати глава, давайки ѝ да разбере, че не иска да яде.

— Трябва да похапнеш нещо, татко. — Еви приседна на ръба на леглото, взе кърпичката и попи кръвта в ъгълчето на устата му.

Между посивелите му вежди се образува дълбока бръчка.

— А Мейбрикови? — хрипливо произнесе той. — Те няма ли да те отведат, Еви?

Тя се усмихна с мрачно удовлетворение:

— Повече няма да се върна при тях. Преди няколко дни избягах в Гретна Грийн и се омъжих. Повече нямат и власт над мен.

Очите на Дженър се ококориха.

— За кого? — попита той.

— За лорд Сейнт Винсът.

На вратата се почука и прислужницата влезе, понесла отрупан с чинии поднос. Еви стана, за да разчисти място на нощната масичка. Забеляза, че баща ѝ се мръщи на миризмата на храна, и кимна съчувствено.

— Съжалявам, татко, но трябва да хапнеш поне малко бульон. — Тя надипли една салфетка около врата му и поднесе чаша с топъл бульон към устните му. Той отпи няколко глътки и се облегна назад, без да сваля поглед от нея, докато тя попиваше устните му. Еви знаеше, че той очаква от нея да му обясни какво става, и се усмихна печално.

Предишната вечер беше обмислила ситуацията и бе решила, че не си заслужава да измисля някаква романтична история заради баща си. Той беше практичен човек и сигурно никога не му бе минавало през ума, че дъщеря му може да се омъжи по любов. Според неговите разбирания човек трябваше да приема живота такъв, какъвто е, и да прави всичко възможно, за да оцелее. А ако междувременно се натъкне на нещо, което да му донесе радост, трябва да се възползва от него и да не се оплаква след това заради цената, която е трябвало да плати.

— Все още никой не знае за сватбата — съобщи му тя. — Всъщност, изборът ми не е съвсем лош. Разбираме се добре и не тая никакви илюзии за него.

Дженър отвори уста и тя се възползва от това, пъхвайки вътре малко бъркани яйца. Той ги преглътна замислено и каза:

— Баща му, херцогът, е куха глава, и не може да различи задника си от дръжката на брадва.

— Лорд Сейнт Винсът обаче е доста умен.

— Но пък е твърде студен — отбеляза Дженър.

— Да. Но невинаги. Тоест... — Тя внезапно млъкна и бузите ѝ пламнаха, когато си спомни как Себастиан се навежда над нея в постелята, топъл и силен, с напрегнати мускули, които танцуват под пръстите ѝ.

— Голям женкар е той — изкоментира Дженър с равен глас.

— За мен това няма значение — искрено отвърна Еви. — Не се нуждая от неговата вярност. От брака получих онова, което ми трябваше. А той получи...

— Парички — изхъмка баща ѝ. — Къде е сега?

Еви му даде още една хапка яйца.

— Сигурно в леглото.

Прислужничката, която се канеше да излезе от стаята, се поколеба.

— Моля, да ме извините, госпожице... ъ-ъ-ъ, милейди, но лорд Сейнт Винсът събуди господин Роуън още и ранни зори и го води със себе си насам-натам, задава въпроси и му връчи някакви списъци. Докара господин Роуън до бяс, да ви кажа.

— Мога да си представя. Лорд Сейнт Винсът влияе по този начин на хората — отвърна сухо Еви.

— Какви списъци? — попита Дженър.

Еви не посмя да признае, че Себастиан се е захванал с управлението на клуба. Това сигурно щеше да разстрои баща ѝ. Щеше да се примири с новината, че дъщеря му се е омъжила без любов, но всяка заплаха за бизнеса му щеше сериозно да го разтревожи.

— О — отвърна неопределено тя, — струва ми се, че забеляза някакъв протрит килим, който трябва да се смени. Освен това смята да подобри менюто в бюфета. Нещо такова.

— Хм. — Дженър се намръщи, когато тя за пореден път поднесе чашата с бульона към устата му. — Кажи му да не пипа нищо без разрешението на Игън.

— Да, татко.

Еви скришом размени поглед с прислужницата и присви очи, предупреждавайки я да не разкрива допълнителна информация. Момичето разбра негласната заповед и кимна.

— Не заекваш вече толкова много — забеляза Дженър. — Как се получи това, малката?

Еви се замисли за миг, осъзнавайки, че говорът ѝ наистина се е подобрил през последната седмица.

— Не съм сигурна. Мисля, че след като вече съм далеч от Мейбрикови, се чувствам по... спокойна. Забелязах го скоро, след като напуснахме Лондон. — Тя му разказа накратко за пътуването си до Гретна Грийн и обратно, дори успя да го накара да се засмее на няколко пъти, което доведе до нов пристъп на кашлица. Докато разговаряха, тя видя как лицето му се отпуска, свидетелство за това, че болката беше отстъпила пред действието на морфина. Еви изяде една препечена филийка, изпи чаша чай и остави подноса до вратата.

— Татко — каза тя с равен глас, — преди да заспиш, ще ти помогна да се измиеш и избъръснеш.

— Не е необходимо — отвърна той с изцъклени от морфина очи.

— Позволи ми да се погрижа за теб — настоя тя и отиде до умивалника, където икономката беше оставила канче с гореща вода. — Мисля, че след това ще спиш по-добре.

Той изглеждаше твърде уморен, за да спори, и само въздъхна, наблюдавайки я как крачи из стаята. Еви изля горещата вода в порцеланова купа и донесе принадлежностите му за бърснене до леглото. После взе една кърпа и покри гърдите и шията му. Тъй като

нямаше никакъв опит в бръсненето на мъже, тя взе четката, натопи я във водата и колебливо я насапуниса.

— Първо сложи гореща кърпа, малката — подсказа ѝ Дженър. — Тя ще омекоти косъмчетата.

Следвайки указанията му, Еви намокри друга кърпа в купата, изцеди я и покри с нея брадичката му и шията. Минута по-късно я махна и взе четката, за да насапуниса едната половина на лицето му. Реши да го избръсне на части, отвори бръснача, изгледа го озадачено и предпазливо се наведе над баща си. Преди острието да докосне лицето му, откъм вратата се разнесе ироничен глас:

— Мили боже. — Поглеждайки през рамо, Еви видя Себастиан. Той говореше не на нея, а на баща ѝ. — Не знам дали да се възхитя на смелостта ви или да ви питам дали не сте си изгубили ума, за да я допуснете толкова близо до себе си с бръснач в ръката. — Приближавайки се с няколко лениви крачки до леглото, той протегна ръка. — Дай ми това нещо, любов моя. Иначе, когато баща ти се разкашля, ще му отрежеш носа.

Еви отстъпи настрана, без да възрази. Въпреки че мъжът ѝ почти не беше спал през нощта, той изглеждаше свеж и отпочинал. Беше се избръснал и измил главата си, и се беше облякъл в елегантен тъмносив костюм. И, както бе забелязала предишната вечер, излъчваше жизнена енергия, която сякаш се бе натрупала просто от присъствието му в клуба. Контрастът между двамата мъже, единият от които стар и болен, а другият пълен със сили и здрав, беше толкова поразителен, че когато Себастиан се приближи до баща ѝ, тя изпита силно желание да застане между тях. Съпругът ѝ приличаше на хищник, който се готвеше да се хвърли върху беззащитната си жертва.

— Донеси ремъка, скъпа — нареди той със снизходителна усмивка.

Еви се подчини, освобождавайки му място край постелята, което той веднага зае.

— Бръсначът трябва да се точи преди и след употреба — отбеляза Себастиан, прокарвайки острието напред-назад по ремъка.

— На мен ми се стори достатъчно остър — възрази Еви.

— Бръсначът никога не е достатъчно остър, скъпа. Трябва да се насапуниса цялото лице, преди да започне да се бръсне. Сапунената пяна омекотява брадата. — Той отстъпи назад, за да може тя да

насапуниса лицето на баща си, след което я бутна настрани върху дюшека. С бръснача в ръка, той попита Дженър: — Може ли?

За огромна изненада на Еви баща ѝ кимна, като очевидно нямаше никакви притеснения, че Себастиан ще го бръсне. Еви отиде от другата страна на леглото, за да вижда по-добре.

— Остави бръснача сам да върши работата — каза Себастиан, — без изобщо да натискаш. Бръсненето става в посоката, в която растат космите... ето така. И винаги дръж острието отвесно. Започва се отдолу... постепенно се преминава към бузите... ето така... — Без да спира да говори, той ритмично движеше бръснача, сваляйки прошарената брада. — И често изплаквай острието. — Ръцете му е дълги пръсти внимателно работеха върху лицето на баща ѝ, извъртаха го под нужния ъгъл, изпъвайки кожата. Всяко движение беше леко и точно. Еви тръсна глава; не можеше да повярва, че гледа как виконт Сейнт Винсът бръсне баща ѝ с ловкостта на опитен камериер.

След като приключи с този чисто мъжки ритуал, Себастиан избърса остатъците от пяната от вече гладката кожа на Дженър.

Само на ръба на брадичката се виждаше леко порязване. Притискайки към него кърпата, Себастиан отбеляза:

— В сапуна трябва да има повече глицерин. Моят камериер прави отличен сапун за бръснене... Трябва да му кажа да донесе малко.

— Благодаря — промълви Еви и почувства как гърдите ѝ се изпълват с топлина.

Погледът на Себастиан се отмести към лицето ѝ и онова, което видя там, очевидно го очароваше.

— Чаршафите имат нужда от смяна — каза той. — Ще ти помогна.

Еви поклати глава; не искаше Себастиан да види слабото тяло на баща ѝ. Знаеше, че след това Дженър щеше да се чувства неловко в присъствието му.

— Благодаря, но няма нужда — отвърна твърдо тя. — Ще извикам прислугата.

— Много добре. — Той погледна към Дженър. — С ваше позволение, господине, ще се върна по-късно, след като си починете.

— Добре — съгласи се баща ѝ, който вече не можеше да държи погледа си фокусиран. След това затвори очи и се отпусна с въздишка

назад.

Докато Еви подреждаше стаята, Себастиан изми и наточи бръснача, след което го прибра в кожения му калъф. След като го изпрати до вратата, тя се спря, облегна се на дървената каса и го погледна разтревожено.

— Уволни ли господин Игън?

Себастиан кимна и опря ръка на касата, навеждайки се към нея. Макар позата му да бе непринудена и отпусната, Еви чувстваше силата, която бликаше от него. За нейна изненада това не ѝ беше неприятно.

— В началото се държеше враждебно — каза Себастиан, — докато не му казах, че съм прегледал няколко счетоводни книги. След това стана покорен като агънце, защото знаеше какъв късмет е извадил, че сме решили да не повдигаме обвинения срещу него. Роуън му помага да си събере багажа и ще се погрижи веднага да си тръгне.

— Защо не искаш да повдигнеш обвинения срещу господин Игън?

— Това е лоша реклама. Всеки намек за финансови проблеми ще накара хората да нервничат. По-добре да се примирим със загубите и да вървим напред. — Той плъзна поглед по изнуреното ѝ лице и я изненада, изричайки: — Обърни се.

Очите ѝ се ококориха.

— К-какво? Защо?

— Обърни се — повтори Себастиан; тя се подчини, обръщайки се бавно с гръб към него. Сърцето ѝ заби ускорено, когато той протегна ръце, улови китките ѝ и опря дланите ѝ върху касата на вратата. — Облегни се тук, скъпа.

Смутена, Еви се чудеше какво се кани да направи той. Почувства дланите му върху раменете си, стегна тялото си и затвори очи. Той прокара бавно пръсти по гръбнака ѝ, сякаш търсеше нещо... след което започна да масажира гърба ѝ с нежни, уверени движения, облекчавайки болката в изморените ѝ мускули. Изкусните му пръсти намираха болезнените точки и караха Еви рязко да си поема въздух. Натискът на дланите му по гърба ѝ се усили, палците му се забиваха дълбоко от двете страни на гръбначния стълб. За свой ужас тя установи, че гърбът ѝ се извива като на котка. Себастиан придвижи бавно ръцете си нагоре, напипа стегнатите мускули под раменете и

тила ѝ, и се съсредоточи върху тях, като не спря да ги мачка, докато от гърлото ѝ не се изтръгна тих стон.

Всяка жена наистина можеше да се превърне в робиня под тези изкусни ръце! Всяко негово докосване беше изпълнено с такава чувственост, че краката ѝ се подкосяваха. Еви отпусна цялата тежест на тялото си върху касата на вратата и изпита върховна наслада. Дишането ѝ се забави и стана по-дълбоко. Беше ѝ толкова хубаво, че със страх очакваше момента, в който движенията му ще спрат.

Когато ръцете му най-после се отдръпнаха от тялото ѝ, Еви се изненада, че не се разтапя в локва на пода. Докато се обръщаше към него, тя очакваше да види ироничната му усмивка. Но лицето му си оставаше безизразно, само на бузите му се забелязваше леко поруменяване.

— Трябва да ти кажа нещо — промърмори той. — Насаме.

Себастиан хвана Еви за лакътя, поведе я по коридора и я вкара в първата свободна спалня, която му попадна. По случайност това се оказа същата стая, където бе прекарала нощта. Себастиан затвори вратата и се обърна към нея.

— Роуън беше прав — рече безцеремонно той. — На баща ти не му остава много време. Ще е истинско чудо, ако преживее още един ден.

— Да. Мисля, че това е ясно на всички.

— Тази сутрин си поговорих надълго и нашироко с него за състоянието на баща ти и той ми показа брошурата, които е оставил лекарят, поставил диагнозата. — Той бръкна в джоба на сакото си и извади снопче сгънати напечатани листи и ѝ го подаде.

Еви прочете думите „Нова теория за туберкулозата“ най-отгоре на първата страница. Светлината, която навлизаше през прозореца, не беше достатъчна за изморените ѝ очи и тя поклати глава:

— Може ли да го прочета по-късно.

— Да. Но аз мога да ти я разкажа накратко. Туберкулозата се причинява от живи организми — толкова мънички, че не могат да се видят с просто око. Те обитават засегнатите дробове. А болестта се прихваща, когато здрав човек вдъхне част от въздуха, който излиза от дробовете на болния заедно с дишането и кашлянето.

— Малки организми в дробовете? — повтори Еви с равен глас. — Това е абсурдно. Туберкулозата се появява при естествено

предразположение към болестта... или дълъг престой на хладен и влажен климат...

— Тъй като нито аз, нито ти сме учени или лекари, няма нужда да спорим на тази тема. Но за всеки случай... боя се, че ще ограничи времето, което прекарваш с баща ти.

Листите паднаха от ръката ѝ. Поразена от думите му, Еви го погледна мълчаливо. След всичко, което бе преживяла, за да може да остане при баща си, Себастиан се опитваше да я лиши от последната ѝ възможност да прекара последните му дни край него — само заради някаква недоказана медицинска теория, напечатана на лист хартия?

— Не — отвърна твърдо тя. Гърлото ѝ се сви, устата ѝ не успяваха да артикулират правилно думите, които се изляха навън: — Ще о-остана с него толкова, колкото е нужно. И не трябва да се правиш на загрижен. Не ти пука за мен... и за него също. Просто не можеш да се сдържиш да не демонстрираш властта си...

— Видях чаршафите — прекъсна я Себастиан. — Той кашля кръв, слуз и един бог знае още какво... и колкото повече време прекарваш при него, толкова по-голяма е вероятността да видишваш онова, което го убива.

— Не вярвам на глупавата ти теория. Мога да намеря д-дузина лекари, които ще я определят като абсурдна...

— Не мога да ти позволя да рискуваш. По дяволите, нима искаш след шест месеца да се окажеш на легло е разлагащи се дробове?

— А-ако се случи нещо такова, то не е твоя грижа.

Настъпи тягостно мълчание и Еви почувства, че резките ѝ думи са проникнали по-надълбоко, отколкото бе очаквала.

— Права си — отвърна свирепо Себастиан. — Щом искаш да умреш от туберкулоза, давай. Само не се изненадвай, ако откажа да седя до постелята ти и да кърша ръце. Няма да направя нищо, за да ти помогна. А докато лежиш там и си изкашляш дробовете, ще ти напомня с удоволствие, че за всичко е виновен идиотският ти инат! — Той завърши тирадата си с гневно размахване на ръцете си.

За съжаление Еви се беше сблъсквала твърде често с чичо си Перегрин, за да може да направи разлика между гневен жест и заплаха за физическа саморазправа. Тя се отдръпна инстинктивно и прикри лицето си с ръце. Но удар не последва. Тя въздъхна, колебливо отпусна ръце и видя, че Себастиан се визира в нея с нямо изумление.

После лицето му потъмня.

— Еви — каза той с плашеща ярост в гласа, — да не би да си помисли, че ще те... Господи. Някой те е удрял. Разбира се. Кой, по дяволите, е посмял? — Той рязко протегна ръка към нея и тя се дръпна назад, притискайки гръб към стената. Себастиан застина. — Проклятие — прошепна той. Опитвайки се да се пребори с чувствата си, мъжът се взря напрегнато в лицето ѝ. След продължително мълчание заговори с тих глас: — Никога не бих посегнал на жена. Никога няма да те нараня. Знаеш го, нали?

Омагьосана от напрегнатия поглед на проблясващите му очи, Еви не можеше да помръдне, нито да издаде звук. Не сваляше очи от него, докато той бавно пристъпваше към нея.

— Всичко е наред — промърмори Себастиан. — Позволи ми да се приближа. Всичко е наред. Успокой се. — Той я прегърна с едната си ръка, а с другата започна да я гали по косите, докато тя не се отпусна и не въздъхна дълбоко. Себастиан я притисна още по-силно към себе си и я целуна по челото. — Кой беше? — попита той.

— Ч-чичо ми — с усилие произнесе тя. Щом чу заекването ѝ, ръката, която галеше косите ѝ, застина за миг.

— Мейбрик? — попита търпеливо той.

— Не, д-другия.

— Стъбинс.

— Да. — Еви притвори очи от удоволствие, когато и другата му ръка я обгърна. Притиснатата към твърдата му гръд, тя склони глава на рамото му и вдъхна чистия аромат на мъжка кожа с лек примес на сандалов одеколон.

— Колко често се е случвало това? — последва въпросът му. — Повече от веднъж?

— Т-това вече не е важно.

— Колко често, Еви?

Тя разбра, че Себастиан няма да отстъпи, докато не му каже, и избъбри:

— Н-не твърде често, но... когато двамата с леля Ф-флорънс бяха недоволни от поведението ми, той си изпускаше нервите. П-последния път, к-когато се опитах да избягам, той ми насини окото и ми с-сцепи устната.

— Какво? — Себастиан помълча известно време, след което заговори с вледеняващо спокойствие: — Ще го разкъсам на части.

— Не ми се иска да го правиш — рече искрено Еви. — П-просто искам да съм в безопасност. От него. От всички тях.

Себастиан се отдръпна леко, за да погледне към пламналото ѝ лице.

— В безопасност си — рече той с нисък глас. Вдигна ръката си и погали с палец скулата ѝ, проследявайки редицата златисти лунички, обсипали носа ѝ. Ресниците ѝ потрепнаха и се отпуснаха, а той погали нежните извивки на веждите ѝ и притисна длан към бузата ѝ. — Еви — прошепна Себастиан, — кълна се в живота си, че никога няма да изпиташ болка от моите ръце. Може във всяко друго отношение да не съм кой знае какъв съпруг... но по никакъв начин няма да те нараня. Трябва да ми повярваш.

Деликатните нервни окончания по кожата ѝ се опиваха от усещането... от докосването му, от еротичния полъх на дъха му върху устните ѝ. Еви се страхуваше да отвори очи, да направи каквото и да било, което би нарушило очарованието на момента.

— Да — прошепна най-накрая тя. — Да...

Той я целуна нежно и внимателно, после още веднъж и Еви тихо ахна, поддавайки се на ласките му. Себастиан обхвана лицето ѝ с длани и настойчиво притисна копrienените си устни към нейните.

Еви се олюля леко и той го почувства; прегърна я през кръста и я притегли към себе си. Тя обви с ръце шията му, отвърщайки на дразнещото докосване на устните му. Себастиан дишаше учестено, гърдите му се повдигаха трескаво, притискайки се към нейните гърди. Внезапно целувките му станаха по-страстни, по-настойчиви, превръщаха страстта в изгарящо желание, което я накара да се притисне към него, копнееща за по-голяма близост до твърдата му мъжественост.

От гърлото му се изтръгна нисък стон и Себастиан откъсна устните си от нейните.

— Не — прошепна дрезгаво той. — Не, почакай... любов моя... не исках да стигаме дотук. Просто... по дяволите.

Вкопчила ръце в сакото му, Еви зарови лицето си в сивата коприна на връзката му. Ако Себастиан не я държеше, сигурно нямаше да успее да се задържи на крака.

— Продължавам да държа на онова, което ти казах по-рано — изрече той, заровил устни в косата ѝ. — Ако искаш да се грижиш за баща си, ще трябва да следваш правилата ми. Проветрявай стаята — искам вратата и прозорецът да са отворени постоянно. И недей да сядаш твърде близо до него. Освен това винаги, когато си с него, искам да връзваш кърпа върху устата и носа си.

— Какво? — Еви отдръпна главата си назад и го погледна изненадано. — За да не проникнат малките организми в дробовете ми? — попита с ироничен тон тя.

Очите му се присвиха.

— Не ме предизвиквай, Еви. Готов съм да ти забраня изобщо да го посещаваш.

— Ще изглеждам глупаво с тази кърпа на лицето — възрази тя. — И ще обидя баща ми.

— Не ме интересува. Имай предвид, че ако не ми се подчиняваш, повече няма да го видиш.

Еви се отдръпна рязко от него, изпълнена от нова вълна гняв.

— Не си по-добър от Мейбрикови — рече тя с горчивина. — Омъжих се за теб, за да спечеля свободата си, а вместо това смених един затвор с друг.

— Никой от нас не е напълно свободен, дете. Дори аз.

Свивайки ръцете си в юмруци, тя го погледна гневно.

— Ти поне имаш правото да вземаш сам решения, когато става дума за теб.

— И за теб — ухили се той, наслаждавайки се на гнева, който беше провокирал. — Боже, какво зрелище! Какво яростно предизвикателство... чак да ми се прииска да те завлека в леглото.

— Да не си посмял! — сопна му се тя. — Никога!

Себастиан тръгна към вратата с влудяващ смях.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато вечерта Еви се върна в стаята на баща си, тя веднага разбра, че времето му е дошло. Кожата му беше придобила восъчен оттенък, устните бяха посинели, а измъчените му дробове вече не можеха да поемат достатъчно количество кислород. Тя съжаляваше, че не може да диша вместо него. Хвана го за студената ръка и стисна пръстите му между дланите си, сякаш можеше да ги сгрее с топлината си.

— Татко — прошепна тя, пригладжайки оредялата му коса. — Каж ми какво да направя. Каж ми какво искаш.

Той я погледна със спокоен, любящ поглед, а хлътнолите в набръчканото му лице устни помръднаха в усмивка.

— Кам — прошепна той.

— Да, ще изпратя да го повикат. — Еви го погали по косата. — Татко, Кам брат ли ми е? — попита тихо тя.

— Ох — въздъхна той и присви очи. — Не, малката, макар че би ми се искало. Той е добро момче...

Еви се наведе напред, целуна съсухрената му ръка и се отдалечи от леглото. Дръпна няколко пъти шнура на камбанката и прислужницата се появи с необичайна бързина.

— Да, милейди?

— Извикай господин Роуън — нареди ѝ Еви с леко треперещ глас. Поколеба се, чудейки се дали да не повика и Себастиан, но баща ѝ не беше питал за него. А и хладнокръвното му отношение към случващото се бе толкова различно от собствените ѝ чувства... не. Имаше някои проблеми, за които можеше да разчита на него, но този не беше от тях. — Побързай — каза тя и се върна при леглото на баща си.

Въпреки усилията да изглежда спокойна, страхът сигурно се бе изписал на лицето ѝ, защото Дженър я хвана за ръката и леко я притегли към себе си.

— Еви — едва чуто прошепна той. — Аз отивам при майка ти... успяла е да ги уговори да оставят задната врата отворена... за да мога да се промъкна в рая.

Тя се засмя тихо, макар че от очите ѝ се стичаха горещи сълзи.

Скоро Кам се появи в стаята. Гарвановочерната му коса беше разрошена, а дрехите му бяха омачкани, сякаш се бе облякъл набързо. Макар да изглеждаше спокоен и хладнокръвен, когато погледна Еви тя забеляза влага в очите му. Тя се изправи и отстъпи назад, като се наложи да преглътне няколко пъти, преди да успее да заговори.

— Трябва да се наведеш, за да можеш да го чуеш — каза му тя с дрезгав глас.

Кам се наведе над леглото и стисна ръцете на Дженър между дланите си точно както беше направила Еви.

— Вие сте единственият баща, когото познавам — каза тихо младият циганин. — Нека душата ви бъде в мир с всички, които оставяте тук. И знайте, че Бог е милостив и ще ви разкрие пътя към новия живот.

Дженър прошепна нещо и Кам кимна, поглаждайки успокояващо ръцете на мъжа.

— Да, ще се погрижа — отвърна без капка колебание той, но по напрегането му Еви разбра, че не му харесва онова, което е трябвало да обещае.

След това Дженър се отпусна и затвори очи. Кам отстъпи от леглото и избута Еви напред.

— Всичко е наред — промърмори младият мъж, усещайки треперенето ѝ. — Баба ми винаги ми е казвала: „Никога не обръщай гръб на новия път — не знаеш какви приключения те очакват“.

Еви се опита да намери утеха в тези думи, но очите и се замъглиха и гърлото я стегна. Седнала до баща си, тя обгърна главата му с ръка и отпусна длан върху гърдите му. Хриповете, съпровождащи дишането му, стихнаха и той издаде тих звук, сякаш приветстваше докосването ѝ. Докато усещаше как животът бавно напуска изстрадалото му тяло, тя почувства едрата длан на Кам върху рамото си и я стисна с благодарност.

Възцари се тягостна тишина. Еви имаше усещането, че туптенето на сърцето ѝ отеква в стаята. Досега не се беше срещала със смъртта и перспективата да изгуби единствения си близък човек

изпълваше душата ѝ с вледеняващ страх. Тя погледна със замъглените си от сълзи очи към вратата и видя високата фигура на Себастиан, който стоеше на прага с неразгадаемо изражение на лицето, и внезапно осъзна, че все пак е искала да бъде до нея. Достатъчно бе да я погледне с ясните си сини очи, за да усети, че ѝ дава сила.

От устните на Айво Дженър се разнесе едва доловимо дихание... и всичко свърши.

Осъзнавайки, че вече го няма, Еви притисна буза към главата му и затвори насълзените си очи.

— Сбогом — прошепна тя, а сълзите ѝ закапаха върху рижавата му някога коса.

Миг по-късно Еви усети как силните ръце на Кам внимателно я отдръпват от леглото.

— Еви — промълви той, отмествайки поглед настрани. — Трябва да се погрижа... за тялото. По-добре иди при съпруга си.

Еви кимна и се опита да се отдалечи от леглото, но краката не я слушаха. Кам приглади косите ѝ встрани от лицето и устните му докоснаха челото ѝ в нежна, чиста целувка. Тя се обърна слепешком и залитайки тръгна към съпруга си. Себастиан направи няколко крачки към нея и пъкна една кърпичка в ръката ѝ. Еви я стисна с благодарност. Твърде разстроена, за да обърне внимание къде отиват, тя избърса очите си и си издуха носа, докато Себастиан я извеждаше от апартамента на Айво Дженър. Ръката му я бе обгърнала здраво през кръста.

— Той изпитваше непрекъснатата болка. — Себастиан се стараеше да говори със спокоен глас. — Сега поне се избави от мъките си.

— Да — отвърна Еви, разтваряйки с мъка устните си. — Да, разбира се.

— Каза ли ти нещо?

— Спомена... майка ми. — И макар че тази мисъл насълзи отново очите ѝ, устните ѝ се разтегнаха в печална усмивка. — Каза, че ще му помогне да се вмъкне в рая през задния вход.

Себастиан я отведе в спалнята ѝ. Еви се сви под завивките и ги придърпа към носа си. Никога досега не беше плакала така — безмълвно, без ридания, скована от мъката, която стягаше гърдите ѝ, без да намери изход навън. Смъртно долавяше гласа на Себастиан,

който заповяда да спуснат пердетата и после изпрати прислужницата да донесе вино и студена вода.

Той остана в спалнята, но не бързаше да се приближи до леглото; известно време крачи из стаята, после седна в креслото до леглото. Очевидно беше, че няма намерение да я прегръща, докато плаче, че ще се въздържи от подобна емоционална близост. Тя можеше да сподели с него страстта си, но не и мъката си. И въпреки това беше ясно, че той няма намерение да си тръгне.

Когато прислужницата донесе вино, Себастиан подложи една възглавница под гърба на Еви и ѝ напълни чаша с вино. След като взе от ръцете ѝ празната чаша, той намокри една кърпа в студената вода и нежно я притисна към подпухналите ѝ очи. Действията му бяха изненадващо внимателни, сякаш си имаше работа с малко дете.

— Служителите — промълви след известно време Еви. — Клубът. Погребението...

— Ще се погрижа за всичко — отвърна спокойно Себастиан. — Ще затворим клуба. Ще уредя погребението. Искаш ли да извикам някоя от приятелките ти?

Еви веднага поклати глава.

— Това ще ги постави в неудобно положение. А и не ми се говори с никого.

— Разбирам.

Себастиан остана с нея, докато тя не пресуши и втора чаша с вино. Досещайки се, че той очаква някакъв сигнал от нея, Еви остави празната чаша на нощната масичка и с усилие раздвижи езика си.

— Мисля да поспя малко — каза тя. — Не е нужно да ме наглеждаш, когато има толкова много неща за вършене.

Той я огледа преценяващо и стана от стола.

— Прати да ме повикат, когато се събудиш.

Еви остана да лежи в сумрака замаяна и се чудеше защо хората винаги казват, че смъртта на любимия човек е по-лесна, когато имаш време да се подготвиш за нея. Изобщо не ѝ се струваше лесно. А същите онези хора щяха да добавят, че не би трябвало да тъгува толкова, защото всъщност не е познавала добре баща си. Но това само влошаваше нещата. Почти нямаше спомени, с които да се утеши — твърде малко време бяха прекарвали заедно. Заедно с тъгата тя изпита мрачно усещане за загуба... а под него дори и гняв. Толкова ли беше

недостойна за любов, че имаше толкова малко от нея в живота си? Може би беше лишена от някаква дарба, която привлича хората?

Осъзнавайки, че още малко и ще се разплаче от жалост към себе си, Еви въздъхна и затвори очи.

Кам излезе от апартамента на Айво Дженър и в коридора се натъкна на лорд Сейнт Винсът. Лицето на виконта беше намръщено, в гласа му прозвучаха ледени нотки.

— Щом жена ми намира утеха в циганските мъдрости, няма да възразявам. Но ако още веднъж я целунеш, колкото и платонична да е целувката, ще те скопя.

Фактът, че Сейнт Винсът проявява такава дребнава ревност, докато Айво Дженър още не е изстинал в леглото си, би разгневил доста хора. Но Кам изгледа аристократа със замислен интерес.

Подбирайки старателно думите си, за да изпита надменния аристократ, Кам рече тихо:

— Ако някога съм я пожелавал по този начин, досега да съм я получил.

И той се появи — предупредителният проблясък в леденосините очи на Сейнт Винсът, разкриващ дълбочината на чувствата му, които той не желаше да признае. Кам никога не беше виждал нещо подобно на мълчаливия копнеж, който Сейнт Винсът таеше по собствената си съпруга. Всеки би забелязал, че винаги, когато Еви влизаше в стаята, Сейнт Винсът започваше буквално да вибрира като метроном.

— Напълно е възможно един мъж да изпитва чувства към дадена жена, без да иска да я вкара в леглото си отбеляза Кам. — Но по всичко си личи, че вие не сте съгласен с това. Или може би сте толкова обсебен от нея, че не можете да си представите как така останалите не изпитват същото?

— Не съм обсебен от нея — отсече Сейнт Винсът.

Кам се облегна на стената и погледна мъжа в студените очи; започваше да губи търпение.

— Естествено, че сте. Всеки може да го види.

Сейнт Винсът го погледна предупредително.

— Само още една дума — рече заканително той, — и ще последваш Игън.

Кам разпери ръце в подигравателен жест.

— Вземам си бележка. Между другото... Последните думи на Дженър бяха свързани с Булард. Упоменат е и завещанието му... Дженър искаше думата му да бъде спазена.

Сейнт Винсът присви очи.

— Защо му е да оставя пари на Булард?

Кам сви рамене.

— Не мога да кажа. Но на ваше място не бих пренебрегнал предсмъртното желание на Дженър.

— Едва ли ти или който и да е друг ще можете да ми попречите, ако реша да го направя.

— Тогава ще рискувате духът му да се засели в клуба, защото е оставил след себе си недовършено дело.

— Дух? — Сейнт Винсът го изгледа недоверчиво. — Господи! Сериозно ли говориш?

— Аз съм циганин — отвърна Кам, помръдвайки рамене. — Естествено, че вярвам в духове.

— Дори да си циганин, то е само наполовина. И това ми дава причина да предполагам, че поне другата ти половина е запазила здравия си разум.

— Втората ми половина е ирландска — отвърна Кам с извинителен тон.

— Господи! — повтори Сейнт Винсът и се отдалечи, като клатеше глава.

Заради уреждането на погребението въвеждането на ред в клуба и плачевното състояние на сградата, която имаше нужда от ремонт, Себастиан не би трябвало да има излишно време, за да обръща внимание на жена си. Но тя скоро разбра, че той редовно разпитва прислужниците как е спала, какво е яла и с какво се занимава. Когато разбра, че е пропуснала обяда, Себастиан изпрати в стаята ѝ поднос с вечеря, придружен със строга бележка:

„Милейди, след един час подносът ще ми бъде върнат за проверка. Ако върху него е оставено нещо неизядено, лично ще ви принудя да го изядете. Бон апети, С.“

За негово удовлетворение Еви се подчини на нарежданията му, макар и не без раздразнение. Тя се чудеше до каква степен поведението му е продиктувано не само от грижа за нея, а и от желание да контролира живота ѝ. Но скоро след това Себастиан направи нещо наистина мило, като плати двойно на шивачката, за да ушие траурните дрехи на Еви със забележителна бързина. За нещастие избраните платове се оказаха изключително неподходящи.

През първата година от траура жените бяха задължени да носят само креп, мрачен, твърд, бодлив плат, изтъкан от насмолени конци. Никой не го харесваше, защото не само че не се отличаваше с красота, а и беше опасно възпламеним, лесно се мачкаше и почти се разпадаше на парчета под дъжда. Себастиан, обаче, беше наредил едната рокля да бъде ушита от плътно черно кадифе, втората от мека батиста, а третата от кашмир.

— Не мога да ги нося — каза му намръщено Еви, приглаждайки с ръце роклите. Беше ги оставила върху леглото си, където лежаха разперени като нощни цветя.

Себастиан лично ѝ беше донесъл роклите в стаята веднага, след като ги бяха доставили в клуба. Сега стоеше до леглото, облегал небрежно върху тежката, резбована колона. С изключение на снежнобялата му риза и колосана яка, беше облечен изцяло в черно. Както можеше да се очаква, в строгия костюм, който контрастиреше екзотично на златистите му кожа и коса, Себастиан изглеждаше поразително красив. Не за пръв път Еви си зададе въпроса може ли мъж с такава поразителна външност да притежава приятен характер — несъмнено го бяха разгледали още от малък.

— Какво не ти харесва в тези рокли? — попита той, оглеждайки проснатите върху леглото дрехи. — Нали са черни?

— Да, но не са ушити от креп.

— Харесва ти крепът? — изненада се той.

— Разбира се, че не, на никого не му харесва. Но ако хората видят, че нося нещо друго, ще започнат да злословят.

Себастиан повдигна вежди.

— Еви — рече сухо той, — ти избяга от къщи против полята на роднините си, омъжи се за известен развратник и живееш в игрален клуб. Според теб това няма ли да ги накара да злословят?

Тя погледна неуверено роклята, която бе облякла, една от трите, които бе взела със себе си в нощта, когато бе избягала от Мейбрикови. Макар заедно с прислужничките да бяха направили всичко възможно да я почистят, кафявата вълна бе изцапана от пътя и се беше свила на местата, където се беше измокрила и изкаляла. И боцкаше. Искаше ѝ се да облече нещо ново, меко и чисто. Тя протегна ръка към диплите на черното кадифе и внимателно го поглади с пръсти, оставяйки блестящи линии по мекия плат.

— Трябва да се научиш да не обръщаш внимание на онова, което говорят хората — промърмори Себастиан, приближавайки се до нея. Застанал зад гърба ѝ, той леко докосна раменете ѝ, карайки я да потрепери. — Така ще си много по-щастлива. — Внезапно в гласа му прозвуча развеселена нотка. — Освен това ако слуховете за другите често да са верни, слуховете за самия теб винаги са лъжа.

Еви се напрегна нервно, когато почувства как ръката му се плъзва надолу по копчетата на гърба на кафявата ѝ рокля.

— Какво правиш?

— Помагам ти да смениш роклята си.

— Не искам. Не сега. Аз... о, моля те, недей!

Но Себастиан плъзна ръка през кръста ѝ, за да я задържи на място, докато другата му ръка продължаваше да разкопчава копчетата. Еви реши, че е по-добре да отстъпи, вместо да участва в непристойното боричкане, и изчервена застина на място, а голата ѝ кожа настръхна.

— П-предпочитам да не се отнасяш с мен толкова безцеремонно!

— Думата „безцеремонност“ предполага безразличие — отвърна той, смъквайки роклята по бедрата ѝ. Тя се свлече на купчинка на пода. — А това, което изпитвам към теб, любов моя, няма нищо общо с безразличието.

— Човек се нуждае поне от капка уважение! — възкликна Еви, застанала пред него разтреперана, само по бельо. — Особено след... след...

— Ти не се нуждаеш от уважение. Трябва ти комфорт, ласки и, може би, малко енергични упражнения в леглото. Но тъй като упорито се отказваш от това, ще се наложи да се ограничим с масажи и добри съвети. — Себастиан отпусна топлите си длани върху раменете ѝ, които бяха голи, ако не се смятат тънките презрамки на долната ѝ риза.

Започна да разтрива схванатите ѝ мускули, описвайки с палците си широки дъги по гърба ѝ. Еви издаде тих звук и се опита да се отдръпне, но той ѝ изшътка и продължи да я масажира с поразително умение.

— Вече не си същата като преди няколко дни — промърмори той. — Вече не си стара мома, нито девственица, нито безпомощно дете, което трябва да се примирява с живота у Мейбрикови. Сега си виконтеса със значително състояние и негодник за съпруг. На чии правила ще се подчиняваш?

Еви объркано поклати глава. Откри, че докато Себастиан се справя с напрежението в гърба ѝ, контролът върху чувствата ѝ се разпада със заплашителна скорост. Страхуваше се, че ако се опита да отговори, може да се разплаче. Вместо това предпочете да замълчи, стисна здраво очи и се опита да диша спокойно.

— Досега си прекарвала живота си в опити да угодиш на останалите — чу гласа му тя. — Доста неуспешно. Защо сега не се опиташ да угодиш на себе си? Защо не започнеш да живееш по свои собствени правила? Какво си постигнала, като си се подчинявала на условностите?

Еви се замисли над въпросите му и въздъхна блажено, когато пръстите му напипаха една особено чувствителна точка.

— Условностите ми харесват — отвърна тя. — Няма нищо лошо да си обикновен човек, нали?

— Не. Но ти не си обикновена — иначе нямаше да дойдеш при мен, вместо да се омъжиш за братовчед си Юстас.

— Бях отчаяна.

— Това не е единствената причина. — Гласът му приличаше на мъркане. — В теб има авантюристична жилка.

— Нищо подобно!

— Правеше ти удоволствие да се явиш пред мен с предложение, от което не можеш да се откажеш. Да ме притиснеш в ъгъла в собствения ми дом! И не се опитвай да отричаш — изучил съм те добре.

Невероятно, но въпреки тъгата и тревогата си Еви почувства как устните ѝ потрепват в усмивка.

— Възможно е — призна си тя. — Но повече се наслаждавах на мисълта за това как ще се ядосат роднините ми, когато узнаят за случилото се. — Следите от усмивката изчезнаха от лицето ѝ и тя

добави мрачно: — Мразех живота с тях! Само ако татко ме беше оставил при себе си — би могъл да наеме някой, който да се грижи за мен...

— Мили боже — произнесе Себастиан без капка съчувствие в гласа, — защо му е било да държи едно малко момиче в този вертеп?

— Защото съм му дъщеря. И освен мен е нямал никой друг.

Себастиан поклати решително глава:

— Мъжете разсъждават по-различно, скъпа. Баща ти е смятал, напълно логично при това, че за теб ще е по-добре да живееш отделно от него. Знаел е, че никога няма да си намериш приличен съпруг, няма да получиш подходящо възпитание.

— Но ако е знаел как се държат с мен Мейбрикови... как ме оскърбяват и бият...

— А защо си мислиш, че баща ти е щял да се държи по-различно? — Въпросът на Себастиан я разтърси. — Той е бивш боксьор, за бога. Едва ли се е славел с големи задръжки. И сигурно си щяла да се запознаеш добре с тежката му ръка, ако си имала шанса да общуваш повече с него.

— Никога няма да повярвам на това! — разпалено отвърна Еви.

— Приглади си перцата — промърмори Себастиан, посягайки към кадифената рокля, която лежеше върху леглото. — Както вече ти казах, в никакъв случай не посягам на жена. Но светът е пълен с мъже без подобни скрупули и е твърде вероятно баща ти да е бил от тях. Можеш да спориш колкото си искаш, но не бъди чак толкова наивна, за да издигаш Дженър на пиедестал, любов моя. В привичното му обкръжение — сред мошеници, сутеньори и побойници — той би минал за съвсем приличен човек. Убеден съм, че подобно надгробно слово би му харесало. А сега си вдигни ръцете. — Той нахлузи ловко роклята през главата ѝ, изпъна полата над бедрата ѝ и ѝ помогна да си напъха ръцете в ръкавите. — Този живот не е за теб — каза с чувство той. — Мястото ти е в някое извънградско имение, където можеш да седиш на одеяло, постлано върху зелена поляна, и да хапваш ягоди със сметана. Да се разхождаш с карета. Да гостуваш на приятелите ти. Някой ден сигурно ще ми позволиш да ти подаря дете. То ще изпълни живота ти. И ще те сближи с приятелките ти, които вероятно вече са успели да забременеят.

Сепната от равнодушния тон, с който бе изказано това предположение, Еви погледна в красивото лице, което се намираще толкова близо до нейното. Човек можеше да си помисли, че току-що ѝ е предложил да ѝ купи кученце. Наистина ли беше толкова безчувствен, колкото изглеждаше?

— Ти искаш ли да имаш деца? — успя да го попита Еви, преглъщайки сухо.

— Не, скъпа. Склонен съм на семеен живот не повече от баща ти. Но ще се погрижа за това жена ми и децата да не се нуждаят от нищо. — В очите му проблесна порочна искрица. — И съм готов да взема активно участие в зачеването им, ако не във възпитанието им. — Себастиан застана зад гърба ѝ, за да закопчее роклята. — Помисли си какво искаш — посъветва я той. — На света няма толкова много недостижими неща... стига, разбира се, да си готова да се бориш за тях.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Всички топли чувства, които Еви изпитваше към съпруга си, изчезнаха без следа на следващата сутрин, когато Себастиан излезе преди обяд от клуба, очевидно за да посети мадам Брадшоу. Той беше завършил всички приготовления за погребението на Айво Дженър, което трябваше да се състои на следващия ден, и сега насочи цялото си внимание към делата на клуба. Мястото щеше да бъде затворено за четири седмици, през които цяла орда дърводелци, каменоделци и бояджии трябваше да приведе сградата в ред.

Освен това Себастиан внесе и съществени изменения в дейността на клуба, включително назначаването на Кам за управител. Като се имаше предвид произходът на младия мъж, това бе доста неочакван ход. Циганите се считаха за крадци и склонни към измами. За мнозина назначаването на Кам за отговорник по получаването и изплащането на големи суми пари и разрешаването на спорни въпроси, касаещи игрите, щеше да е равносилно на пускането на лисица в курник. Управителят притежаваше такава власт, че никой, дори Себастиан, не можеше да оспори решенията му. Само че Кам се ползваше с всеобщите симпатии на всички и Себастиан смяташе, че популярността на младия мъж може да помогне на членовете на клуба да приемат новата му длъжност. Освен това нито един от останалите трийсет служители нямаше квалификацията да управлява игралната зала.

Сега, когато в клуба вече нямаше момичета, трябваше да се вземат мерки, за да не чувстват гостите липса на женска компания. За голямо неудоволствие на Еви, Кам се съгласи със Себастиан, че договорка с мадам Брадшоу ще бъде отлично решение на проблема. И, естествено, виконтът пое отговорността да се споразумее с прословутата мадам. Тъй като познаваше неутолимия сексуален апетит на съпруга си, Еви беше убедена, че посещението му при мадам Брадшоу няма да включва единствено бизнес преговори. Себастиан не

беше спал с жена след брачната им нощ в Гретна Грийн. Едва ли щеше да изпусне възможността да се развлече с някоя достъпна жена.

Еви не спираше да си повтаря, че това не я интересува. Той можеше да преспи с десет жени... със сто... с хиляда... и пак нямаше да я интересува. Трябваше да е пълна идиотка да се тормози заради това. Себастиан не беше способен на вярност повече от някой уличен котарак, който обикаляше улиците и се чифтосваше с всяка срещната котка.

Макар да кипеше вътрешно, Еви привидно спокойно среса косата си и си направи сложна прическа. Извърна се от малкото огледало и остави четката на тоалетната масичка. Вниманието ѝ бе привлечено от блясъка на брачната ѝ халка. Гравирания в златото надпис сякаш ѝ се подиграваше.

— „Любовта ми е винаги с теб“ — горчиво прошепна тя и свали пръстена от пръста си. Имаше ли смисъл да носи брачна халка, щом бракът ѝ е просто преструвка.

Посегна да я остави върху тоалетната масичка, но размисли и я пусна в джоба си; щеше да помоли Кам да я прибере в сейфа на клуба. Тъкмо се нагани да излезе, когато на вратата се почука. Това едва ли беше Себастиан, който не смяташе, че е необходимо да чука. Еви отвори вратата и видя грубоватото лице на Джос Булард.

Трудно можеше да се каже, че останалите служители в клуба не обичаха Булард, но той беше далеч от популярността на Кам. За негово нещастие двамата с Кам Роуън бяха на една възраст и често ги сравняваха. Не беше особено честно да сравняват повечето мъже със смуглия красавец Кам, чийто дяволит чар и сух хумор го бяха превърнали в любимец на служителите и клиентите на клуба. На всичкото отгоре Булард нямаше чувство за хумор, не беше доволен от мястото си в живота и завиждаше на всички, които, от негова гледна точка, бяха получили повече, отколкото заслужаваха. Чувствайки неприязненото му отношение, Еви винаги се бе държала с него с предпазлива учтивост.

— Търсят ви, милейди — каза той, вперил в нея тежкия си поглед. — На задния вход.

— Търсят ме? — Еви се намръщи, чувствайки хлад в стомаха си; нима роднините ѝ бяха научили къде се намира? Новината за смъртта

на Дженър, временното затваряне на клуба и присъствието ѝ тук сигурно бързо се бяха разпространили из целия град.

— Кой? Представи ли се?

— Беше ми поръчано да ви предам, че това е госпожа Хънт, милейди.

Анабел! Чувайки името на най-добрата си приятелка, Еви въздъхна облекчено. Сърцето ѝ заби радостно, въпреки че ѝ беше трудно да повярва, че Анабел се е осмелила да дойде в игралния клуб.

— Това е чудесно! — възкликна тя. — Моля те, въведи я в приемната на баща ми.

— Беше ми поръчано да ви предам вие да слезете долу, милейди.

— О! — Това не беше редно. Момиче с произхода на Анабел не трябваше да бъде оставяно да чака пред задната врата на клуба. Загрижена, Еви изскочи от стаята, мислейки само за това как ще срещне Анабел. Следвана по петите от Булард, тя се спусна по стълбището. Когато стигна до първия етаж се беше запъхтяла така, че сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. Сграбчи с две ръце дръжката на тежката врата, отвори я широко...

И подскочи, когато се озова не пред стройната фигура на Анабел Хънт, а пред грамадното туловище на чичо си Перегрин.

Еви изгуби ума и дума. Тя го погледна уплашено за миг и бързо отстъпи назад. Перегрин винаги с охота пускаше в действие юмруците си, за да я накара да се подчини. И нямаше никакво значение, че сега тя беше лейди Сейнт Винсът, и по закон той нямаше никакви права над нея. За да си отмъсти, чичо ѝ бе готов на всичко, дори на жестоки побои.

Еви се дръпна назад, но за нейна огромна изненада Булард ѝ препречи пътя.

— Обеща ми една златна лира, ако те доведе при него избоботи той. — Цял месец работя за толкова пари.

— Не му позволявай да ме отведе — проплака тя, притискайки се към него. — Ще ти дам всичко, което поискаш.

— Дженър отдавна щеше да те прати при него — отвърна с насмешка Булард. — Изобщо не искаше да се навърташ тук. Никой не го иска.

Въпреки отчаяните ѝ викове, той безцеремонно я блъсна към чичо ѝ Перегрин, в чиито очи проблясваше злобно тържество.

— Така, аз си свърших работата — рече делово Булард, обръщайки се към мъжа, който стоеше зад Перегрин, и в когото Еви разпозна другия си чичо, Брук. — Давайте парите.

С леко смутен вид Брук му подаде лирата.

Перегрин сграбчи здраво Еви и девойката се почувства безпомощна като зайче, хванато за врата.

Квадратното лице на чичо ѝ почервения от гняв.

— Глупаво безполезно момиче! — изкрещя той, разтърсвайки я силно. — Ако нямаше някаква полза от теб, досега да съм те захвърлил като боклук. Колко време смяташе да се криеш от нас? Нищо, сега ще си платиш за всичко, обещавам ти.

— Булард, спри го, моля те! — извика Еви, като се бореше и риташе с крака, докато Перегрин я влачеше към очакващата ги карета. — Не!

Но Булард дори не помръдна от мястото си, а само я гледаше с омраза от прага. Тя не разбираше какво бе направила, за да го накара да я ненавижда толкова. Защо нямаше никой, който да ѝ помогне? Защо никой не отвръщаше на виковете ѝ? Борейки се за живота си, тя драскаше с нокти и удряше чичо си, заплетена в дългите поли на роклята. Но силите бяха неравни. Разгневен от съпротивата ѝ, Перегрин изръмжа:

— Примири се най-накрая, проклета дяволице!

С крайчеца на окоето си Еви зърна едно момче, което излизаше от конюшнията; то се спря нерешително при гледката на случващото се в алеята. Тя му изкрещя:

— Доведи Кам... — Викът ѝ бе заглушен от Перегрин, който запуши устата ѝ с широката си длан. Тя впи зъби в мръсната кожа и той рязко дръпна ръката си с гневно изръмжаване. — Кам! — изпищя Еви отново, преди той да я накара да замълчи със силен удар по лицето.

Перегрин я бутна към чичо ѝ Брук; тя едва успя да различи лицето му със замъгленото си зрение.

— Вкарай я в каретата — нареди Перегрин и бръкна в палтото си, търсейки кърпичка, с която да превърже окървавената си ръка.

Еви се загърчи в ръцете на Брук. Докато той я буташе грубо към каретата, Еви се извъртя и успя да го удари силно в гърлото. Брук се задави и се принуди да я пусне.

Перегрин сграбчи Еви с грамадните си лапи и я блъсна в каретата. Главата ѝ се удари в дървения лакиран панел и пред очите ѝ изригнаха искри, а главата ѝ бе пронизана от силна болка. Замаяна от удара, тя можеше само слабо да се съпротивлява, докато я качваха в каретата.

За нейна изненада вътре седеше братовчедът Юстас, блед и подпухнал, с вид на малко китче, проснато върху седалката. Той я притисна към масивното си, миризливо тяло, и обхвана шията ѝ със сгънатата си в лакътя ръка.

— Пипнах те — рече запъхтян от усилието той. — Непостоянна кучка — наруши обещанието си да се омъжиш за мен. Но родителите ми казаха, че ще получа състоянието ти и ще ми го осигурят на всяка цена.

— Вече съм омъжена... — изхриптя Еви, полузадушена от планината човешка плът, която като че ли я обграждаше от всички страни, сякаш бе погълната от някакво екзотично морско чудовище.

— Бракът ти няма да издържи. Ще го анулираме. Така че, както виждаш, планът ти да ми съсипеш живота не успя. — В гласа на Юстас прозвучаха капризни нотки, като у някое разглезено дете: — По-добре не ме ядосвай, братовчедке. Татко каза, че след сватбата мога да правя с теб каквото си поискам. Ще ти хареса ли да те затворя и килера за цяла седмица?

Еви не можеше да си поеме въздух, за да отговори. Дебелите ръце на Юстас буквално я размазваха върху масивните му гърди и корем. Очите ѝ се насълзиха от болка и отчаяние, докато се опитваше да се откопчи от задушаваша хватка около гърлото ѝ.

Въпреки пищенето в ушите си тя чу някакви нови звуци отвън: викове и ругатни. Внезапно вратата на каретата се отвори и някой влетя вътре. Сви присви очи в опит да различи човека. Щом зърна познатата златиста коса, от устните ѝ се отрони тих звук.

Никога не беше виждала Себастиан такъв — не високомерен и хладнокръвен, както обикновено, а обхванат от безумна ярост. Бледите му очи излъчваха желание за убийство и Юстас започна да диша нервно и накъсано.

— Дай ми я — каза Себастиан с подрезгавял от гняв глас. — Веднага, воняща гад, или ще ти изтръгна гръцмуля.

Юстас очевидно осъзна, че Себастиан ще изпълни закана си, и отпусна хватката си. Еви залитна към Себастиан, поемайки си отчаяно дъх. Той я улови в нежната си, но уверена прегръдка и тихо промълви:

— Спокойно, любов моя. Вече си в безопасност.

Тя усети гневните тръпки, които пробягваха по тялото му.

Себастиан се обърна към Юстас, който беше свил желеобразното си туловище в дъното на каретата.

— Следващия път като те видя — рече заканително той, — при каквито и да е обстоятелства, ще те убия. Нито законът, нито каквото и да е оръжие, нито самият Бог ще ми попречи да го направя. Така че ако цениш живота си, гледай да не ми пресичаш пътя.

Оставяйки Юстас да трепери безмълвно, Себастиан измъкна Еви от каретата. Тя се притискаше към него, опитвайки да възстанови нормалното си дишане, докато се оглеждаше нервно. Очевидно все пак бяха предупредили Кам за свадата пред задния вход и за това, че чичовците ѝ са я хванали. Брук лежеше на земята, а Перегрин се съвземаше от получения удар и отстъпваше назад с изумена физиономия.

Еви се олюля леко, когато краката ѝ докоснаха земята, и притисна лице към рамото на съпруга си. Себастиан кипеше от ярост. Студеният въздух, който се докосваше до пламналата му кожа, веднага се превръщаше в пара. Той я подложи на бърз, но щателен преглед.

— Добре ли си, Еви? Погледни ме, любов моя. Да. Скъпа... Нараниха ли те по някакъв начин?

— Н-не. — Еви го гледаше замаяно. — Чичо Перегрин — прошепна тя, — е много силен...

— Аз ще се заема с него — увери я той и извика на Кам: — Роуън! Отведи я оттук.

Младият мъж се подчини веднага и с дълги крачки се приближи до Еви. Заговори някакви чуждестранни думи и гласът му ѝ подежда успокояващо.

Тя се поколеба, преди да тръгне с него, и хвърли обезпокоен поглед към Себастиан.

— Всичко е наред — каза той, без да се обръща към нея; леденият му поглед беше впит в огромната фигура на Перегрин.

Еви прехапа устни, улови ръката на Кам и му позволи да я отведе вътре.

— Колко мило, че решихте да ни посетите, чичо. — Гласът на Себастиан изплющя като камшик. — Предполагам, че сте дошли да ни поздравите.

— Дойдох да прибера племенницата си — изръмжа Перегрин. — Тя е обещана на сина ми. Незаконният ви брак няма да издържи!

— Тя е моя — отсече Себастиан. — Сигурно не сте чак толкова тъп, че да разчитате да я оставя безропотно.

— Ще поискам анулиране на брака — увери го Перегрин.

— Това ще бъде възможно само, ако не е консумиран. А той е, уверявам ви.

— Имаме лекар, който обеща да свидетелства, че девствеността ѝ е непокътната.

— Как ли пък не — отвърна Себастиан с вледеняваща учтивост. — Знаете ли как ще ми се отрази това? Работих толкова усилено, за да си създам репутация — проклет да съм, ако позволя, на каквито и да е намеци за импотентност да я съсипят. — Той съблече палтото си и го хвърли на Кам, който го улови с едната си ръка. Смъртоносният поглед на Себастиан не се отместваше от вбесеното лице на Перегрин. — Не ви ли е хрумвало, че досега може да е забременяла?

— И така да е, това е поправимо.

Макар Еви да не разбираше какво има предвид чичо ѝ, тя се притисна в сигурните обятия на Кам. В златистите му очи, впити в Перегрин, проблесна нетипична за него ненавист.

— Не се бой, мила — прошепна той.

При думите на Перегрин лицето на Себастиан пламна, а очите му заблестяха като парченца стъкло.

— Очарователно — рече той. — По-скоро бих я убил със собствените си ръце, отколкото да ви я дам.

Губейки и последните остатъци от самообладанието си, Перегрин се нахвърли с ръмжене върху него.

— Ще те смажа, кучи сине!

Еви рязко си пое дъх, но Себастиан отстъпи встрани и повлечен от собственото си тегло, Перегрин прелетя покрай него.

— Глупаво — промърмори Кам. — Трябваше да му подложи крак. — Той мълчаливо продължи да наблюдава Себастиан, който едва успя да блокира замаха на масивния юмрук на Перегрин и бързо му нанесе силен удар в челюстта. Но той като че ли не нанесе особена

вреда на масивното лице на чичото. Момичето ужасено наблюдаваше как двама си размениха поредица от бързи удари. Макар Себастиан да беше доста по-подвижен, Перегрин успя да му нанесе няколко силни удара, принуждавайки го да отстъпи назад.

Служителите на клуба се изсипаха на алеята и започнаха да подвикват окуражаващо на Себастиан, а от всички страни заприиждаха хора, привлечени от шума. Около двамата се събра тълпа, която окуражаваше биещите се с викове и подсвирквания.

Еви се притисна към Кам, който я прегърна през кръста.

— Направи нещо — помоли му се тя.

— Не мога.

— Ти умееш да се биеш. Татко винаги казваше, че...

— Не — отвърна мрачно Кам. — Това е неговата битка. Ако се намеся, ще изглежда, че той не може сам да се справи с чичо ти.

— Но той не може! — Еви потрепери, когато Себастиан залитна след поредния зверски удар на Перегрин.

— Подценяваш го — възрази Кам, докато гледаше как Себастиан отново се хвърля напред. — Браво! Отличен удар. Мъжете с неговия ръст обикновено не са толкова ловки. А сега... Проклятие, каква възможност изпусна... — Той извика одобрително, когато Себастиан повали Перегрин с тежък удар в челюстта. — Така е по-добре! — възкликна той. — Притежава сила и точност... трябва му само малко точни инструкции.

Пегрегрин рухна на земята и остана да лежи там като безформена стенеща купчина.

Служителите разбраха, че боят е приключил, и обкръжиха Себастиан, като започнаха да го потупват по гърба и да го уверяват, че съвсем не е толкова лигав, колкото са го смятали. Себастиан прие съмнителното поздравление с иронична усмивка и деловито се разпореди да качат поваления му враг в каретата.

Кам обърна Еви с лице към себе си.

— Разкажи ми какво се случи — нетърпеливо попита той. — По-бързо, докато съпругът ти е зает.

Еви набързо му обясни как я беше измамил Булард и как буквално я беше натикал в ръцете на роднините ѝ срещу една лира. Макар говорът ѝ да беше прекъсван от заекване, Кам внимателно изслуша разказа ѝ.

— Ясно — каза той с безизразно лице. — Ще се оправя с Булард. А ти се погрижи за Сейнт Винсът. Той се нуждае от теб. След хубав бой мъжете са пълни със сокове.

Еви поклати объркано глава.

— Сокове? Какво? Нямам представа за какво говориш.

Очите му блеснаха развеселено.

— Ще разбереш.

Преди да успее да го разпита по-подробно, към тях се приближи Себастиан. Видът на жена му в прегръдките на Кам очевидно не му достави голямо удоволствие. Лицето му помръкна.

— Искам да знам какво стана — рече свирепо той, изтръгвайки я от ръцете на Кам. — Излизам за два часа в тази хубава неделна утрин и се връщам, за да открия, че цялото място е обърнато с главата надолу...

— Тя ще ви обясни — прекъсна го Кам, поглеждайки над рамото му, сякаш вниманието му бе привлечено от нещо край конюшните. — Извинете, но трябва да се погрижа за нещо... — Той с лекота прескочи ниската ограда и се изгуби в тълпата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кам настигна Джос Булард до конюшната. Мъжът дишаше тежко, с издути ноздри, а бялото на очите му проблясваше. Двамата никога не се бяха разбирали. Отношенията им можеха да се сравнят със съперничеството на двама доведени братя, които бяха живели под един покрив с Дженър в качеството му на баща. Като малки бяха играли и се бяха били заедно. Като възрастни бяха работили рамо до рамо. След всичко, което Дженър беше направил за Булард, Кам изобщо не очакваше, че той е способен на подобна постъпка. Изпълнен с недоумение и ярост той застана пред него.

— Не знам защо си постъпил така — започна Кам, — нито какво очакваше да получиш...

— Заплатиха ми една лира — сопна му се Булард. — Нелоши пари, за да се отърва от тая пелтечеща идиотка.

— Луд ли си? — попита пламналият от гняв Кам. — Какво ти става? Говорим за дъщерята на Дженър. Не трябваше да го правиш, дори ако ти бяха предложили цяло състояние!

— Тя не е направила нищо за Дженър — отвърна остро Булард, — нито за клуба. Но идва тук, за да го види как опъва петалата, и после заграбва всичко. Мътните да ги вземат тая високомерна кучка и проклетия ѝ съпруг!

Кам го слушаше внимателно, но не можеше да разбере причината за ревността на Булард. Циганите рядко завиждаха на чуждата собственост. От тяхна гледна точка парите бяха единствено за това, за да се харчат. В табора, с който Кам беше пътувал до дванайсетата си година, никой не се стремеше да има повече от необходимото. Човек не можеше да облече повече от един костюм и да язди едновременно на два коня.

— Тя е единственото дете на Дженър — рече той. — Каквото и да ѝ е оставил, то не засяга нито теб, нито мен. Няма нищо по-лошо от това да предадеш доверието на онзи, който разчита на теб. И не разбирам как си могъл да помогнеш на някой да отведе насила...

— Пак бих го направил! — изръмжа Булард и се изплю на земята.

Кам се вгледа напрегнато в другия мъж, осъзнавайки, че той изобщо не изглежда добре. Лицето му беше бледо и изпито, погледът — замъглен.

— Да не си се разболял? — попита тихо той. — Ще поговоря със Сейнт Винсът. Може би ще успее...

— Върви по дяволите! Радвам се, че се отървах от теб, циганско изчадие. Отървах се от всички ви.

Неистовата ненавист, която прозвуча в гласа му, не оставяше място за съмнение. Булард нямаше намерение да се връща. Единственото, което оставаше на Кам, бе да реши дали да го сграбчи за якичката и да го завлече в клуба, или да го остави да избяга. Спомняйки си зловещия блясък в очите на Сейнт Винсът, Кам стигна до извода, че виконтът може при първа възможност да убие Булард, което щеше да създаде много проблеми за всички, особено за Еви. Може би беше по-добре да го остави да си върви.

Загледан в грубоватото лице на младия мъж, когото познаваше от толкова години, Кам поклати с недоумение глава. Изгубена душа, както казваха неговите хора, когато имаха предвид хората, попаднали във властта на тъмни страсти. Но защо се беше случило така с Булард? И кога?

— По-добре стой далече от клуба — каза той. — Ако Сейнт Винсът те хване...

— Да се продъни в ада дано! — изрева Булард и замахна с юмрук към него.

Изненадан, Кам едва успя да избегне удара, извърщайки се настрани към конюшнията. След това се обърна, гледайки с присвити очи как другият мъж се обръща и побягва.

Вниманието му бе привлечено от нервното цвилене на един кон, завързан наблизко. Кам протегна ръка и ласкаво поглади животното по копринената грива. Златните му пръстени проблеснаха под следобедното слънце.

— Какъв глупак — каза тихо Кам на коня, успокоявайки животното с гласа и докосването си. При спомена за последното желание на Дженър от устните му се отрони глухо проклятие: — О, по

дяволите, та Дженър му беше оставил нещо... а аз обещах да се погрижа да получи всичко, което му се полага. Какво да правя сега?

Себастиан отведе Еви в клуба, където след шумните събития, разиграли се навън, цареше неестествена тишина. Принудена да подтичва, за да не изостава от широките му крачки, тя доста се беше запъхтяла, когато стигнаха до читалнята на първия етаж. Монтираните на стената махагонови рафтове бяха запълнени с книги и кожени подвързии. Върху различни сглобяеми стойки бяха подредени на купчини вестници и списания. Себастиан избута Еви в стаята и затвори решително вратата.

— Ранена ли си? — попита грубо той.

— Не. — Тя се опита да преглътне следващите си думи, но те изригнаха заедно със сдържаното ѝ недоволство. — Защо те нямаше толкова време? Веднъж да имам нужда от теб, а ти не си тук!

— Има трийсет служители, които да те защитят. Защо изобщо слезе долу? Трябваше да останеш в стаята си, докато не се убедиш кой стои отвън.

— Господин Булард ми каза, че ме чака Анабел Хънт. А когато видях, че е чичо ми, Булард не ми позволи да се върна в клуба. Избута ме право в ръцете му.

— Мили боже! — Очите на Себастиан се разшириха. — Ще го изкормя това копеле...

— А през цялото това време — продължи гневно Еви, — ти си се намирал в леглото на някоя проститутка! — Докато изричаше думите, тя осъзна, че точно това е проблемът... дори предателството на Булард и опитът за похищението ѝ от чичо ѝ не я бяха разгневили до такава степен, колкото фактът, че Себастиан толкова бързо я беше сменил с друга жена.

Той я изгледа с напрегнат поглед:

— Не съм.

— Не ме лъжи! — Въздухът между тях искреше от напрежение. — Знаем, че си бил там.

— И защо си толкова сигурна?

— Защото остана при мадам Брадшоу повече от два часа!

— Разговаряхме по работа. *Разговаряхме*, Еви! Ако не ми вярваш, можеш да вървиш по дяволите. Защото ако бях спал с някоя, ти гарантирам, че щях да съм много по-спокоен, отколкото съм сега.

Еви погледна в студените като заледени езера очи на Себастиан и почувства как гневът ѝ започна да се изпарява. Нямаше друг избор, освен да му повярва — обидата му беше твърде искрена.

— О! — промърмори тя.

— О? Само това ли ще кажеш?

— Предполагам... Не трябваше да прибързвам да си правя изводи. Но след като познавам миналото ти... предположих...

Нескопосаният ѝ опит да се извини като че ли срина и последните му остатъци от самоконтрол.

— Е, предположението ти е грешно! Ако не си забелязала все още, аз съм по-зает от капитан в буря! Нямам никакво време да се въргам с разни жени в леглото. А дори и да имах... — Себастиан замълча. Всяка прилика с елегантния виконт, който Еви бе наблюдавала отдалеч в гостната на лорд Уестклиф, беше изчезнала. Той изглеждаше разрошен и гневен. — Ако имах... — Гласът му отново секна и на скулите му се появи руменина.

Еви улови точния момент, когато задръжките му паднаха, и уплашено се хвърли към вратата. Не бе успяла да направи и две крачки, когато силните ръце на Себастиан я уловиха и я притиснаха към стената. Миризмата на потно бельо и мъжка възбуда изпълни ноздрите ѝ.

Себастиан застина, притиснал полуотворените си устни към нежната кожа на слепоочието ѝ. Дишането му се учести. Еви почувства наелектризиращото докосване на езика му. Устните му бавно се придвижиха към ухото ѝ, обливайки го с горещото си дихание.

— Ако имах, Еви... щях да разкъсам дрехите ти с ръце и зъби, докато по тялото ти не остане и късче плат. След това щях да те положа на килима и да те обсипя с целувки от главата до петите...

Заслушана в трескавия му шепот, тя усети как краката ѝ се подкосяват, а съзнанието ѝ се замъглява.

— ... Няма да пропусна и един сантиметър от прелестното ти тяло... а когато стигна до онези сладки червени къдрици, ще им отделя особено внимание. Но не грубо. Не съм чак толкова милосърден. Ще действам толкова бавно, толкова нежно, че ще започнеш да извиваш

тялото си и да молиш за милост. Но аз ще бъда непреклонен, докато не те подлудя. И след като съм те измъчвал достатъчно, ще разтворя краката ти и ще проникна в теб, и ще те взема... ще те взема...

Себастиан млъкна. И двамата дишаха тежко, възбудени, задъхани.

Накрая той изрече с едва чул глас:

— Овлажни се, нали?

Ако имаше физическа възможност да се изчерви още повече, Еви щеше да го направи. Бузите ѝ пламнаха от срам, когато разбра какво я пита. Тя кимна едва забележимо.

— Желая те повече, отколкото съм желал някоя на тая земя. — Себастиан си пое накъсано дъх. — Каж ми какво да направя? Какво е нужно, за да ме допуснеш в леглото си?

Еви опря ръце в гърдите му, опитвайки се безуспешно да отгласне възбуденото му тяло.

— Нищо, защото така или иначе няма да се получи. Ти не можеш да ми дадеш онова, което искам. Нуждая се от верността ти, а ти просто не си способен на това.

— Способен съм. — Той го произнесе с такава готовност, че Еви се усъмни в искреността му.

— Съмнявам се — прошепна тя.

Той обхвана лицето ѝ в шепите си и изрече, почти докосвайки устните ѝ със своите:

— Еви... не мога да спазя договорката ни. Не мога да живея с теб, да те виждам всеки ден и да не мога да те имам. Не мога... — Усещайки тръпката, която пробяга по тялото ѝ, той леко наведе глава и притисна устни към шията ѝ. Цялото ѝ същество откликна на нежността му... и на внимателното докосване на пръстите му, които се плъзнаха по гърдите ѝ.

Долавяйки приглушения стон, който се отрони от устните ѝ, Себастиан я привлече в страстна целувка. Еви направи слаб опит да се извърне настрана.

— Себастиан, не.

Той се изправи и притисна лице към косите ѝ. Нещо в случващото се, в собствената му реакция сигурно го беше развеселило, защото той се засмя тихо.

— Трябва да измислиш нещо, Еви, за да решиш този проблем. И то по-бързо, защото... — Той замълча и леко я гризна по ухото. — Защото иначе ще те чукам до безсъзнание.

Тя рязко отвори очи.

— Тази дума... — започна възмутено момичето, но той ѝ затвори устата със силна целувка.

След като се отдръпна от нея, той я погледна със закачливо отчаяние:

— Срещу думата ли възразяваш, или срещу отношението?

Забелязвайки с облекчение, че поне донякъде е възвърнал здравия си разум, Еви се измъкна от тясното пространство между тялото му и стената.

— Възразявам срещу това, че ме искаш само защото не съм на разположение, което е нещо ново...

— Не това е причината — прекъсна я бързо той.

Еви го погледна невярващо.

— Освен т-това нямам намерение да попълвам списъка ти от жени, които посещаваш, когато ти се прииска.

Себастиан мълчеше, загледан в нищото. Еви умираше от нетърпение да чуе признанието му, че е права. Накрая той я погледна в очите.

— Добре. Съгласен съм с условията ти. Ще бъда... моногамен. — Последната дума беше произнесена с усилие, сякаш се бе опитал да говори на чужд език.

— Не ти вярвам.

— За бога, Еви! Не можеш да си представиш колко жени са се опитвали да изтръгнат това обещание от мен. А сега, когато за пръв път в живота ми съм готов да дам обет за вярност, ти ми го хвърляш в лицето! Признавам, че съм водил активен сексуален живот...

— Безпорядъчен — поправи го Еви.

Той изсумтя недоволно.

— Безпорядъчен, разпътен — наречи го както искаш. Добре се позабавлявах и проклет да съм, ако тръгна да съжалявам за това. Никога не съм спал с жена против желанието ѝ. И доколкото ми е известно, не съм оставил нито една неудовлетворена.

— Нямах предвид това. — Бръчката между веждите ѝ се задълбочи. — Не те обвинявам заради миналото ти... или поне... не се

опитвам да те накажа заради него. — Пренебрегвайки скептичното му изсумтяване, тя продължи: — Но това не те прави особено добър кандидат за верен съпруг.

— Какво искаш от мен? — попита нацупено той. — Извинение заради това, че съм мъж? Обет за целомъдрие, докато не решиш, че съм достоен за благоволението ти?

Еви го погледна, изненадана от въпроса му.

Себастиан винаги с лекота бе получавал всяка жена, която бе пожелавал. Ако го накара да я чака твърде дълго, той просто щеше да изгуби интерес към нея. От друга страна, ако двамата се опознаеха добре, може би той ще започне да я цени не само физически? Може би тя ще получи възможността да стане за него нещо повече от обикновена партньорка в леглото?

— Себастиан... — започна предпазливо тя, — жертвал ли си някога нещо заради жена?

Облегнал едното си рамо на стената, със скръстени на гърдите ръце и мрачно изражение на лицето, той й приличаше на паднал ангел.

— Какво нещо?

Тя го погледна недоволно.

— Каквото и да е.

— Не.

— Колко време си готов да издържиш без... — Еви замълча, подбирайки думите си — ... без да правиш любов?

— Никога не го наричам така — отвърна той. — Любовта няма нищо общо с това.

— Колко време? — настоя тя.

— Месец, може би.

Тя се замисли за миг.

— Тогава... ако обещаеш да нямаш никакви сексуални отношения с жени в продължение на шест месеца... след това ще се съглася да спя с теб.

— Шест месеца! — Себастиан се опули, след което я стрелна с презрителен поглед. — Скъпа, сигурна ли си, че струваш половингодишно въздържание?

— Може би не — отвърна Еви. — Само ти можеш да определиш.

Личеше си, че Себастиан умира от желание да й заяви, че не си струва да я чака. Но блясъкът в очите му, докато я оглеждаше от глава

до пети, свидетелстваше за това, че я желае отчаяно.

— Това е невъзможно — отсече той.

— Защо?

— Защото аз съм Себастиан, лорд Сейнт Винсът. Не мога без жени. Това е всеизвестно.

Видът му бе толкова високомерен и възмутен, че Еви трябваше да стисне устните си, за да не се разсмее. Най-накрая успя да произнесе спокойно:

— Няма да ти навреди да опиташ.

— О, напротив! — Той стисна челюсти, опитвайки се да намери убедителни аргументи. — Твърде си неопитна, за да разбереш тези неща, но... някои мъже притежават много по-голяма сексуална потентност от останалите. Случайно аз съм един от тях. Не мога да издържа дълго без... — Себастиан млькна раздражено, зървайки изражението на лицето ѝ. — Проклятие, Еви, за мъжа не е здравословно да не се освобождава редовно от семето си.

— Три месеца — каза тя, — и това е последното ми предложение.

— Не!

— Тогава си намери друга жена — отсече Еви.

— Искам теб. Само теб. Дявол знае защо. — Себастиан я погледна с присвити очи. — Мога да те принудя. Ти нямаш никакво право да се отказваш от изпълнението на съпружеските си задължения.

Еви пребледня, но не потрепна. Нещо я подтикваше да се държи с него като с равна.

— Давай, тогава — предизвика го тя. — Принуди ме. — Момичето видя изненадата, която проблесна в очите му. Той се намери да каже нещо, но замълча. И тогава... Еви разбра. — Не можеш — рече учудено тя. — Никога не си възнамерявал да изнасилваш Лилиан. Било е блъф. Никога не би могъл да насилиш жена. — Устните ѝ се разтегнаха в лека усмивка. — Никога не е била в опасност, нали? Изобщо не си такъв негодник, какъвто се изкарваш.

— Напротив! — Себастиан я сграбчи и гневно впи устните си в нейните. Еви не се съпротивляваше. Тя затвори очи и го остави да прави каквото пожелае и скоро той стенеше и я целуваше с нежна страст, която караше всеки нерв в тялото ѝ да тръпне от удоволствие. Когато най-после вдигна глава, и двамата трепереха.

— Еви... — произнесе с дрезгав глас той, — не искам това от мен.

— Три месеца въздържание — каза тя. — Ако успееш, ще лягам доброволно с теб толкова пъти, колкото пожелаеш.

— За колко време?

— Докато сме живи. Но ако се провалиш... — Еви замълча, опитвайки се да измисли най-ужасното предупреждение... нещо, което би го разтърсило до дълбините на душата му. — Ако не издържиш, ще отидеш при бившия си приятел лорд Уестклиф и ще се извиниш за отвличането на Лилиан Бауман.

— Хиляди дяволи!

— Това е моята цена.

— Твърде е висока. Никога не се извинявам.

— Тогава по-добре не приемай предизвикателството ми. Или ако го приемеш... се постарай да не се проваляш.

— Няма как да разбереш дали съм те измамил.

— Ще разбере.

Настъпи продължително мълчание.

— Къде е пръстенът ти? — внезапно попита Себастиан.

Усмивката на Еви веднага се стопи. Срам я бе да си признае, че е свалила брачната си халка в пристъп на раздразнение, затова промърмори смутено:

— Свалих я.

— Къде е?

Еви бръкна в джоба на роклята си.

— Тук... Мога пак да си я сложа, ако искаш...

— Дай ми я.

Еви предположи, че той иска да ѝ я вземе завинаги, и я стисна здраво в юмрук. Внезапно откри, че доста се е привързала към проклетото нещо. Но гордостта ѝ пречеше да го помоли да ѝ позволи да я задържи. Извади неохотно златния пръстен от джоба си и поглади за последен път гравирания надпис, преди да го подаде на Себастиан. Той взе пръстена и го сложи на собствената си ръка. Пръстите му бяха толкова големи, че халката стана само на кутрето му. После обхвана брадичката ѝ с ръка и я погледна свирепо в очите.

— Приемам облога ти — рече мрачно той. — И ще го спечеля. А след три месеца ще върна това на пръста ти, ще те отведа в леглото и

ще правя с теб неща, които са обявени извън закона в цивилизования свят.

Решимостта на Еви не можа да я спаси от тревожното разтуптяване на сърцето, което би почувствала всяка разумна жена, когато чуе толкова зловещо обещание. И не попречи на омекването на коленете ѝ, когато Себастиан рязко я привлече към себе си и я целуна страстно. Треперейки, ръцете ѝ се заровиха в косата му, в хладните и лъскави на повърхността, но топли и влажни в корените къдрици, които бяха толкова неустойими, и привлече главата му към себе си.

Езиците им се преплетоха в гальовна ласка и Еви усети топлината, която се разгоря в корема ѝ... не, по-ниско, там където някога бе приела неговата плът. И с изненада осъзна, че отново го желае вътре в себе си.

Когато най-накрая той се отдръпна от нея, и двамата се измъчваха от неудовлетвореното си желание.

— Не ми каза, че не мога да те целувам — заяви Себастиан с дяволити искри в очите. — Така че ще го правя, когато си поискам и колкото си искам, и да не съм чул нито една дума. Трябва да получа поне някаква отстъпка в замяна на въздържанието си.

Той я освободи от обятията си и без да ѝ даде възможност да се съгласи или да възрази, закрачи към вратата.

— А сега, ако ме извиниш... отивам да убия Джос Булард.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На излизане от читалнята Себастиан се сблъска с Кам.

— Къде е? — попита го той без излишни предисловия.

Застанал на прага с безизразно лице, Кам отвърна просто:

— Тръгна си.

— Защо не го задържа? — Очите на Себастиан проблеснаха яростно. В добавка към раздразнението, породено от обета му за целомъдрие, тази новина преля чашата.

Кам, обръгнал от общуването с Айво Дженър, който бе притежавал избухлив нрав, остана напълно невъзмутим.

— Не беше необходимо — рече той. — Булард няма да се върне.

— Не ти плащам, за да действаш по собствената си преценка. Плащам ти, за да действаш по моята! Трябваше да го довлечеш тук и да ме оставиш сам да реша какво да правя с копелето!

Кам не отвърна нищо, само хвърли един бърз, прикрит поглед към Еви, която не скриваше облекчението си от развитието на събитията. И двамата знаеха, че ако Кам беше накарал Булард да се върне в клуба, съществуваше реалната опасност Себастиан да го убие на място, а най-малкото, което Еви би искала, бе над главата на съпруга ѝ да надвисне обвинение в убийство.

— Искам да го намерите — изръмжа свирепо Себастиан, крачейки напред-назад из читалнята. — Наемете поне двама мъже да го търсят денонощно, докато не бъде изправен пред мен. Кълна се, че ще послужи за пример на всички, които възнамеряват да вдигнат дори един пръст срещу жена ми. — Той посочи вратата. — До един час да си ми донесъл списък с имена. Най-добрите детективи — частни, разбира се. Не искам някой идиот от полицията, който е способен да провали всяка поставена му задача.

Макар Кам несъмнено да имаше собствено мнение по въпроса, той го запази за себе си.

— Да, милорд. — Младият мъж веднага излезе от стаята, а Себастиан го изпрати със свиреп поглед.

С желанието да разведри обстановката, Еви се осмели да се намеси:

— Не трябва да се гневиш на Кам. Той...

— Дори не се опитвай да го оправдаваш — прекъсна я мрачно Себастиан. — И двамата знаем, че ако искаше, е можел да залови оня гаден плъх. И проклет да съм, ако продължа да търпя да му говориш на малко име — той не ти е брат, нито ти е приятел. Той е просто служител и отсега нататък ще се обръщаш към него с „господин Роуън“

— Приятел ми е — отвърна ядосано Еви. — И то от много години!

— Омъжените жени не могат да имат ергени за приятели.

— Т-ти се осмеляваш да ме оскърбяваш с намеци за... за... — От възмущение тя с усилие намираше думи те. — Не съм ти давала поводи, за да смяташ, че не заслужавам да ми в-вярваш!

— Вярвам ти. Но подозирам всички останали.

Еви заподозря, че той може би й се подиграва, затова го погледна намръщено:

— Ако те слуша човек, ще реши, че мъжете ме преследват на тълпи, което изобщо не отговаря на действителността. В Стоуни Крос Парк мъжете ме заобикаляха отдалеч, само за да избегнат общуването с мен, и, между другото, ти беше един от тях!

Упрекът, макар и справедлив, като че ли стресна Себастиан. Лицето му се изопна и той я изгледа с каменно мълчание.

— Не бих казал, че самата ти поощряваше по някакъв начин това общуване — отбеляза след кратка пауза той. — Мъжете са доста по-уязвими, отколкото ти се струва. Лесно можем да приемем стеснението за студенина, мълчаливостта за безразличие. Би могла да проявиш малко повече инициатива. Една кратка среща... Една усмивка... това щеше да е достатъчно, за да се нахвърля върху теб като яребица върху лаврово дърво.

Еви го погледна ококорено — никога не беше поглеждала на нещата от тази страна. Нима самата тя бе виновна за това, че на всички балове се налагаше да подпира стената?

— Вероятно — рече замислено тя — може да положи повече усилия, за да преодолее свенливостта си.

— Добре, прави каквото искаш. Но докато общуваш с Роуън или с който и да е друг мъж, не забравяй, че ми принадлежиш.

Озадачена от думите му, Еви го погледна изумено:

— Ти какво... ревнуваш ли?

По лицето на Себастиан премина смутено изражение.

— Да — изръмжа той. — Така изглежда. — И след като ѝ хвърли един раздражен поглед, той излезе от стаята.

Погребението се състоя на следващата сутрин. Себастиан се беше справил великолепно с организацията на траурната церемония, успявайки да постигне идеалния баланс между скръбно достойнство и донякъде театрална пищност. Погребалната процесия беше толкова грандиозна, че зае цялата улица „Сейнт Джеймс“ и със сигурност щеше да накара Айво Дженър да изпадне във възторг.

Четири коня теглеха черната катафалка с позлатена украса, след тях се движеха две траурни карети, също теглени от по четири коня и украсени с дълги, оцветени в черно шраусови пера. Изработеният от дъб ковчег с бронзови закопчалки и лъскава плочка с името на починалия беше облицован с олово и споен, за да се предотврати отварянето му от обирджиите на гробове, които често обикаляха лондонските гробища. Преди да затворят капака на ковчега, Еви забеляза на пръста на баща си един от златните пръстени на Кам. Този прощален дар я трогна. Но още повече я трогна гледката на Себастиан, който сресваше с гребен прошарените коси на Айво Дженър, мислейки си, че никой не го вижда.

Беше ужасно студено и пронизващият вятър се подпъхваше под вълненото наметало на Еви, която седеше върху гърба на коня; Себастиан вървеше до нея и държеше юздите на животното. В края на процесията крачеха двайсетина младежи, изпълняващи различни задачи, и дъхът им се кълбеше в студения въздух. Зад тях се носеше тълпата опечалени, която представляваше любопитна смесица от заможни хора, търговци, нетитулувани дворяни и явни престъпници. Приятели и врагове — всички бяха тук; независимо от професията и положението в обществото, траурната традиция трябваше да се спазва.

Предполагаше се, че Еви няма да присъства на погребението, тъй като се смяташе, че жените са твърде чувствителни, за да понесат

тягостната процедура. Но тя настоя да присъства с надеждата, че печалната церемония ще ѝ донесе утеха и ще ѝ помогне да се прости с баща си. Себастиан се опита да спори, докато не се намеси Кам.

— Дженър трябва да се освободи от оковите на дъщерната печал — каза циганинът на Себастиан, точно когато спорът се разгорещи. — Ромите вярват, че ако някой тъгува твърде силно за починал близък, покойният ще бъде принуден да се върне през воала, за да се опита да утеши тъгуващия. Ако присъствието на погребението ще ѝ помогне да го пусне да си отиде... — Той замълча и равнодушно сви рамене.

Себастиан му хвърли изпепеляващ поглед.

— Пак ли призраци? — рече мрачно той. Но се отказа да спори и изпълни желанието на Еви.

Изплакала всичките си сълзи, Еви издържа стоически цялото погребение, дори спускането на ковчега в земята и засипването му с пръст. Само няколко сълзи се отрониха от очите ѝ, когато напред излезе Кам със сребърна манерка в ръката и в съответствие с циганската традиция тържествено изля малко бренди върху гроба.

Постъпката му възмути престарелия свещеник, който водеше церемонията.

— Престани веднага! — възкликна той. — Няма да търпя тук езически ритуали! Да замърсява святото място с евтин алкохол...

— Господине — прекъсна го Себастиан, като пристъпи напред и положи ръка върху рамото му, — не мисля, че нашият приятел Дженър би възразил срещу това. — По устните му се плъзна лека заговорническа усмивка. — Това е френско бренди с отлично качество. Надявам се, че ще позволите да ви изпратя няколко бутилки, за да го оцените както трябва.

Свещеникът омекна и му се усмихна в отговор:

— Много мило от ваша страна, милорд. Благодаря.

Щом тълпата опечалени се разпръсна, Еви плъзна поглед по витрините на магазините, къщите и фабриката за вакса, които обграждаха площада. Вниманието ѝ бе привлечено от лицето на един мъж, който стоеше до фенера в другия край на площада. В тъмното му палто и мръсна сива шапка тя щеше да го разпознае трудно, ако не беше кривата усмивка.

Това беше Джос Булард. Очевидно бе пожелал да се сбoguва с Айво Дженър, макар и отдалеч. Всъщност изобщо нямаше вид на

опечален. Лицето му бе изкривено в зловна гримаса, от която Еви я побиха тръпки. Без да откъсва поглед от нея, той прокара длан пред гърлото си в ясен жест, който я накара неволно да отстъпи назад.

Забелязвайки движението ѝ, Себастиан се обърна към нея и я улови за раменете с облечените си в ръкавици ръце.

— Еви — каза той, гледайки със съчувствие преbledнялото ѝ лице. — Всичко ли е наред?

Еви кимна и хвърли бърз поглед към фенера. Булард беше изчезнал.

— М-малко ми е студено — отвърна тя и потрепери, когато един порив на вятъра свали качулката от главата ѝ.

Себастиан веднага я вдигна и загърна момичето по-плътно с наметалото.

— Ще те отведе в клуба — каза той. — Само да се разплатя с гробарите, и можем да тръгваме. — Той извади от джоба на палтото си кожен портфейл и тръгна към групата мъже, които чакаха почтително встрани.

Улавяйки притеснения ѝ поглед, Кам се приближи до нея. На изпитите му бузи се виждаха следи от сълзи. Еви го улови за ръкава и му каза с тих глас:

— Току-що видях Булард. Ей там, до фенера.

Очите му леко се разшириха и той кимна.

Тя не успя да му каже нищо повече. Себастиан се върна и обгърна раменете ѝ с ръка.

— Каретата ни чака — каза той.

— Защо трябваше да викаш карета? — възрази тя. — Можех да вървя дотам.

— Наредих да поставят грейка за краката ти — Устните му трепнаха в усмивка, когато зърна проблясъка на очакване в очите ѝ. После се обърна към Кам. — Ела в каретата с нас.

— Благодаря — последва предпазливият му отговор, — но по-добре да вървя пеша.

— В такъв случай ще се видим в клуба.

— Да, милорд.

Докато придружаваше Себастиан до каретата, Еви едва се сдържа да не се обърне и да погледне след Кам. Интересно дали щеше да успее да намери Булард и какво щеше да стане, ако успееше. Тя се

качи в каретата и побърза да разпростре полите на роклята си около грейката; после потръпна от удоволствие, когато топлата вълна достигна коленете ѝ. Себастиан се настани до нея с едва забележима усмивка.

Спомняйки си безумното пътуване до Гретна Грийн, Еви с изненада си помисли, че макар да не беше много отдавна, ѝ се струва, че е минала цяла вечност. Тя се притисна към Себастиан, благодарна, че той не се опита да се отдръпне.

— Държа се доста добре, предвид обстоятелствата — отбеляза той, когато каретата потегли.

— Това беше най-грандиозната погребална процесия, която съм виждала — отвърна тя. — Баща ми щеше да е доволен.

Себастиан изсумтя развеселен.

— Когато възникваха някакви съмнения, предпочитам да избирам крайностите, с надеждата, че биха се харесали на баща ти. — След кратко колебание той продължи: — Утре ще си позволя да изпразня и почистя изцяло апартамента на баща ти. Иначе никога няма да се отървем от миризмата на болница.

— Мисля, че това е отлична идея.

— Клубът ще заработи отново по-следващата седмица. Дотогава ще ти позволя да останеш в него, за да свикнеш със загубата на баща си. Но когато отвори отново врати, искам вече да си се настанила в дома ми.

— Какво? — Изненадана от думите му, Еви се извърна към него. — Домът ти в Мейфеър?

— Той е великолепно обзаведен и има всичката необходима прислуга. Ако не ти хареса, ще намерим нещо друго. Но междувременно ще се наложи да останеш тук.

— Смяташ ли... да живееш там с мен?

— Не. Ще остана в клуба. Така е много по-удобно да държа всичко под контрол.

Еви се опита да преглътне безразличието му. Каква бе причината за внезапното му охладняване? Не му бе създавала никакви проблеми... не беше искала нищо от него дори в мъката си. Разстроена и сърдита, тя стисна здраво облечените си в ръкавици ръце.

— Искам да остана — рече тихо тя.

Себастиан поклати глава:

— Не виждам причини да оставаш в клуба. Не си необходима. За всички е по-добре да живееш в приличен дом, където можеш да посрещаш приятелките си и да не се будиш нощем от шума на долния етаж.

— Спя дълбоко. Той не ме притеснява. И мога да посрещам приятелките си в клуба...

— Не и официално.

За нея нямаше никакво значение, че той е прав. Еви се умълча, докато фразата „не си необходима“ отекваше грозно в главата ѝ.

— Искам да живееш в безопасно и прилично обкръжение — продължи Себастиан. — Клубът не е място за една лейди.

— Не съм лейди — възрази Еви с лека ирония в гласа. — Аз съм дъщеря на комарджия и жена на негодник.

— Още по-добра причина да те отдалеча от влиянието си.

— Въпреки това не искам да се местя. Може би през пролетта, но сега...

— Еви — отсече твърдо Себастиан. — Не ти предлагам избор.

Еви се напрегна и се отдръпна от него. Цялата топлина, излъчвана от грейката, не можеше да сгрее кръвта, застинала във вените ѝ. Умът ѝ трескаво търсеше аргументи, с които да убеди Себастиан... но той беше прав... нямаше никакви причини, които да оправдаят присъствието ѝ в клуба.

Гърлото ѝ се стегна и тя си помисли с отчаяние, че досега би трябвало да е свикнала... да бъде нежелана, да бъде сама... защото това, за бога, все още ѝ причиняваше такава болка? О, колко ѝ се искаше да може да е като Себастиан, да има защитна стена от лед около сърцето.

— Ами уговорката ни? — попита глухо тя. — Ако възнамеряваш да я пренебрегнеш или...

— О, не. Ще живея благоприлично като монах, докато не дойде времето да си прибера наградата. Но ще ми бъде много по-лесно да устоявам на изкушенията, ако си далеч от мен.

— Може би аз няма да издържа на изкушението — чу се да промърморва тя. — Може да открия някой приятен джентълмен. Нали няма да възразяваш, ако прекарвам повече време в компанията му?

Преди думите да излетят от устата ѝ, Еви никога не би повярвала, че е способна да изрече такова нещо. Но отчаяното желание

да му причини болка, да го ядоса, беше твърде силно. Само че не ѝ се получи. След кратко мълчание, тя чу тихия му отговор.

— Съвсем не, скъпа. Ще бъде егоистично от моя страна да ти отказвам подобни развлечения в личното ти време. Прави, каквото пожелаеш... стига да си на разположение, когато аз се нуждая от теб.

Зад модните улици и площадите на порядъчните райони на Лондон се таеше един скрит свят от тъмни улички и западнали квартали, където човешките същества живееха в неописуема нищета. Престъпленията и проституцията бяха единствените начини за оцеляване по тези места. Въздухът беше пропит от вонята на отпадъци и нечистотии, а къщите бяха толкова плътно наблъскани една до друга, че между тях се налагаше да се преминава странично.

Кам навлезе изключително предпазливо в лабиринта от улички, помнейки за безчислените капани и опасности, които заплашваха невнимателните посетители. Накрая, след като мина под една тъмна арка, той се озова в малък двор. Ограждаха го високи дървени сгради, чиито покриви напълно скриваха зимното небе. В тях бездомните спяха на купчини, като трупове в масов гроб. Покрай стените, покрити с плесен и мухъл, притичваха плъхове и се шумгуваха в пукнатините в основите на къщите. В двора беше пусто, с изключение на две момичета, които седяха на стъпалото пред един от домовете, и няколко кльоцави хлапета, заети с търсенето на изхвърлени кокали или огризки. Поглеждайки подозрително към Кам, те побързаха да се скрият в дъното на двора.

При приближаването му една от рошавите проститутки му се ухили, разкривайки счупените си зъби, и каза:

— Какво търси такъв красавец като теб в Двора на обесения?

— Търся един мъж, горе-долу толкова висок — Кам показва с ръка, — с черна коса. Да е минавал отгук през последните минути?

Докато говореше, момичетата се разкискаха.

— Чуй го как говори! — възхити се едната.

— Прелестно — съгласи се другата. — Ела, миличък, не ти трябва мъж, щом можеш да легнеш върху Лъстивата Лу. — Тя дръпна надолу блузата си, за да му покаже хлътнал гръден кош и мършави,

увиснали гърди. — Повъргаляй се малко с мен. Сигурна съм, че те бива.

Кам измъкна една сребърна монета от джоба си и погледът ѝ се впи жадно в нея.

— Кажи ми къде отиде — каза той.

— Добре, ще ти кажа. Но няма да минеш само с пари — каза тя. — Никога досега не съм се забавлявала с такъв...

Отнякъде се разнесе хриплив смях и гласът на Джос Булард произнесе подигравателно:

— Няма да ме намериш, мръсен мелез такъв!

Кам се обърна рязко и огледа сградите, от чиито врати и прозорци надничаха мръсни лица. Нито едно от тях не му беше познато.

— Булард — извика тихо той, като се завъртя бавно на място, оглеждайки се на всички страни. — Какво искаш от дъщерята на Дженър?

Отново се разнесе злобен смях — някъде от дъното на двора. Кам предпазливо тръгна напред, опитвайки се да определи източника на звука.

— Искам да я пречукам.

— Защо?

— Защото е проклета пиявица, която ми отне всичко. Искам я мъртва. Искам да я хвърля на плъховете, докато от нея не остане нищо, освен кокали.

— Защо? — попита изумено Кам. — Тя ме помоли да ти помогна, Джос, въпреки че я предаде. Искаше да изпълни волята на баща си, да ти остави достатъчно, за да...

— Да върви по дяволите проклетата кучка!

Кам поклати леко глава, неспособен да разбере нито причината за подобна враждебност, нито защо Булард е толкова разгневен на Еви.

Дочувайки стъпки зад гърба си, той рязко се обърна тъкмо навреме, за да избегне юмука, който със свистене проряза въздуха на мястото, където миг преди това се бе намирала главата му. Но нападателят му се оказа не Булард, а някакъв скитник, който беше решил да си опита щастието и да го ограби. Въпреки младостта си, той имаше онзи странен застаряващ вид на човек, живял по улиците още от раждането си. Кам го повали на земята с няколко бързи движения и

скитникът остана да лежи там в стенеща камара. На другия край на двора се появиха още неколцина като него, които очевидно бяха решили, че е най-добре да го нападнат заедно. Кам осъзна, че в тази битка няма да има преимущество, затова се оттегли към арката, последван от гласа на Булард.

— Ще я пипна, заклевам се.

— Само опитай — заплаши го Кам в безсилния си гняв, поглеждайки за последен път към двора. — Ще те изпратя в ада, преди да успееш да я докоснеш.

— Тогава ще взема и теб със себе си — разнесе се подигравателният отговор на Булард и той се изсмя отново, докато Кам се отдалечаваше.

По-късно същия ден Кам потърси Еви. Себастиан беше зает с група дърводелци, които ремонтираха паркета в главната трапезария. След като я откри в празната игрална зала да подрежда разсеяно игралните чипове на спретнати купчинки, той се приближи до нея с безшумни стъпки.

Когато докосна ръката ѝ, тя се сепна леко и се усмихна леко, поглеждайки лицето му. Рядко го виждаше толкова притеснен. Той беше твърде практичен, за да се вълнува от всяко нещо, и приемаше живота такъв, какъвто е. Но събитията от изминалия ден бяха оставили своя отпечатък и напрежението го караше да изглежда по-възрастен.

— Не можах да се добера до него — тихо каза Кам. — Скрил се е в копторите и разговаря с мен от сенките. Думите му бяха напълно безсмислени. Озлобил се е срещу теб, гаджи, макар да не разбирам защо. Никога не е бил щастлив, разбира се, но това е нещо различно. Прилича на лудост. Трябва да съобщя на Сейнт Винсът.

— Не, недей — отвърна веднага Еви. — Това само ще го разтревожи и разгневи. И без това е толкова зает.

— Но ако Булард се опита да ти навреди...

— Засега съм в безопасност. Той няма да се осмели да се приближи до клуба, като се има предвид наградата, която мъжът ми обяви за главата му.

— В сградата има тайни входове.

— А ти не можеш ли да ги запечаташ? Или заключиш?

Кам се замисли за миг.

— Повечето от тях. Но тук не става дума да се разхождам напред-назад с връзка ключове...

— Разбирам. Направи, каквото можеш. — Тя прокара пръсти по купчината разпилени чипове и додаде мрачно: — Всъщност няма особено значение, защото скоро ще се махна оттук. Сейнт Винсът иска да си тръгва последващата седмица. Според него не трябва да живея в клуба, след като баща ми... — Гласът ѝ заглъхна.

— Може би е прав — отвърна Кам без капчица съчувствие в гласа. — Това не е най-безопасното място за теб.

— Не го прави от съображения за безопасност. — Еви взе един черен чип и го завъртя върху зеленото сукно. — Искане да ни държи далеч един от друг.

Разбиращата усмивка на Кам едновременно я раздразни и успокои.

— Търпение — посъветва я тихо той и излезе, оставяйки я да се взира в чипа, който постепенно забави въртенето си и падна върху масата.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Еви се радваше на бурната дейност, която се разрази в клуба през следващите две седмици. Тя ѝ помагаше да се разсее от мъката си. Когато каза на Себастиан, че иска да помогне с нещо, той веднага я изпрати в кантората, където на безразборни купчини лежаха писма и счетоводни книги. Освен това трябваше да разпределя задачите на бояджиите, декораторите, килимарите и зидарите, отговорност, която до неотдавна щеше да я ужаси. Първите няколко дни разговорите с толкова много непознати я изнервяха ужасно и тя имаше големи проблеми със заекването си. Но с времето всичко ставаше все по-лесно. Помогна ѝ това, че работниците я слушаха със смесица от търпение и уважение, с каквито не се беше сблъсквала досега.

Първото нещо, което Себастиан направи след погребението на Айво Дженър, беше да уреди среща с комисаря от полицията във връзка със скорошното затягане на законите, касаещи игралния бизнес. С присъщата си дарба да убеждава Себастиан му доказа, че клубът на Дженър е обществено заведение, а не просто игрален клуб. И като такава не трябва да бъде подлагано на полицейски проверки, тъй като членовете му са, както заяви с най-сериозен вид той, „изключително достойни мъже“. Комисарят не може да устои пред доводите на виконта и обеща да се въздържа от проверки при условие, че клубът ще поддържа порядъчен облик.

Когато научи за успеха на Себастиан при комисаря, Кам Роуън отбеляза с възхищение:

— Чиста работа, милорд. Започвам да си мисля, че сте способен да убедите, когото и да било в каквото и да било.

Себастиан се усмихна и погледна към Еви, която седеше до него.

— Предполагам, че лейди Сейнт Винсънт е живото доказателство за това.

Като че ли Себастиан и Кам бяха сключили временен съюз, за да изправят клуба на крака. Отношенията им трудно можеха да бъдат наречени приятелски, но те определено не изпитваха неприязън един

към друг. По всичко личеше, че Кам е признал организаторските способности на Себастиан, толкова необходими в дните след кончината на Айво Дженър. На свой ред Себастиан се отърва от аристократичното си високомерие и се зае да управлява клуба с властна решителност.

Както и можеше да се очаква, в началото служителите се отнасяха към него с предубеждение, смятайки го за един от безделниците, които посещаваха клуба — разглезен и надменен аристократ, който нямаше представа какво означава да заработваш парите си. Като че ли всички, включително Еви, очакваха, че той скоро ще се измори от отговорността, свързана с управляването на клуба. Само че никой от тях не се осмели да се противопостави на Себастиан, след като стана ясно, че той е готов да уволни всеки, който не изпълнява изискванията му. Трудно можеше да се измисли поубедително доказателство за решимостта му от скоростното уволнение на Клайв Игън.

Не биваше да се пренебрегва и искрената му загриженост за делата на клуба. Интересуваше се от всичко: от кухнята до залозите. След като осъзна, че не разбира почти нищо от механизма на играта, той положи сериозни усилия, за да разшири познанията си. Когато една вечер Еви надникна в игралната зала, тя намери Себастиан и Кам, застанали до централната маса, като циганинът му обясняваше системата на залаганията:

— ... съществуват трийсет и шест възможни комбинации от двата зара, като, разбира се, всяко зарче има шест страни. Когато хвърлиш два зара едновременно, каквато и комбинация да се получи, вероятността да се падне точно тя е едно на трийсет и пет. — Кам замълча, поглеждайки въпросително Себастиан.

Той кимна:

— Продължавай.

— Всеки играч знае, че сумата от числата, които се падат на горните страни на двата зара, се нарича резултат. Тоест, ако се паднат две единици, резултатът е равен на две. Ако се паднат две шестици, резултатът е равен на дванайсет. Само че шансът да се падне нужната комбинация не е голям, тъй като съществува само един начин да се хвърлят два зара, но начините да се получи резултат, равен на седем, са шест.

— Седем е естествено число — промърмори Себастиан, мръщейки се съсредоточено. — И тъй като повечето комбинации образуват естествено число, вероятността да се улучи седем с едно хвърляне е...

— Шестнайсет процента — подсказа Кам, вземайки зарчетата от масата. Златните пръстени, които украсяваха мургавите му пръсти, проблеснаха, когато ги хвърли върху зеленото сукно. Те се търкулнаха към другия край на масата, отскочиха от ръба ѝ и застинаха с шестиците отгоре. — А вероятността от падането на дванайсет е по-малко от два процента. Разбира се, колкото повече са хвърлянията, толкова по-големи са шансовете да излезе нужното число. Например, ако се направят сто шейсет и шест хвърляния, вероятността да се падне дванайсет става деветдесет и девет процента. За други числа, разбира се, процентите ще са различни. Мога да ви го покажа на хартия — така по-лесно се разбира. Когато знаете как да разчетете шансовете си, получавате огромно преимущество. Малко играчи владеят това изкуство. Това различава измамниците от баламите. Хазартът е игра с предсказуем резултат — дори ако се играе честно, преимущество е на страната на крупиеето... — Той замълча почтително, когато Еви се приближи до масата. Тъмните му очи светеха в усмивка. — Добър вечер, милейди.

Себастиан се намръщи, усещайки приятелската топлина помежду им.

— Добър вечер — промърмори Еви, заемайки място край масата до Себастиан. Погледна го и му се усмихна. — Разбирате ли от математика, милорд?

— До този момент никога не се бях съмнявал в това — отвърна той с крива усмивка. — Роуън, а другите крупиеета наясно ли са с тези изчисления?

— Достатъчно, милорд. Добре са обучени. Знаят как да изкушат един играч да прави изгодни за заведението залози и как да различават добрия от лошия играч...

— Кой ги обучи? — попита Еви.

Усмивката на Кам проблесна ослепително бяла върху смуглото му лице.

— Аз, разбира се. Никой не разбира играта толкова добре, колкото мен.

Еви се усмихна и погледна съпруга си.

— Липсва му само малко скромност — иронично отбеляза тя.

Себастиан обаче изобщо не реагира на шегата.

— Подготви ми списък — каза рязко той, обръщайки се към Кам, — на всички големи кредити и крайната дата на погасяването им. Тефтерът е на най-горния рафт в кабинета. Защо не започнеш веднага?

— Да, милорд. — Кам се поклони на Еви и излезе от стаята с обичайната си ленива грация.

Застанала до съпруга си в полутъмната игрална зала, Еви усети как стомахът ѝ нервно се присвива. През последните дни те се срещаха често, но практически никога не бяха оставали сами. Без да смее да го погледне, тя се пресегна към зарчетата и ги прибра в кожения им калъф. Докато се изправяше, Еви почувства как ръката му се плъзга по гърба ѝ.

— Вече е късно — рече той с глас, който прозвуча много по-мек, отколкото докато бе разговарял с Кам. — Време е да си лягаш. Представям си колко си изморена след цялата тази работа днес.

Еви поклати глава, осъзнавайки, че ѝ е трудно да мисли, когато той я докосва.

— Радвам се, че получих възможност да се занимавам с нещо — отвърна тя. — Това ме отвлича от мислите за...

— Разбирам. Затова ти позволих да работиш.

Дъхът ѝ секна, когато топлите му пръсти обхванаха врата ѝ.

— Трябва да си легнеш — каза Себастиан, плъзвайки поглед по закръглените ѝ гърди. — Проклятие! — Той се изсмя невесело. — Бих се присъединил към теб с огромно желание. Но тъй като... Ела при мен.

— Защо? — попита Еви, макар че той я бе притиснал към масата, а единият му крак се пъхна между гънките на полата ѝ.

— Искам да те помъча малко.

Ели го погледна с ококорени очи, докато сърцето ѝ биеше бързо, изтласквайки течен огън по вените ѝ.

— Когато... — Тя се прокашля и започна отново. — Когато използваш думата „измъчвам“ сигурно имаш предвид в преносен смисъл?

Той поклати глава, поглеждайки я със замъглените си очи:

— Боя се, че в буквалния.

— Какво?

— Любов моя — каза нежно той, — дано не си мислила, че следващите три месеца страданията ще се отнасят само за мен? Сложи ръцете си върху мен.

— К-къде?

— Където и да е. — Себастиан изчака, докато тя постави ръцете си на раменете му, върху мекото му вълнено сако. Без да изпуска погледа ѝ, той каза: — Възнамерявам да запаля в теб същия огън, който гори и в мен.

— Себастиан... — Тя се опита да се отдръпне, но той я притисна още по-здраво към масата.

— Имам право да те целувам, когато и колкото си поискам. Такава е уговорката ни.

Еви се огледа тревожно. Себастиан прочете мисиите ѝ.

— Не ме интересува дали някой ще ни види. Ти си ми съпруга. — Устните му се разтегнаха в усмивка. — По-точно, моята по-добра половина. — Той се наведе напред и зарови нос в огнените къдрици, пръснати по челото ѝ. Дъхът му опари нежната ѝ кожа. — Моята награда... моята наслада и болка... безкрайното ми желание. Никога не съм срещал друга като теб, Еви. — Устните му докоснаха нежно горната част на носа ѝ и леко се плъзнаха към върха му. — Ти се осмели да поискаш от мен онова, което нито една друга жена дори не си помисли да поиска. Ще платя цената ти, любов моя. Но след това ще се наложи да плащаш ти... отново и отново. — Той обхвана с ръка вратлето ѝ и покри треперещите ѝ устни със своите.

Той обичаше да се целува, почти толкова, колкото обичаше самия сексуален акт. Целувката му започна с нежно докосване на сухи, затворени устни... натискът се засили, докато устните ѝ не се отвориха леко... Когато пусна в ход езика си, сърцето на Еви заби, коленете ѝ омекнаха, кръвта препусна по вените ѝ. Себастиан я целуваше все по-настойчиво, потъвайки все по-дълбоко в нея.

Едната му ръка се плъзна леко по гърдите ѝ; пръстът му безуспешно търсеше зърното ѝ под плътния корсет. Изпълнен с копнеж да докосне голата ѝ кожа, той плъзна пръсти към шията ѝ, напипвайки трескавия ѝ пулс. Устните му последваха ръката и се разходиха по кожата ѝ, докато не откриха пулсиращата жилка. Краката ѝ се подкосиха и Еви се вкопчи отчаяно в раменете му. Себастиан

промълви нещо и я обгърна с ръце, притисна тялото си към нейното и отново потърси устните ѝ. Тя повече не можеше да сдържа умолителните звуци, откъсващи се от гърлото ѝ. Цялото ѝ тяло трептеше в устрема си да се слее с него, да го почувства по-пълно, по-дълбоко...

Нечие деликатно прокашляне го накара да се откъсне от устните ѝ. Тя ахна и се обърна. Осъзнавайки, че някой е влязъл в стаята, Себастиан притисна главата ѝ към гърдите си, галейки пламналата ѝ буза с палеца си. Обърна се със студен глас към новодошлия:

— Какво има, Гъли?

Джим Гъли, един от служителите в игралната зала, отвърна задъхано:

— Простете, милорд, но долу имаме проблеми. Дърводелците намерили отнякъде бутилка ром и се напили до козирката. После се скараха в залата за кафе. Двама вече се бият, а третият чупи чинии.

Себастиан се намръщи.

— Кажи на Роуън да се погрижи.

— Господин Роуън каза, че е зает.

— Долу има пиянски скандал, а той казва, че е зает? — попита недоверчиво Себастиан.

— Да, милорд.

— Тогава ти се погрижи за това.

— Не мога, милорд. — Джим му показа превързаните си пръсти. — Разбих си пръстите във вчерашната схватка заради милейди.

— Къде е Хейс?

— Не знам, милорд.

— Нима искаш да ми кажеш — попита Себастиан с опасно тих глас, — че от трийсет служители, които работят тук, нито един не е свободен, за да попречи на трима пияни негодници да потрошат залата, която би трябвало да ремонтират?

— Да, милорд.

В последвалото яростно мълчание се чуваше как се чупи порцелан и в стената се удрят мебели; вибрацията караше големите полилеи да звънят. Към шума от боя се присъединиха неразбираеми викове.

— Проклятие! — процеди Себастиан през зъби. — Какво, по дяволите, правят с клуба?

Еви поклати объркано глава; разстроеният ѝ поглед прескачаше от разгневеното лице на съпруга ѝ към лицето на Джим, запазило невъзмутимото си изражение.

— Не разбирам...

— Наречи го ритуал по приемането — отсече Себастиан и с широки крачки се отправи към изхода.

Подхващайки полата си, Еви забърза след него. *Ритуал по приемането?* Какво означаваше това? Защо Кам не иска да се разправя с побойниците? Себастиан се откъсна напред и тя се затича след него надолу по стълбището, като се стараеше да не настъпи дългата си пола. Шумът се усили с приближаването им до залата за кафе, където се тълпеше народ. Във въздуха звъняха викове и проклетия. Себастиан съблече сакото си в движение, хвърли го настрани и започна да си проправя път през тълпата. В малкото пространство, останало в средата, трима мъже се млатеха с юмруци, докато единият от тях не рухна на застлания с килим под. Останалите двама се нахвърлиха с обединени сили срещу Себастиан — единият се опита да го хване за ръцете, а другият да нанесе удар.

Ужасеният вик на Еви някак си достигна до ушите на Себастиан. Той се извърна към нея и веднага се озова в мечешката хватка на единия мъж, който стисна главата му под мишницата си и започна да нанася методични удари по главата му.

— О, не! — ахна Еви и се втурна напред, но нечия стоманена ръка я сграбчи за китката и я спря.

— Почакай — разнесе се познат глас в ухото ѝ. — Дай му шанс.

— Кам! — Тя се извърна рязко и паникьосано се взря в екзотичното му, но толкова познато лице с високи скули и златисти очи, прикрити зад гъсти ресници. — Те го нараняват — рече тя, хващайки го за ревера. — Иди му помогни... Кам, трябва да...

— Той вече се освободи — отбеляза спокойно Кам, обръщайки я на другата ръка с безжалостни ръце. — Виж... Не се справя зле.

Единият от дърводелците замахна с мощния си юмрук, но Себастиан се наведе и отвърна с бърз удар в брадичката.

— Кам, з-защо не правиш нищо, по дяволите?

— Не мога.

— Разбира се, че можеш! Ти си свикнал да се биеш, много повече от...

— Той трябва сам да се справи — отвърна тихо Кам в ухото ѝ. — Иначе няма да има никакъв авторитет тук. Мъжете, които работят в клуба, имат нужда от водач, който не само да може да говори, но и да действа. Сейнт Винсът няма да може да поиска нищо от тях, ако не е готов сам да го направи. И той го знае. Иначе няма да прави онова, което прави в момента.

Еви замижа, когато единият от дърводелците хвана мъжа ѝ откъм гърба, а вторият го засипа с градушка от удари.

— Искаш да кажеш, че никой няма да го уважава без тази безсмислена демонстрация на жестокост?

— По принцип, да. Те искат да проверят от какво тесто е замесен. — Кам я дръпна за ръката. — Погледни. — В гласа му прозвучаха весели нотки. — Той ще се справи.

Но Еви не можеше да гледа. Обърна се към Кам, потрепвайки при всеки звук от удар на юмруци в плът, при всяко изпъшкване от болка.

— Т-това е непоносимо — простена тя. — Кам, моля те...

— Никой не го е карал да уволнява Игън и сам да се заема с клуба — изтъкна безмилостно той. — Това е част от работата, скъпа.

Тя го разбираше. Знаеше много добре, че през целия си съзнателен живот собственият ѝ баща беше разтървявал биещи се и даже бе участвал в боеве. Но Себастиан беше израснал в съвсем различна среда — в него нямаше нищо от жестокостта и склонността към насилие, характерни за Айво Дженър.

Когато и вторият дърводелец се строполи на пода и Себастиан започна да обикаля предпазливо третия, стана ясно, че каквото и да е възпитанието му, той е готов да покаже колко струва. С два мълниеносни удара просна и последния си противник на пода. Той изстена и притихна. Тълпата служители посрещна победата на Себастиан с подвикване и ръкопляскания. Той кимна мрачно, приемайки приветствията, и потърси с поглед Еви. Когато я видя в ръцете на Кам, лицето му потъмня.

Ентузиазирани зрители помогнаха на победените да излязат навън и бързо приведоха в ред помещението, като поглеждаха към Себастиан много по-дружелюбно от преди. Той попи с ръкав струйката кръв, която се стичаше от ъгъла на устата му и се наведе да вдигне един прекагурен стол, след което го отнесе на мястото му в ъгъла.

Когато залата се поизпразни, Кам пусна Еви и отиде до Себастиан.

— Биете се като джентълмен, милорд — отбеляза той.

Себастиан се усмихна иронично.

— Защо от твоята уста не ми звучи като комплимент?

Плъзвайки ръце в джобовете си, Кам отвърна тихо:

— Справихте се добре срещу двама пияни негодници...

— В началото бяха трима — изръмжа Себастиан.

— Трима пияни негодници, значи. Но следващия път може да нямате такъв късмет.

— Следващия път? Ако си мислиш, че ще ми стане навик да се...

— На Дженър му беше станало — отвърна Кам. — На Игън също. Тук практически всяка вечер става нещо — в задния двор, в конюшната, в стаите — когато гостите се повъзбудят малко повече от играта, питиетата и жените. Всички се изреждаме да се оправяме с това. Така че ако не искате редовно да бъдете пращан в нокаут, ще се наложи да усвоите няколко трика как да приключвате бързо със схватките. Това ще причини по-малко вреда на вас и на клиентите, отколкото ако започнете да викате полиция.

— Ако имаш предвид тактиките, които се използват при побоищата в копторите и разправиите в задните улички...

— Това не е като джентълменската размяна на удари в боксьорския клуб — отбеляза ядосано Кам.

Себастиан отвори уста да възрази, но при вида на приближаващата се към тях Еви размисли. На лицето ѝ бе изписана тревога, която не успяваше да прикрие. Незнайно защо съчувствието ѝ му подеждаше успокояващо, смекчи гнева и раздражението му. Кам го наблюдаваше с нескрит интерес.

— Ранен ли си? — попита Еви, оглеждайки го внимателно. За нейно облекчение Себастиан изглеждаше разрошен и раздражен, но нямаше големи поражения.

Той поклати глава и не помръдна, когато тя отметна няколко влажни кехлибарени кичура от челото му.

— Добре съм — промърмори той. — В сравнение с побоя, който ми нанесе Уестклиф, това е нищо.

Кам го прекъсна грубо:

— Очакват ви не малко побои, милорд, ако не вземете няколко урока за това как трябва да се биете. — Без да изчака съгласието на Себастиан, той отиде до вратата и извика: — Доусън! Ела за малко. Не, не за работа. Искам да покажеш на Сейнт Винсът няколко от ударите си. — Той се обърна към Себастиан и отбеляза с невинен глас: — Е, това го примами. Идва насам.

Прикривайки неволната си усмивка, Еви отиде в ъгъла, разбирайки, че Кам иска да помогне на мъжа ѝ. Ако Себастиан продължеше да се бие според джентълменските правила, той нямаше да може да се противопостави на безпринципен и безжалостен противник.

В стаята нахълта едър млад служител.

— Доусън е най-добрият ни боец — отбеляза Кам. — Той ще ви покаже няколко основни начина за сваляне на противника на земята. Доусън, покажи на Сейнт Винсът прехвърляне през хълбок. Но повнимателно — няма да е добре да си счупи гръбнака.

Изпълнен с въодушевление от възможността да блесне с уменията си, Доусън с неочаквана подвижност се хвърли към Себастиан, хвана го през врата с месестата си ръка, сграбчи свободната му ръка и го преметна през рамо. Виконтът се приземи по гръб с болезнено изпъшкване. Доусън се намери да скочи върху корема му, но Кам бързо го възпря, потупвайки добродушно ентусиазирания млад мъж по рамото.

— Добре, Доусън. Много добре. Достатъчно засега. Отдръпни се, моля те.

Еви наблюдаваше случващото се, притиснала юмрук към устата си.

Кам протегна ръка на Себастиан с желанието да му помогне да се изправи. Пренебрегвайки ръката му, виконтът скочи на крака и изгледа младия циганин толкова заплашително, че повечето мъже биха се замислили, преди да продължат. Но Кам просто заговори с назидателен тон:

— Всъщност тази хватка е доста елементарна. Когато хълбоците ви се допрат, трябва да обхванете противника за шията, да го хванете за ръката, да извъртите тялото си — ето така — и той просто ще се преметне през вас. При достатъчно силен удар в земята ще му трябват няколко секунди, за да дойде на себе си. Хайде, опитайте върху мен.

За негова чест, Себастиан прояви сдържаност, упражнявайки се върху Кам. Той учеше бързо, прехвърляйки циганина през тялото си със смесица от ловкост и небрежност.

— Не мога да се бия с такива варварски методи — промърмори той.

Кам пропусна забележката му покрай ушите си.

— Ако ви хванат изотзад, можете да разкъсате захвата с удар с глава назад. Наведете главата си така, че брадичката да се притисне към гърдите, стиснете зъби, затворете плътно устат и рязко отметнете главата си назад. Ударът ще попадне в лицето на противника ви, дори без да се целите. А що се отнася до удара с глава напред... всъщност налагало ли ви се е да го правите? Не? Добре, номерът е да не отмествате поглед от противника, докато го правите. Прицелете се в най-меката част на лицето — никога не се целете в челото или черепа. Използвайте цялата тежест на тялото си и се опитайте да нанесете удара с онази част от челото, която се намира на сантиметър над веждите ви.

Себастиан слушаше наставленията с мрачна неохота, докато двамата млади мъже му демонстрираха удари в гърлото, ритници с крак и други техники за нападение върху уязвими места на човешкото тяло. Когато му предлагаха да повтори хватката, той показваше физическа ловкост, която очевидно предизвикваше одобрението на Кам. Но когато единият младеж започна да му показва различни варианти на удари в гърлото, търпението на Себастиан се изчерпа.

— Стига! — изхриптя той. — Стига ми толкова, Роуън.

— Но това далеч не е всичко...

— Не ме интересува.

Кам погледна към Еви, която сви рамене и леко поклати глава; никой от тях не разбираше каква е причината за раздражението му. Миг по-късно Кам освободи Доусън с няколко похвални думи и го изпрати да си върви.

После се обърна към Себастиан, който изтупваше сакото си с едва сдържана ярост.

— Какво има, милорд? — попита той.

Себастиан изсумтя презрително.

— Никога не съм представлявал пример за добродетелност. Вършил съм неща, които биха засрамили самия дявол. Но има прагове,

които самият аз не бих прекрачил. Хората с моето положение не подлагат крак, не душат противниците си и не нанасят удари с глави, когато се бият. И, да ме прости господ, не им скубят косите.

Еви никога не бе предполагала, че очите на Кам могат да изглеждат студени, но сега те приличаха на парчета вледенен кехлибар.

— И какво, точно, е вашето положение, милорд? — попита циганинът с остър тон. — Благородник ли сте? Не живеете като такъв. Спите в игрален клуб, в стаята, която доскоро е приютявала две проститутки. Или просто живеете спокоен, охолен живот? Също не, като се има предвид, че преди малко разтървахте двама биещи се идиоти. Не е ли малко късно точно сега да подбирате?

— В какво ме обвиняваш? Че имам принципи? — парира го с леден тон Себастиан.

— Съвсем не. Обвинявам ви в двойни стандарти. Циганите имат една поговорка: „Не сядай на два коня едновременно“. Ако искате да живеете тук, ще се наложи да се промените. Не можете да се представяте за аристократ, който е над тези неща. По дяволите... опитвате се да се заемете с работа, с която дори аз не мога да са справя. Ще ви се наложи да се сблъсквате с комарджии пияници, крадци, лъжци, престъпни босове, адвокати, полиция и над трийсет служители, които вярват, че до месец ще свиете знамената и ще си тръгнете. След като Дженър е мъртъв, вие заемате мястото му като един от най-известните хора в Лондон. Всички ще искат услуги, ще се опитат да се възползват от вас или ще се опитват да докажат, че са нещо повече от вас. И никой никога няма да ви казва цялата истина. За нищо. Ще се наложи да разчитате на интуицията си. Трябва да накарате хората да се страхуват да се изправят на пътя ви. Иначе шансовете ви за успех са безумно ниски... — Гласът му затихна. Ясно беше, че Кам иска да каже още нещо, но един поглед към лицето на Себастиан му показа, че думите са излишни. Кам прокара пръсти през разрошената си гарвановочерна коса и ядно излезе от стаята.

Изтече една дълга минута, преди Еви да се осмели да се приближи до съпруга си. Той гледаше втренчено черната стена, потънал в размисли. Тя забеляза, че за разлика от останалите хора, които изглеждаха по-стари, когато бяха изтощени, Себастиан като че ли изглеждаше по-млад. Тя се взря в лицето му и промърмори:

— Защо го правиш? Не е само заради парите. Какво се надяваш да откриеш в това място?

За нейна огромна изненада въпросът ѝ запали иронично весели пламъчета в очите му.

— Когато разбере... ще ти съобщя.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следобед на следващия ден Себастиан отиде в кантората и завари Еви да изчислява печалбата и да я вписва в счетоводната книга.

— Имаш посетител — обяви той без всякакво встъпление. Очите му срещнаха нейните над купчината хартия. — Госпожа Хънт.

Еви беше изумена. Така и не се беше решила да пише на Анабел, разкъсвайки се между желанието да види приятелката си и съмненията относно това как ще се отнесе тя към постъпката ѝ. Тя бавно стана от стола.

— Сигурен ли си, че това не е поредната измама?

— Сигурен съм — отвърна иронично Себастиан. — Ушите ми още звънят от всичките обвинения и заплахи. Нито госпожа Хънт, нито госпожица Бауман искат да повярват, че никой не те е отвлякъл, изнасилвил и завлякъл пред олтара с опрян в гърлото нож.

— Госпожица Бауман? — повтори тъпо Еви, осъзнавайки за миг, че това няма как да е Лилиан. Тя вече не беше госпожица Бауман, а и все още беше на сватбено пътешествие с лорд Уестклиф. — И Дейзи ли е тук?

— Да, и е избухлива като стършел — потвърди той. — Трябва да ги убедиш, че си действала по собствено желание, преди да са извикали най-близкия полицаи да ме арестува.

Пулсът на Еви се ускори от вълнение.

— Не мога да повярвам, че са се осмелили да дойдат чук. Убедена съм, че господин Хънт не знае какво е намислила Анабел.

— Напълно съм съгласен с теб — отвърна Себастиан. — Хънт не би пуснал жена си на разстояние от един пушечен изстрел от мен. А Бауманови никога не биха позволили на по-малката си дъщеря да прекрачи прага на игрален клуб. Но тъй като познавам приятелките ти, не се и съмнявам, че са измислили някаква хитрост, за да прикрият посещението си тук.

— Къде са те? Само не ми казвай, че си ги оставил да чакат при задния вход.

— Въведоха ги в читалнята.

Еви толкова силно копнееше да види приятелките си, че едва се сдържа да не хукне напред. Тя забърза към читалнята, следвана от Себастиан, но докато прекриваше прага, се спря нерешително.

Ето я Анабел, със сияйните ѝ медноруси къдри и свежо лице като на идеализираните доячки, които рисуваха по кутиите със сладкиши — възплъщение на английската красота. При запознаването им Еви беше толкова поражена от външността на Анабел, че се боеше да разговаря с нея, уверена, че няма как да не получи високомерен отговор от едно толкова изискано създание. Но скоро се изясни, че Анабел е добро момиче с чувство за хумор и склонност да се шегува със себе си.

Дейзи Бауман, по-малката сестра на Лилиан, притежаваше ярка индивидуалност, неочаквано за толкова миниатюрна особа. Романтична и склонна към авантюри, тя обожаваше любовните романи, изпълнени с негодници и злодеи. Но зад елфическата ѝ външност се криеше проникателен ум, за който повечето хора дори не се досещаха. Тя имаше бяла кожа, тъмни коси и лукави кафяви очи с дълги ресници.

Щом зърнаха Еви, приятелките се затичаха към нея с писъци, които едва ли подхождаха на изискани дами, и Еви със смях се озова в плен на техните прегръдки и разгорещени целувки. Трите продължиха да пискат и да се прегръщат, като не забелязаха веднага, че някой влезе в стаята.

Това беше Кам. Той дишаше тежко, сякаш беше тичал с всички сили. Погледът му бързо се плъзна по читалнята, преценявайки ситуацията. Постепенно напрегнатото му лице се отпусна.

— Проклятие — промърмори той. — Помислих, че нещо се е случило.

— Всичко е наред, Кам — усмихна се Еви. — Просто пристигнаха приятелките ми, това е всичко.

Поглеждайки към Себастиан, Кам отбеляза кисело:

— Толкова писъци не съм чувал дори от прасетата, които водят на заколение.

Челюстта на Себастиан се напрегна подозрително, сякаш усилено се опитваше да сдържи усмивката си.

— Госпожо Хънт, госпожице Бауман, това е господин Роуън. Трябва да го извините за липсата на такт, тъй като той е...

— Грубиян? — предположи невинно Дейзи.

Този път Себастиан се ухили.

— Възнамерявах да кажа „непривикнал към присъствието на благородни дами в клуба“.

— Те такива ли са? — попита Кам, като погледна недоверчиво към посетителките, задържайки погледа си върху лицето на Дейзи.

Тя му обърна демонстративно гръб и погледна Анабел:

— Неведнъж съм чувала, че циганите се славят със своето обаяние. По всичко личи, че това е просто мит.

Златистите очи на Кам се присвиха като на тигър.

— Славим се още и с това, че отвличаме непредпазливи девиси.

Еви побърза да сложи край на словесната престрелка, обръщайки се към Себастиан.

— Милорд — каза тя, — ако не възразявате, бих искала да поговоря с приятелките ми насаме.

— Разбира се — любезно се отзова той. — Да ви изпратя ли чай, скъпа?

— Да, благодаря.

Веднага щом вратата се затвори зад двамата въже, Дейзи избухна:

— След онова, което направи той, как може да разговаряш с него така, сякаш нищо не се е случило?

— Дейзи — започна Еви извинително, — с-съжалявам за случилото се с Лилиан, но...

— Не само това — разпалено я прекъсна Дейзи. — Имам предвид начина, по който се е отнесъл с теб! Да се възползва от уязвимото ти положение и да те принуди да се омъжиш за него...

— Не ме е принуждавал. — Погледът на Еви се отмести от възмутеното лице на Дейзи към загриженото на Анабел. — Наистина, не е! Аз го потърсих. Хайде да поседнем и ще ви р-разкажа всичко... Как успяхте да дойдете в клуба?

— Господин Хънт замина по работа — отвърна Анабел с лукава усмивка. — А аз казах на Бауманови, че вземам Дейзи с мен на пазар по улица „Сейнт Джеймс“. Явявам се нещо като придружителка.

— Ние наистина отидохме да пазаруваме — намеси се Дейзи с хитра усмивка. — Просто малко се отбихме от пътя...

След това трите седнаха заедно, Анабел и Еви на дивана, а Дейзи на съседното кресло. Леко заеквайки, Еви им предаде събитията, които се бяха случили, след като бе напуснала дома на Мейбрикови. За нейно облекчение приятелките ѝ не я осъдиха за постъпката ѝ. Вместо това проявиха загриженост и съчувствие, макар да беше ясно, че не са съгласни с избора ѝ.

— Съжалявам — каза Еви, когато видя бръчките по гладкото чело на Анабел. — Знам, че не одобряваш брака ми с лорд Сейнт Винсът.

— Няма значение дали го одобрявам — отвърна нежно Анабел. — Оставам твоя приятелка, независимо какво правиш. Нямах да ме интересува, дори да се беше омъжила за самия дявол.

— Който несъмнено е близък роднина на Сейнт Винсът — отбеляза мрачно Дейзи.

— Работата е там — продължи Анабел, стрелвайки Дейзи с предупредителен поглед, — че след като това е вече факт, ние искаме да разберем как можем да ти помогнем по най-добрия начин.

Еви се усмихна с благодарност.

— Нуждая се единствено от вашето приятелство. Толкова се притеснявах, че можете да ми го откажете.

— Никога. — Анабел я стрелна с поглед и протегна ръка, за да приглади разпилените ѝ рижи къдрици. — Скъпа, дано не ме сметнеш за придиричива... но тъй като напусна роднините си толкова набързо, едва ли си успяла да вземеш със себе си много рокли. Затова ти донесох това-онова. И защото си в траур, взех само кафяви, черни и сиви рокли, и нощни ризи, разбира се, ръкавици и всичко останало... Ако си съгласна, ще наредя да ги донесат от каретата. Двете имаме почти еднакъв ръст и мисля, че с незначителни поправки...

— О, Анабел! — възкликна Еви, прегръщайки приятелката си, — колко си добра! Но не искам да ж-жертваш част от чеиза си заради мен...

— Това не е жертва — увери я с усмивка Анабел. — Скоро няма да мога да ги нося.

Еви си спомни, че предишния месец приятелката ѝ бе споделила подозренията си, че може да е бременна.

— Разбира се, аз... о, Анабел, толкова бях заета със собствените си проблеми, че дори не се сетих да попитам как се чувстваш! Значи е

вярно, в такъв случай! Лекарят потвърди ли го?

— Да — намеси се Дейзи, която се изправи и изтанцува кратък победен танц, сякаш не можеше да седи на едно място повече. — Скоро ще станем лели!

Еви също скочи и двете се разлудуваха в детинско веселие, докато Анабел остана седнала и ги гледаше развеселено.

— Господи, погледнете се — каза тя. — Ще ми се Лилиан да беше тук — със сигурност щеше да намери какво да каже за дивашките ви викове.

Споменаването на името на Лилиан беше достатъчно, за да задуши ликуването на Еви. Тя се отпусна на дивана, поглеждайки обезпокоено Анабел.

— Според теб тя дали ще ми прости, че се омъжих за Сейнт Винсът, като се има предвид как постъпи той с нея?

— Разбира се — отвърна нежно Анабел. — Нали знаеш какво е отношението ѝ към теб... Мисля, че би ти простила всичко, с изключение на убийство. А може и него да ти прости. Но се боя, че прошката за Сейнт Винсът е нещо съвсем друго.

Дейзи се намръщи и подръпна полата си, за да я изпъне.

— Освен това Сейнт Винсът си създаде враг в лицето на лорд Уестклиф. Това значително усложнява положението.

Влезе прислужницата с чая и разговорът секна. Еви наля от кехлибарената напитка за себе си и за Анабел. Дейзи отказа да пие чай, а предпочете да обикаля из стаята и да разглежда подредените по рафтовете книги. Тя се взираше отблизо в заглавията, гравирани върху цветните им гръбчета от телешка кожа.

— Боже, колко прах има по тях! — възкликна тя. — Човек може да си помисли, че с години не са четени.

Анабел се усмихна, вдигайки поглед от чашата си.

— Съмнявам се, че изобщо някой ги е чел, скъпа. Едва ли господата, които посещават подобно заведение, ще започнат да прекарват времето си в четене на книги, когато тук се предлагат много по-вълнуващи занимания.

— Защо тогава са направили читалня, след като тук никой не чете? — възмути се Дейзи. — Не мога да си представя по-вълнуващо занимание от четенето. Понякога, когато ми е попаднала особено интересна история, чувствам как сърцето ми започва да бие бързо!

— Има едно нещо... — промърмори Анабел с лукава усмивка. Но думите ѝ не стигнаха до ушите на Дейзи, която продължи да разглежда рафтовете. Анабел погледна към Еви и продължи, снижавайки гласа си: — Тъй като засегнахме тази тема, Еви... притеснява ме, че е нямало с кого да се посъветваш преди първата си брачна нощ. Надявам се, че Сейнт Винсът е бил внимателен?

Еви бързо кимна, усещайки как бузите ѝ пламват.

— Както и можеше да се очаква, той е много изкусен в това.

— Мил ли беше?

— Да... мисля, че да.

Анабел ѝ се усмихна.

— Доста неудобна тема, нали? — попита тихо тя. — И все пак, ако имаш някакви въпроси за тези неща, надявам се, че ще се обърнеш към мен. Знаеш, че за мен си като малка сестра.

— И аз се чувствам така — отвърна Еви и стисна ръката ѝ. — Предполагам, че има няколко неща, за които искам да попитам, но те са толкова ужасно...

— По дяволите! — чу се възклицанието на Дейзи от другия край на стаята. Двете се обърнаха едновременно и я видяха да бута един от махагоновите шкафове. — Когато се облегнах на този рафт, чух странно изщракване и сред това цялото нещо започна да се отваря навън.

— Това е тайна врата — обясни Еви. — Има няколко такива врати и входове към клуба, за да се крият разни неща или да може някой да се измъкне незабелязано по време на полицейските проверки...

— Накъде ли води тази?

Притеснена, че по-нататъшните обяснения ще подтикнат любознателната Дейзи към изследване на коридора, Еви отвърна неопределено:

— О, едва ли ще искаш да отидеш там. В някой склад, убедена съм. По-добре я затвори, скъпа.

— Хм.

Докато Дейзи продължаваше да разглежда рафтовете, Еви и Анабел подновиха прекъснатия разговор.

— Всъщност — каза Еви, — лорд Сейнт Винсът се съгласи на период от въздържание заради мен. Ако го издържи, двамата ще

подновим съпружеските си отношения.

— Какво? — Сините очи на Анабел се ококориха. — Милостиви боже! За пръв път чувам думата „въздържание“ да се споменава във връзка със Сейнт Винсът. Как успя да го накараш да се съгласи на това?

— Той каза... че ме желае достатъчно силно, за да се опита.

Анабел поклати глава с озадачена усмивка:

— Това изобщо не е типично за него. Изобщо. Той сигурно ще те измами.

— Най-вероятно. Но ми се струва, че намеренията му са искрени.

— Сейнт Винсът никога не е бил искрен — възрази кисело Анабел.

Еви не можа да не си спомни с каква отчаяна страст я бе прегръщал Себастиан в тази същата стая. Накъсаното му дишане, поглъщащата нежност на устните му върху кожата ѝ, дивата страст в гласа му, когато прошепна в ухото ѝ: „Желая те повече, отколкото съм желал някоя на тази земя“.

Как да обясни всичко това на Анабел? Как да изрази с думи инстинктивното си доверие в него? Смешно бе дори да предположи, че тя, невзрачната Еви Дженър, може да стане обект на желанието на мъж като Себастиан, който можеше да избере всяка от най-красивите и опитни жени в Англия.

Освен това Сейнт Винсът вече не бе същият човек, който се шляеше толкова високомерно из хемпширското имение на лорд Уестклиф. Нещо в него се бе променило и продължаваше да се променя. Дали причината не бе неуспешният опит да отвлече Лилиан? Или се беше случило по-късно, по време на мъчителното им пътуване до Гретна Грийн? А може би по някакъв начин бе свързано с клуба? От първия ден, в който се бе озовал тук, той бе започнал да се държи странно. В него се бе появила някаква целеустременост, сякаш желаше да получи нещо, което сам не разбира...

— О, не! — рече мрачно Анабел, поглеждайки над рамото на Еви.

— Какво има? — Еви се обърна, проследявайки погледа на приятелката си.

Нямаше нужда от обяснения. Двете бяха сами в стаята. Един от шкафовете беше разместен. Както и можеше да се очаква, Дейзи не бе издържала на изкушението и беше минала през тайната врата.

— Накъде води тази врата? — попита Анабел, оставяйки с неохота недопития чай.

— Зависи накъде е тръгнала — отвърна намръщено Еви. — Там е като лабиринт — един коридор се разделя в две посоки и има тайни стълби, които стигат до втория етаж. Добре, че клубът не е отворен — това съществено ограничава кръга от неприятности, на които може да се натъкне.

— Не забравяй, че това е Дейзи Бауман — рече сухо Анабел. — Дори да се появи и най-малкият шанс да попадне в неприятност, тя няма да го пропусне.

Докато се промъкваше по тъмния коридор, Дейзи изпитваше почти същия възторг, както когато в детството си двете с Лилиан играеха на пирати в дома им на Пето Авеню. След уроците изтичваха в градината, две дяволчета с дълги плитки и къси роклички, въртяха обръчи или копаеха дупки в цветните лехи. Един ден им хрумна да си направят тайна пиратска пещера и прекараха цялото лято в проправянето на тунел в живия плет, който обграждаше имението. Рязаха и чупеха усърдно храсталаците, докато не направиха дълъг тунел, където можеха да пълзят напред-назад на четири крака. Организираха си тайни срещи в „пиратската пещера“ и държаха в нея дървена кутия, пълна със съкровища, в дупката, която бяха изкопали до къщата. Когато злодеянието им беше разкрито от ядосания градинар, който беше ужасен от осакатяването на живия му плет, Дейзи и Лилиан бяха наказани за седмици наред.

Усмивайки се замечтано при спомена за любимата сестра, Дейзи почувства как я залива усещане за самота. Двете с Лилиан винаги бяха заедно, спореха, смееха се, дори се караха, но винаги се спасяваха една друга. Тя, естествено, се радваше, че Лилиан е намерила идеалния партньор в лицето на волевия Уестклиф... но въпреки това сестра ѝ ужасно ѝ липсваше. А сега, когато всичките ѝ приятелки, включително Еви, се бяха омъжили, се чувстваше

изключена от загадъчния свят на омъжените жени, част от който бяха станали те.

Движейки се опипом, Дейзи едва не се спъна в стъпалата, които внезапно се бяха появили под краката ѝ. Отдолу идваше слаба светлина и тя се осмели да продължи напред. Приближавайки се към източника на светлината, тя забеляза, че той очертава малка врата. Зачудена какво ли има зад нея, Дейзи забави ход и чу странно почукване, което се повтаряше през къси паузи.

Изпълнено с любопитство, момичето леко натисна вратата. Тя се откряна и в коридора нахлу светлина. Дейзи пристъпи внимателно вътре и се озова в стая, в която имаше няколко маси със столове и бюфет с две огромни сребърни урни. Когато надникна зад вратата, тя видя източника на почукването. Един мъж оправяше част от повредената ламперия на стената, като с уверени удари забиваше пирони в дървото. Щом видя, че вратата се отваря, той бързо се изправи на крака и стисна здраво чука, сякаш се канеше да го използва като оръжие.

Това беше младият циганин с очи като на гладна пантера. Беше съблякъл сакото, жилетката и връзката си, и сега горната част на тялото му бе покрита единствено от тънка бяла риза, запасана на кръста. Видът му предизвика у Дейзи същата реакция, както и когато се бе появил горе: леко стягане в гърдите и лудо сърцебиене. Парализирана от мисълта, че е сама с него в стаята, Дейзи го гледаше с немигащи очи как бавно се приближава към нея.

Никога не беше виждала живо същество, надарено с такава екзотична красота... с кожа с цвят на тъмен мед, кехлибарени очи, обрамчени с гъсти черни мигли и смолисточерни къдри, падащи на челото му.

— Какво правите тук? — попита Роуън, като се приближи толкова, че Дейзи инстинктивно отстъпи назад. Лопатките ѝ опряха стената. Досега никой мъж не се беше приближавал до нея с такава непринуденост. Той очевидно нямаше никаква представа от изискани маниери.

— Изследвам тайния коридор — отвърна тя, останала без дъх.

— И кой ви го показва?

Дейзи потрепери, когато Роуън се наведе над нея, опрял длани в стената от двете ѝ страни. Той имаше малко по-висок от средния ръст,

така че мургавата му шия се намираще на нивото на очите ѝ. Опитвайки се да прикрие нервността си, тя леко си пое дъх и отговори:

— Никой, сама го намерих. Имате странен акцент.

— Вие също. Американка ли сте?

Дейзи кимна, останала без думи при вида на блещукащия диамант на ухото му. Усети формирането на някаква малка топка в корема си, наподобяваща отвращение, но от нея кожата ѝ пламна и за своя огромна изненада тя откри, че се изчервява. Той се беше приближил дотолкова, че тя усети чистия му аромат на сапун, примесен с мирис на коне и кожа. Беше приятна миризма с мъжки привкус, много по-различна от тази на баща ѝ, който винаги миришеше на одеколон, вакса за обувки и току-що отпечатани банкноти.

Смутеният ѝ поглед се плъзна по голите му до лактите ръце и замръзна върху изображението на черен крилат кон, татуиран от вътрешната страна на дясната му ръка.

Забелязвайки хипнотизиращия ѝ поглед, Роуън свали ръката си, за да ѝ покаже рисунката по-добре.

— Ирландски символ — промърмори той. — Хищен кон, наречен Пуука.

Абсурдно звучащата дума накара Дейзи леко да се усмихне.

— Може ли да се измие? — попита тя.

Той поклати глава и къдрите му паднаха върху забележителните му очи.

— Пуука прилича ли на Пегас от гръцката митология? — попита Дейзи, притискайки се колкото може повече към стената.

Роуън плъзна поглед по тялото ѝ, нещо, което никой мъж досега не беше правил.

— Не. Той е много по-опасен. В очите му гори жълт пламък, с една крачка прескача планини и говори с дълбок човешки глас. В полунощ може да спре пред дома ви и да ви извика по име, ако иска да ви вземе със себе си. Ако се съгласите, той ще ви понесе по море и суша... И ако ви е съдено да се върнете, животът ви повече никога няма да е същият.

Дейзи почувства как по тялото ѝ плъзнаха хиляди мравчици. Прииска ѝ се да прекъсне този разговор и да побегне с всички сили оттук.

— Колко интересно — промърмори тя и се извърна на една страна между ръцете му, опитвайки се да открие ръба на скритата врата. С изненада установи, че той я е затворил и сега тя бе умело скрита зад дървената ламперия. Обхваната от паника, Дейзи опипа на няколко места в стената, опитвайки се да открие механизма, който я отваря.

Влажните ѝ длани се притиснаха към ламперията, когато почувства как Роуън се приближава зад нея и устните му се допират до ухото ѝ.

— Няма да я намерите. Има само едно място, откъдето се освобождава резето.

Горещият му дъх опари шията ѝ, а при лекия допир на тялото му я заляха топли вълни.

— Защо не ми го покажете? — попита Дейзи, подражавайки на ироничната интонация на Лилиан, но гласът ѝ прозвуча смутено и неуверено.

— А какво ще получа в замяна?

Сърцето на Дейзи заблъска в гърдите ѝ като птичка в клетка. Обръщайки се с лице към него, тя заговори възмутено с надеждата, че така ще го постави на мястото му:

— Господин Роуън, ако намекувате, че аз... тогава вие сте най-неучтивият човек, който някога съм срещала.

Той не помръдна и на сантиметър. Белите му зъби проблеснаха в усмивка.

— Затова пък знам къде е вратата — напомни ѝ той.

— Пари ли искате? — попита презрително тя.

— Не.

Дейзи преглътна с усилие.

— Значи волности? — Съзирайки недоумението му, тя поясни с пламнали бузи: — Искате да си позволите волности... прегръдка или целувка...

В златистите очи на Роуън заискриха опасни пламъчета.

— Да — промърмори той. — Бих си позволил волности.

Дейзи не можеше да повярва. Първата ѝ целувка.

Винаги си я бе представяла като романтичен момент в някоя английска градина... На лунна светлина, разбира се... и някой светлокос джентълмен с момчешка усмивка ще ѝ рецитира стихове,

преди устните им да се срещнат. Това не трябваше да се случва в игрален клуб с някакъв си циганин — крупие. От друга страна тя бе на двайсет години и може би ѝ беше дошло времето да започне да трупа опит.

Тя преглътна отново, опитвайки се да овладее учестеното си дишане, и погледна към гърдите му, които разкриваше разкопчаната риза. Кожата му сияеше като изопнат кехлибарен сатен, когато той докосна гърдите ѝ с кокалчетата на пръстите си. Сигурно е било случайно, помисли си замаяно тя, докато зърната ѝ леко се втвърдиха под кадифения корсаж. Дългите му пръсти се плъзнаха по лицето ѝ.

Той се вгледа в тъмните езера на разширените ѝ очи и прокара пръст по копринените ѝ устни, докато те не се разтвориха и затрепериха. Другата му ръка се плъзна нежно по тила ѝ, придържайки главата ѝ... което изобщо не беше зле, защото целият ѝ гръбнак като че ли се разпадаше като разтопена захар. Той наведе глава и нежно погали устните ѝ със своите, и по тялото на Дейзи плъзна възхитителна топлина. Неспособна да се противи на желанието си да се притисне с цялото си тяло към него, тя се вдигна на пръсти, вкопчи се в твърдите му рамене и почувства как ръцете му я обгръщат.

Когато той най-после вдигна глава, Дейзи с ужас откри, че се е вкопчила в него като удавник за плаващо дърво. Дръпна рязко ръцете си и отстъпи колкото се може назад. Объркана и засрамена от реакцията си към тялото му, тя погледна намръщено в езическите му очи.

— Нищо не почувствах — рече студено момичето. — Макар че заслужавате признание за старанието. А сега ми покажете къде е...

От гърлото ѝ се изтръгна изненадан писък, когато той отново се наведе към нея и тя осъзна със закъснение, че мъжът е приел презрителните ѝ думи като предизвикателство. Този път устните му бяха по-настоятелни. С невинна изненада тя почувства коприненото докосване на езика му и цялото ѝ тяло се изпълни със сладостно усещане. Потрепери, докато той внимателно изследваше устата ѝ... сякаш вкусът ѝ бе нещо великолепно.

Като завърши целувката с леко докосване до устните ѝ, Роуън се отдръпна и я погледна дръзко, предлагайки ѝ безмълвно да признае очевидното. Дейзи се опита да се овладее.

— Отново нищо — рече тя със слаб гласец.

Този път той я притисна плътно към тялото си. Дейзи никога не бе предполагала, че целувката може да е толкова дълбока и всепоглъщаща. Твърдите му гърди се притискаха към нейните, устните му я дразнеха и галеха, докато момичето не затрепери като див звяр в ръцете му. Когато Роуън се откъсна от устните ѝ, тя остана напълно неподвижна и отпусната; цялото ѝ същество бе погълнато от усещанията, които я влачеха незнайно накъде.

Дейзи отвори очи и вдигна към него замаяния си поглед. Трябваша ѝ няколко секунди, за да дойде на себе си.

— Това... това беше много по-добре — успя да произнесе с достойнство тя. — Радвам се, че успях да ви научи на нещо.

После му обърна гръб, но не и преди да види ухилената му физиономия. Той протегна ръка, натисна скрития механизъм на вратата и я отвори.

Дейзи се смути, когато го видя да тръгва заедно с нея по тъмния коридор и след това я придружи по тесните стълби; водеше я с такава увереност, сякаш можеше да вижда като котка в тъмното. Когато стигнаха до последното стъпало, откъдето се виждаше полуотворената врата към читалнята, двамата се спряха едновременно.

Почувствала, че трябва да каже нещо, Дейзи промърмори:

— Сбогом, господин Роуън. Предполагам, че повече няма да се срещнем. — Тя се надяваше искрено на това, защото не можеше да си представи как ще го погледне в очите.

Кам се наведе над рамото ѝ, докато устните му не погъделичкаха ухото ѝ.

— Може би някоя нощ ще се появя под прозореца ви — прошепна той, — и ще ви изкуша да препуснете заедно с мен през морета и земи.

След тези думи отвори вратата, избута внимателно Дейзи в стаята и отново я затвори. Тя се изправи пред Анабел и Еви, примигвайки объркано.

— Трябваше да се досетя, че нямаше да устоиш на тайната врата — рече сухо Анабел. — Къде отиде?

— Еви беше права — отвърна Дейзи с пламнали бузи. — Не ме отведе до място, където бих искала да отида.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Въпреки че дрехите, които беше донесла Анабел, изобщо не бяха подходящи за траур, Еви реши да ги носи. Така или иначе беше нарушила правилата, като беше облякла по-разкошни тъкани от крепа, пък и едва ли някой в клуба щеше да се осмели да я критикува; така че нямаше да има особено значение дали носеше черно, кафяво или сиво. А и беше сигурна, че баща ѝ не би имал нищо против.

Като вдигна бележката, която Анабел беше сложила в пакета с роклите, Еви я прочете отново с усмивка.

„Поръчах тези рокли в Париж, без да вземам предвид изключителната мъжественост на господин Хънт — бе написала шеговито Анабел. — Когато ще бъда в състояние отново да ги нося, те вече ще са излезли от мода. Така че ги приемами като подарък, скъпа моя приятелко“.

Когато премери роклята от мека сива вълна, поръбена с коприна, Еви откри, че ѝ приляга отлично. Но радостта от новата дреха помръкна при мисълта за баща ѝ. Изпълнена с меланхолия, тя слезе в игралната зала и видя Себастиан, който разговаряше с двама строители. Тъй като беше доста по-висок от двамата мъже, той беше навел глава, слушайки отговорите им. После направи някаква саркастична забележка и тримата се разсмяха.

Когато случайно извърна глава в нейната посока, в очите му проблясваха весели искри. Погледът му омекна и той заряза строителите, отправяйки се с бавни крачки към нея. Еви с усилие потисна порива да се втурне срещу него, притеснявайки се да не изглежда като влюбена глупачка. Но колкото и да се опитваше да скрие чувствата си под повърхността, те сякаш се изсипваха навън като диамантен прах и започваха да проблясват ярко във въздуха около нея. Странно, но Себастиан май се зарадва не по-малко на появата ѝ,

защото отхвърли маската на преситен женкар и ѝ се усмихна с искрена топлина.

— Еви... — Той наведе златистата си глава, вглеждайки се в разстроеното ѝ лице. — Всичко ли е наред?

— Да, аз... Не. — Тя капризно разтърка слепоочията си. — Изморена съм. И отегчена, и гладна.

Тихият му смях като че ли поразява тъжното ѝ настроение.

— Мога да направя нещо по въпроса.

— Не желая да прекъсвам работата ти... — неуверено рече тя.

— Роуън може да се заеме за малко с управлението. Ела, да видим дали билярдната зала е празна.

— Билярдната зала? — повтори неохотно Еви. — Защо ще ходим там?

Той я изгледа предизвикателно.

— За да поиграем, разбира се.

— Но жените не играят билярд.

— Във Франция играят.

— Според Анабел — рече Еви — жените във Франция правят много неща, които ние тук не правим.

— Да. Доста напредничава нация са тези французи. Докато ние, англичаните, се отнасяме към развлеченията с дълбоко подозрение.

Билярдната зала се оказа свободна. Себастиан поръча да им изпратят поднос с храна от кухнята, настани Еви на една малка масичка в ъгъла и продължи да я развлича с разговори, докато тя се хранеше. Момичето изобщо не разбираше защо той си губи времето да я занимава, когато имаше толкова много неща, които се нуждаеха от вниманието му. Освен това годините, през които бе виждала по лицата на мъжете, с които разговаряше, единствено смъртно отегчение, бяха понижали самоувереността ѝ до нулата. Но Себастиан я слушаше с неотслабващо внимание, сякаш я намираще за безкрайно интересна. Окуражаваше я да говори безстрашно и като че ли се наслаждаваше на опитите ѝ да спори с него.

След като тя приключи с храненето, Себастиан я побутна към билярдната маса и ѝ подаде една щетка с кожен накрайник. Пренебрегвайки опитите ѝ да се откаже, той започна да ѝ обяснява правилата на играта.

— Само не ми казвай, че е твърде скандално за теб — рече Себастиан с престорена сериозност. — След бягството в Гретна Грийн вече нищо не би могло да навреди на репутацията ти. Най-малкото една игра на билиард. Наведи се над масата.

Еви тромаво се подчини и се изчерви, когато почувства как той се навежда над нея, затваряйки я във възбуждаща мъжествена клетка, докато ръцете му наглася ха нейните върху щеката.

— А сега — чу тя гласа му — свий показалеца си около върха на щеката. Точно така. Не стискай толкова силно, скъпа... отпусни ръка. Идеално. — Главата му се намираще съвсем близо до нейната и Еви долавяше аромата на сандалов одеколон от кожата му. — Опитай се да си представиш пътеката на бялата топка до онази цветната там. Трябва да удариш някъде тук — той посочи точката малко над центъра на бялата топка, — за да изпратиш цветната в страничния джоб. Това е пряк удар, разбираш ли? Наведи малко главата си. Издърпай щеката назад и се опитай плавно да удариш топката.

Еви направи опит, но върхът на щеката не успя да направи добър контакт с бялата топка; тя се завъртя тромаво и се търкулна настрани.

— Пропуск — отбеляза Себастиан, вдигна топката и я върна на мястото ѝ. — Когато се случи нещо такова, вземи кредата и замислено натъркай с нея върха на щеката. За да останат всички с впечатление, че причината е в нея, а не защото ти липсва опит.

Еви се усмихна и отново се наведе над масата. Може би не беше редно, тъй като баща ѝ беше починал съвсем наскоро, но за пръв път от доста време тя искрено се забавляваше.

Себастиан отново се наведе над нея, плъзвайки ръце върху нейните.

— Нека ти покажа правилното движение на щеката — дръж я водоравно, ето така. — С общи усилия те накараха щеката да се движи плавно в кръга, образуван от пръста ѝ. Сексуалният подтекст на това движение не убягна на Еви и тялото ѝ бе заляно от гореща вълна.

— Как не те е срам?! — чу тя шепота му. — Никоя благовъзпитана млада дама не би си позволила такива мисли.

Еви неволно се изкиска и Себастиан се отдръпна настрани, наблюдавайки я с ленива усмивка.

— Опитай още веднъж.

Еви се прицели внимателно, изтегли ръката си назад и рязко удари бялата топка. Този път цветната с лекота влезе в страничния джоб.

— Успях! — извика тя.

Себастиан се усмихна и продължи урока, използвайки всеки повод, за да се докосва до нея. Еви се забавляваше изключително много и се преструваше, че не забелязва дръзките докосвания на ръцете му. Но когато заради него пропусна за четвърти път, тя се обърна и го изгледа обвиняващо:

— Как може човек да направи добър удар, когато си слагаш ръцете там?

— Просто се опитвам да оправя стойката ти — отвърна услужливо той. В отговор на ироничния ѝ поглед ѝ се усмихна и приседна на края на масата. — Сама си виновна за поведението ми. Повярвай ми, направо съм бесен, че единственото удоволствие, което ми е позволено, е да те гоня, както някое недорасло господарско синче гони прислужниците.

— Ти гонил ли си прислужниците като момче?

— Мили боже, разбира се, че не. Как може да ме питаш такива неща? — Себастиан изглеждаше възмутен. Тя тъкмо се наклони да се извини, когато той отбеляза със самодоволен вид: — Те сами тичаха след мен.

Еви вдигна щеката, сякаш възнамеряваше да го удари с нея.

Той с лекота я улови за китката и ѝ отне щеката.

— По-спокойно, лудетино. Така ще избиеш и последните остатъци от здрав разум в главата ми — и каква полза след това от мен?

— Чисто декоративна — отвърна, кискайки се, Еви.

— Ами, добре, все е нещо. Бог да ми е на помощ, ако никога изгубя хубостта си.

— Няма да имам нищо против.

Той я изгледа озадачено.

— Какво?

— Ако... — Еви се поколеба, внезапно изпълнена със смущение. — Ако се случи нещо с лицето ти... ако станеш... не толкова красив. Външният ти вид няма значение за мен. Все така... — Тя замълча за миг и завърши колебливо: — ... ще се радвам, че си ми съпруг.

Усмивката на Себастиан бавно се стопи. Той я изгледа продължително и напрегнато, без да пуска китката ѝ. През лицето му премина странно изражение... неопределена смесица от възбуда и уязвимост. Когато отговори, гласът му се беше променил от усилието да прозвучи пренебрежително.

— Ти си първата, която някога ми е казвала нещо подобно. Надявам се, че не си толкова наивна да ми приписваш качества, които не притежавам.

— Не, и без това си достатъчно надарен — отвърна Еви, преди да осъзнае двусмисленото значение на думите си. Бузите ѝ пламнаха. — Това е... Имах предвид...

Но Себастиан се смееше тихо, странното напрежение го беше напуснало и той я придърпа към себе си. Когато тя се подчини с готовност, цялото му веселие се стопи като захар в гореща вода. Себастиан я целуна продължително и силно.

— Еви — прошепна той, — толкова си топла, толкова прекрасна... о, по дяволите. Трябва да чакам още два месеца, тринайсет дни и шест часа, преди да мога да те отведа в леглото си. Малко дяволче! Ще ме вкараш в гроба.

Еви вече съжаляваше донякъде за сделката, която бе сключила с него; тя обви с ръце шията му и притисна устните си към неговите. Себастиан изстена и отвърна на целувката ѝ, протягайки ръка, за да затвори вратата на билиардната зала. Той напипа ключалката, завъртя ключа и се отпусна пред нея на колене. Объркана и възбудена, Еви се притисна към вратата. Себастиан повдигна полата ѝ и плъзна ръце под пластовете тъкани, подръпвайки гащичките ѝ.

— Себастиан, недей — прошепна треперливо тя, помнейки, че се намират в една от обществените зали. — Моля те, не можеш...

Пренебрегвайки протестите ѝ, той бързо свали гащичките ѝ до коленете.

— Ще се побъркам, ако не ми позволиш поне това.

— Не — изрече със слаб глас тя, но Себастиан вече не чуваше нищо.

Обхванал глезена ѝ с ръка, той притисна устни към коляното ѝ, обвито в копринен чорап. Разтърси я силно желание, сърцето ѝ заблъска в гърдите, а кожата ѝ настръхна от неустоим глад.

Себастиан нави полата ѝ до кръста и пхна плата в ръцете ѝ.

— Подръж — промърмори той.

Тя не искаше да се подчини, но ръцете ѝ, вкопчени и мекото кадифе, като че ли имаха своя собствена воля. Себастиан свали гащичките ѝ до глезените и тя почува на горещото докосване на устните му, които бавно се движеха нагоре; дъхът му опари нежната кожа на бедрата ѝ. Тя тихо изстена, когато той раздели меките къдри между краката ѝ и плъзна два пръста вътре. Мускулите ѝ веднага се стегнаха, сякаш за да го приемат още по-надълбоко. Очите ѝ се притвориля, страстна руменина заля цялото ѝ тяло.

— Себастиан.

— Ш-ш-т... — В помощ на пръстите му се присъединиха устните и езикът му, галейки чувствения издатък.

Еви се изви назад, притискайки се към вратата. Гърлото я болеше от усилията да не извика, но Себастиан не и даваше покой, продължаваше да дразни и измъчва горещата ѝ, потръпваща плът, докато тя не преглътна вика си и не потрепери в екстаз. Устните му останаха върху нея, удължавайки насладата, докато тя най-последно не се отпусна, опустошена и изнемощяла.

Накрая Себастиан се изправи, притисна възбуденото си тяло към нейното и опря чело във вратата. Без да отваря очи, Еви го прегърна през кръста и облегна бузата си на рамото му.

— А уговорката ни... — промърмори тя.

— Каза, че мога да те целувам — чу нежния му, лукав шепот в ухото си. — Но, любов моя... не ми каза къде.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Искали сте да ме видите, милорд? — попита Еви, когато влезе в малкия кабинет. Себастиан седеше зад бюрото. Беше наредил на един от прислужниците да я доведе на долния етаж; мъжът я бе превел през едва контролирания хаос, царящ в препълнения клуб.

Първата вечер след повторното му откриване като че ли всеки, който беше или искаше да стане член, възнамеряваше да влезе вътре. На бюрото пред Себастиан лежаха купчина заявления, а поне десетина мъже чакаха нетърпеливо на входа, за да бъдат одобрени. Въздухът бе изпълнен с глъч, звънтене на чаши и звуците на музика, която изпълняваше оркестърът, разположен в галерията над игралната зала. В памет на Айво Дженър шампанското се лееше като река, допринасяйки за създаването на атмосфера на непринудено веселие.

— Да — отвърна Себастиан. — Защо си още тук, по дяволите? Трябваше да си напуснала клуба още преди осем часа.

Тя го погледна в безизразното лице, без да трепне.

— Приготвям си багажа.

— Приготвяш го от три дни. Имаш само шест рокли. Малкото ти принадлежности с лекота ще се съберат в малка чанта. Нарочно се бавиш, Еви.

— Какво те интересува? — сопна му се тя. — През последните два дни се държиш с мен така, сякаш не съществувам. Изненадана съм, че дори забеляза, че съм още тук.

Себастиан я прониза с убийствен поглед, опитвайки се да овладее гнева си. *Не я забелязвал!* Проклятие, готов бе да даде цяло състояние, за да е така! Болезнено ловеше всяка нейна дума и жест, а когато не беше наблизо, мислеше само за това кога ще я види отново. Дори сега видът на изящната ѝ фигура, облечена в черно кадифе, бе достатъчен, за да го подлуди. Предполагаше се, че в траурната си рокля жената трябва да изглежда бледа и невзрачна, но черният цвят само подчертаваше красотата на Еви: кожата ѝ приличаше на прясна сметана, а косата ѝ сияеше като пламък. Копнееше да я завлече в

легло и да я люби, докато това загадъчно мъчително привличане не изгори в собствения си пламък. Себастиан се чувстваше обсебен от някакво пламенно безпокойство, наподобяващо болестно състояние, което го караше да снове от стая в стая и да забравя какво е искал да направи. Никога не се беше чувствал толкова... разсеян, нетърпелив, изгарящ от копнеж.

Трябваше да се отърве от нея. Трябваше да я защити от опасностите и покварата на този клуб, както и от самия себе си. Ако успееше да осигури безопасността ѝ и същевременно да я вижда по-рядко... това беше единственото решение.

— Искам да се махнеш оттук — каза той. — Домът ми е готов да те посрещне. Там ще се чувстваш много по-удобно. А аз няма непрекъснато да се притеснявам, че ще попаднеш в беда. — Той се изправи и отиде до вратата, като се опитваше да се държи по-далеч от нея. — Ще наредя да подготвят каретата. Искам след четвърт час да си в нея.

— Не съм вечеряла. Ще ми позволиш ли да хапна, преди да отпътувам, или искам твърде много?

Макар да не я гледаше, той долови нотката на детинско предизвикателство в гласа ѝ и сърцето му се сви... сърце, което винаги бе приемал просто като един изпълнителен мускул.

Така и не успя да реши дали да ѝ позволи да остане за вечеря или не, защото в този момент видя, че Кам приближава към кабинета... придружаван от не кой да е, а от самия граф Уестклиф.

— По дяволите — изръмжа той, прокарайки пръсти през косата си.

Еви веднага се озова до него.

— Какво има?

Лицето на Себастиан веднага придоби безстрастно изражение.

— По-добре върви — рече мрачно той. — Уестклиф е тук.

— Никъде не отивам — отвърна веднага тя. — Уестклиф е твърде голям джентълмен, за да се сбие пред една дама.

Себастиан се изсмя подигравателно.

— Нямам нужда да се крия зад полите ти, скъпа. И се съмнявам, че е дошъл, за да себие — уредихме всичко вечерта, след като отвякох госпожица Бауман.

— Тогава какво иска?

— Или е решил да ми отпрати предупреждение, или иска да провери дали нямаш нужда от спасяване. А може би и двете.

Еви стоеше до него, когато Уестклиф влезе в кабинета.

Кам заговори пръв.

— Милорд — обърна се той към Себастиан, — опитам се да накарам графа да изчака, но той...

— Никой не може да накара Уестклиф да направи каквото и да било — рече сухо Себастиан. — Всичко е наред, Кам. Върни се при игралните маси, иначе там ще настъпи хаос. И отведи лейди Сейнт Винсънт със себе си.

— Не — обади се веднага Еви; загриженият ѝ поглед прескачаше от подигравателното лице на Себастиан към каменната физиономия на Уестклиф. — Ще остана. — Тя се обърна към лорд Уестклиф и му подаде ръката си. — Милорд, толкова често мисля за Лилиан... тя е добре, надявам се.

Уестклиф се наведе над ръката ѝ и отговори с характерния си плътен глас:

— Абсолютно. Тя ви предлага да отседнете при нас, ако желаете.

Макар само допреди няколко минути самият Себастиан да настояваше Еви да напусне клуба, сега го обзе внезапен гняв. Арогантно копеле. Ако си мислеше, че може да дойде тук и да му отмъкне Еви под носа...

— Благодаря ви, милорд — отвърна тихо Еви, гледайки решителното лице на графа. Той имаше черна коса и толкова тъмни очи, че зениците му бяха почти неразличими. — Много мило от ваша страна. И ми се иска скоро да ви посетя. Но засега нямам нужда от гостоприемството ви.

— Много добре. Предложението ми остава в сила. Позволете ми да ви поднеса своите съболезнования за нашата загуба.

— Благодаря. — Тя се усмихна на Уестклиф. Себастиан усети как ревността го пробужда в сърцето.

Като собственик на едно от най-старите и най-могъщи графства в Англия, Маркъс, лорд Уестклиф, имаше излъчването на човек, който е свикнал мнението му да се чува и зачита. Макар да не беше класически красавец, Уестклиф притежаваше мрачна жизненост и мъжествена енергия, които го отличаваха в тълпата. Увлечаше се по спорта и ездата, и се натоварваше до предела на физическите си

възможности и отвъд него. Всъщност Уестклиф подхождаше към всичко по този начин и се стараеше да постига най-доброто във всичко, с което се захващаше.

Двамата със Себастиан бяха приятели от десетгодишни и бяха прекарвали в един и същи пансион най-важните за формирането на личността години. Още от онези години приятелството им беше доста странно, защото Уестклиф вярваше в моралните принципи и не срещаше трудности в различаването на доброто и злото. Себастиан обичаше да обърква по вбесяващ начин и най-простите неща, просто за да блесне със своя ум. Уестклиф винаги избираше най-ефективния и пряк път, а Себастиан използваше най-заобиколните, непознати пътеки, които го вкарваха в най-различни неприятности, за да достигне крайната си цел.

Но между двамата имаше немалко общи неща, тъй като бяха израснали под влиянието на манипулативни и равнодушни бащи. Гледаха практично на света и разбираха, че малцина са хората, на които могат да се доверят. А сега, помисли си мрачно Себастиан, той бе изгубил доверието на Уестклиф и нямаше никаква надежда да си го върне. За пръв път в живота си изпита тягостното чувство, което можеше да определи единствено като съжаление.

Защо, по дяволите, бе избрал за своя жертва точно Лилиан Бауман? И защо, след като бе разбрал, че Уестклиф е увлечен по момичето, не се бе опитал да си намери друга наследница? И какъв глупак е бил да пропусне Еви. Лилиан не си заслужаваше чак толкова, че да разваля приятелството им. Себастиан не можеше да не признае пред себе си, че липсата на Уестклиф в живота му е като пришка на петата, която често се възпалява и никога не изчезва напълно.

Той изчака Кам да затвори вратата след себе си. После прегърна собственически Еви през раменете и се обърна към някогашния си приятел.

— Как мина меденият месец? — попита подигравателно той.

Уестклиф не му обърна внимание.

— Предвид обстоятелствата — каза той, обръщайки се към Еви, — считам, че е редно да ви попитам дали се омъжихте под натиск?

— Не — отвърна Еви, притискайки се към Себастиан, сякаш се опитваше да го предпази. — Наистина, милорд, идеята беше моя.

Отидох при лорд Сейнт Винсънт, за да моля за помощта му, и той ми я даде.

Уестклиф не изглеждаше особено убеден и отсече:

— Сигурно е имало и други възможности, от които да се възползвате.

— Тогава не виждах нито една. — Слабата ѝ ръка прегърна Себастиан през кръста и той потрепна от изненада. — Не съжалявам за решението си — чу той решителния ѝ глас. — Бих го направила отново без колебание. Лорд Сейнт Винсънт се държи много мило с мен.

— Тя лъже, разбира се — рече Себастиан през смях, но пулсът му се ускори. Мекото тяло на Еви се притискаше към хълбока му и той усещаше топлината и аромата ѝ. Не можеше да разбере защо се опитва да го защити. — Държах се като истински негодник — каза той на Уестклиф с равнодушен тон. — За мое щастие лейди Сейнт Винсънт е била тормозена толкова дълго от семейството си, че няма представа какво е да се отнасят добре с теб.

— Не е вярно — възрази Еви. Никой от тях не удостояваше Себастиан с поглед и той се дразнеше, че го изключват от разговора. — Не ми беше леко, както можете да предположите. Нямах да издържа това изпитание без подкрепата на съпруга ми. Той се грижеше за здравето ми и ми осигуряваше всякакви удобства. И работи усилено, за да запази бизнеса на баща ми. Защити ме, когато чичовците ми се опитаха да ме отведат против волята ми...

— Стигаш твърде далеч, скъпа — прекъсна я Себастиан с мрачно удовлетворение. — Двамата с Уестклиф се познаваме твърде добре, и той знае, че никога няма да се хвана да работя. Или да защитавам някого, като стана дума за това. Грижа се единствено за собствените си интереси. — Той се подразни, че никой не обръща внимание на думите му.

— Милорд — каза Еви на графа, — след всичко, което научих за съпруга ми, не вярвам, че той би постъпил по същия начин, ако знаеше, че обичате Лилиан. Това, разбира се, не оправдава поведението му...

— Той не я обича! — изръмжа Себастиан и отблъсна Еви от себе си. Внезапно се почувства така, сякаш стаята се свива, стените се приближават към него и заплашват да го смажат. Проклятие, кой я е

молил да се извинява вместо него?! И кой я кара да се преструва, че ги свързват топли чувства? — Той вярва в любовта не повече от мен. — Той погледна свирепо Уестклиф. — Колко пъти си ми казал, че любовта е просто илюзия, с която се утешават мъжете, за да се примирят с неизбежния брак?

— Грешал съм — отвърна Уестклиф. — Защо се дразниш толкова?

— Не се... — Себастиан млъкна, осъзнавайки внезапно, че е започнал да се оправдава. Погледна към Еви и усети, че са разменили местата си... тя, заекващото, притеснително момиче, стоеше спокойна и уверена... а той, който винаги се бе гордял с хладнокръвието и самообладанието си, се беше превърнал в пламенен идиот. И то пред Уестклиф, който ги наблюдаваше с изпитателен поглед.

— Какво трябва да направя, за да се отърва от теб? — попита рязко той, обръщайки се към Еви. — Върви с Уестклиф, ако не искаш да отидеш в дома ми. Все ми е едно, стига да не те виждам повече тук.

Очите ѝ се разшириха и тя трепна, сякаш улучена с метална стреличка. Въпреки това се опита да запази спокойствие; пое си дълбоко дъх и бавно го изпусна. Себастиан едва се сдържа да не падне пред нея на колене и да моли за прошка, но остана неподвижен на мястото си, докато тя се отдалечаваше към вратата.

— Еви... — промълви той.

Тя дори не го погледна; изпъна рамене и излезе от кабинета.

Себастиан я изпрати с поглед, стиснал до болка ръцете си в юмруци. След няколко секунди се насили да се обърне и да погледне Уестклиф. Стариият му приятел го гледаше не с омраза, а с нещо като неохотно съчувствие.

— Не очаквах да намеря точно това — рече тихо той. — Не приличаш на себе си, Себастиан.

Години бяха минали, откакто Уестклиф се бе обръщал към него на малко име. Мъжете, дори роднините или най-близките приятели, винаги използваша фамилията или титлите си.

— Върви по дяволите — промърмори Себастиан. — Несъмнено си дошъл, за да ми кажеш точно това. В такъв случай си закъснял с около месец.

— Такова беше намерението ми — призна Уестклиф. — Но сега реших да остана и да пийна малко бренди, докато ми разкажеш какви

ги вършиш, за бога. Като за начало можеш да ми обясниш защо си се захванал да управляваш игрален клуб.

Трудно бе да се избере по-неподходящо време да седнат и да разговарят — клубът беше препълнен с народ, — но внезапно Себастиан установи, че това не го интересува. Цяла вечност беше минала от последния път, когато бе разговарял с някой, който го познава добре. Макар да не таеше никакви илюзии относно някогашното им приятелство, перспективата да обсъди последните събития с Уестклиф, дори с един враждебно настроен Уестклиф, му донесе неописуемо облекчение.

— Добре — промърмори той. — Да, ще поговорим. Не си тръгвай. Ей сега се връщам — не мога да позволя на съпругата ми да мине през клуба без придружител.

Себастиан излезе от кабинета и с широки крачки се отправи към фойето. Еви не се виждаше никъде и той реши, че е избрала друг път, може би през централната зала. Спря се до една от входните арки и погледна над морето от глави. Ярката коса на Еви веднага привлече вниманието му. Тя вървеше към ъгъла, където седеше Кам. Няколко членове на клуба отстъпиха, за да ѝ направят път.

Себастиан тръгна след нея бавно, постепенно ускорявайки крачка. Намираще се в странно състояние, не можеше да разбере сам себе си. Винаги се беше оправял лесно с жените. Защо изведнъж му беше станало толкова трудно да запази хладнокръвие, когато ставаше дума за Еви? Онова, което го разделяше от най-желаното нещо в живота му, не бе разстоянието, а разгулното му минало. Да се обвърже с нея... не, това беше невъзможно. Собствената му порочност щеше да се просмуче в нея, както чистият лист хартия попива разлятото мастило, докато не изчезне и последният сантиметър чисто пространство. Тя щеше да стане цинична, злостна... а след като го опознаеше, щеше да го презре.

Кам, който седеше на висок стол и наблюдаваше игралните маси, забеляза приближаващата се Еви. Той се извъртя към нея, опирайки се с единия си крак на земята. После повдигна тъмнокосата си глава и бързо огледа залата, за да се убеди, че всичко е наред. Когато зърна Себастиан, той кимна леко, давайки му да разбере, че ще задържи Еви, докато съпругът ѝ не се добере до тях.

Кам отново огледа залата и веждите му леко се свиха. Раменете му трепнаха от странното усещане, което полази по гърба му, и той се извърна леко, поглеждайки през рамо. Видя, че отзад няма никой и се наклони отново да се отпусне на стола. Но инстинктът му го караше да се взира обезпокоено в тълпата, сякаш погледът му бе привличан от някакъв магнит... Случайно погледна нагоре към галерията... и Себастиан го видя как рязко се напруга и се втрещва в нещо.

Той успя да се измъкне от тълпата, проследи погледа му нагоре и видя тъмен, едър мъж, който стоеше на източния балкон, надвиснал над игралната зала. Мъжът беше мърляв и мръсен, с прилепнала към черепа черна коса. Себастиан веднага разпозна Джос Булард... но как беше успял да влезе незабелязано в клуба? Сигурно се беше вмъкнал през някой таен вход. В клуба имаше повече входове и коридори и от заешка дупка. И никой не познаваше мястото по-добре от Кам и Булард, които бяха живели тук още от деца...

Всички мисли се изпариха от главата на Себастиан, щом зърна проблясващия в ръката на Булард пистолет. Лесно можеше да се досети коя е мишената му. Той се целеше в Еви, която се намираще само на няколко крачки от Кам.

Воден от първичен инстинкт, Себастиан се хвърли напред със скоростта на мълния. Фигурката на Еви придоби толкова ясни и изчистени очертания в обхванатото му от ужас съзнание, че различаваше дори кадифените власинки на роклята ѝ. Всички нерви и мускули в тялото му се напрегнаха в общо усилие, сърцето му бясно изтласкваше кръв към движещите се с невероятна скорост крайници. Той сграбчи Еви и се сгромоляса заедно с нея на пода, прикривайки я със собственото си тяло.

Изстрелът отекна в залата, която приличаше на огромна пещера. Себастиан почувства удара странично, сякаш някой го бе ударил с юмрук; последва вълна от свирепа болка, когато куршумът проникна в тялото му, като разкъсваше мускули и мека тъкан и разрязваше мрежата от артерии по пътя си. Сблъсъкът с пода го зашемети за миг. Той лежеше върху Еви и се опитваше да прикрие главата ѝ с ръце, докато тя се мъчеше да се измъкне изпод тялото му.

— Не мърдай — изпъшка той, притискайки я към пода, уплашен, че Булард може да стреля отново. — Почакай, Еви.

Тя притихна послушно, а наоколо изригна шум... последваха викове и писъци... силно трополене...

Себастиан леко се надигна над Еви и се осмели да погледне нагоре към балкона. Булард беше изчезнал. Себастиан се претърколи настрани, пъшкайки от болка, и огледа съпругата си за наранявания, уплашен, че куршумът може да е засегнал и нея.

— Еви... мила моя... ранена ли си?

— Защо ме блъсна така? — попита го тя с приглушен глас. — Не, не съм ранена. Какъв е този шум?

Той протегна треперещата си ръка и отметна кичур коса, който беше паднал върху лицето ѝ.

Смаяната Еви се измъкна изпод тялото му и седна. Себастиан остана да лежи настрани, опитвайки се да си поеме дъх, и почувства как горещата кръв се стича по гърдите и кръста му.

Тълпата се опитваше да напусне залата и заплашваше да изкърти вратите. Внезапно над него се наведе някакъв мъж, който бе успял да си проправи път през обезумялата орда. Той използва тялото си, за да ги защити от бягащата тълпа. Себастиан с усилие фокусира погледа си, разпозна Уестклиф и го сграбчи за ревера.

— Целеше се в Еви — произнесе хрипливо той и облиза изтръпналите си устни. — Пази я... защити я...

Еви извика уплашено, когато видя яркочервеното петно, което се разливаше по бялата риза на съпруга ѝ. Разбра, че той е ранен и трескаво започна да разкопчава сако и жилетката му, разкъсвайки джобовете на полата си в бързината. Уестклиф безмълвно съблече собственото си сако и нави жилетката си на стегнат вързоп. Еви разкъса окървавената риза на Себастиан и видя зейналата рана. Лицето ѝ пребледня и в очите ѝ проблеснаха сълзи, но тя успя да овладее паниката; грабна импровизирания тампон от ръцете на Уестклиф и го притисна силно към раната, за да спре кръвотечението.

Натискът причини такава болка на Себастиан, че той не успя да съдържи пъшкането си. Замириса на прясна кръв. Уестклиф се наведе над него и огледа изходната рана.

— Минал и излязъл — чу го Себастиан да казва на Еви. — По всичко личи, че няма увредени важни кръвоносни съдове.

Уестклиф се зае да притиска тампона към раната, а Еви вдигна главата на Себастиан в скута си, отпускаяки я върху мекото черно

кадифе. Улови ръката му и я стисна силно. Себастиан се вкопчи в тази спасителна котва, която го отвличаше от разяждащата болка в тялото му. Той погледна приведеното към него лице, неспособен да разгадае изражението му. Очите ѝ сияеха с някаква странна, дълбока светлина и излъчваха нещо като нежност или тъга... нещо неуловимо и безмерно. Не знаеше какво е. Досега никой не го беше гледал по този начин.

Опита се да каже нещо, за да прогони смущаващите чувства в погледа ѝ.

— Така става, когато се оп... — Гласът му секна от болка. — ... опитвам да се правя на герой — завърши той. — Мисля, че отсега нататък ще се придържам към злодейството. То е много... по-безопасно.

Черните очи на Уестклиф проблеснаха при този опит за разреждане на напрежението.

— Стреляно е от галерията — съобщи той.

— Да. Това беше Булард, един бивш служител... наскоро го уволних.

— Сигурен ли си, че се целеше в лейди Сейнт Винсът?

— Да.

— Очевидно е смятал, че така най-добре може да ти отмъсти.

Себастиан беше замаян и трудно успяваше да събере мислите си.

— Не... — промърмори той. — Това щеше да е вярно само, ако... той смяташе, че не съм равнодушен към нея... но всички знаят, че не се оженихме по любов.

Уестклиф го изгледа странно, но не каза нищо. Себастиан нямаше представа как изглеждаха двамата с Еви в момента — той се беше вкопчил в ръката ѝ, а тя го люлееше нежно, както майка люлее пострадалото си дете. Знаеше само, че раната го боли ужасно. Тресеше го, дори зъбите му тракаха. Уестклиф се отдалечи за миг и изляя някакви заповеди, след което се върна с купчина палта, макар да не беше ясно дали собствениците им са ги дали доброволно, или не. Увиha го с всички палта, а Уестклиф продължи да притиска раната.

Себастиан изгуби съзнание за миг, а когато отново се свести, почувства как топлата ръка на Еви гали студеното му, потно лице.

— Докторът идва — промърмори тя. — Щом спре кървенето, ще те качим горе.

Той процеди с треперлив глас през стиснатите си зъби:

— Къде е Роуън?

— Подгони Булард веднага след изстрела — отвърна Уестклиф.
— Всъщност го видях как се изкатери по колоната до втория етаж.

— Ако той не хване копелето — промърмори Себастиан, — аз ще го направя. И тогава...

— Ш-ш-шт... — успокои го Еви и плъзна свободната си ръка под купчината палта, за да достигне до голите му гърди. Дланта ѝ полегна върху слабо пулсиращото му сърце и пръстите ѝ напипаха тънката златна верижка, която висеше на врата му. На нея откри окачена малката брачна халка от шотландско злато.

Себастиан не искаше да разбира, че носи венчалната халка под дрехите си, и прошепна раздразнено:

— Не означава нищо. Просто... исках да я запазя...

— Разбирам — отвърна тихо Еви и отново притисна дланта си към гърдите му. Той почувства лекото докосване на устните ѝ до челото си; тя му се усмихна.

— Предполагам се досещаш — каза тя, — че ми даде идеалната причина да остана. Възнамерявам да се грижа за теб, докато не събереш достатъчно сили, за да ме изхвърлиш оттук със собствените си ръце.

Себастиан не можа да отвърне на усмивката ѝ. Тревога изпълни сърцето му, когато осъзна, че докато Булард не бъде заловен, Еви няма да е в безопасност никъде.

— Уестклиф — рече той с пресипнал глас, — някой трябва... да пази жена ми...

— Нищо няма да ѝ се случи — увери го лордът.

Лицето на Уестклиф — някогашният приятел и единственият почтен човек, който Себастиан бе срещал в живота си — запази безстрастното си изражение. И двамата разбираха, че Еви е твърде неопитна, за да разбере сериозността на положението. Макар куршумът да не беше засегнал важен орган, раната можеше да се възпали. Себастиан нямаше да умре от загуба на кръв, но не беше изключено да стане жертва на треската. И тогава Еви щеше да остане напълно незащитна в един свят, пълен с хищници. Какъвто бе и самият той.

Треперейки от студ и шок, Себастиан произнесе няколко отчаяни думи, въпреки че се налагаше да спира, за да си поеме дъх.

— Уестклиф... онова, което направих тогава... извинявай. Прости... прости... — Очите му започнаха да се подбелват и той положи всички усилия, за да остане в съзнание. — Еви... пази я. Моля те... — Той млъкна и започна да потъва все по-дълбоко в океан от ярки искри, докато накрая всички светлини избледняха и той се изгуби в тъмнината.

— Себастиан — прошепна Еви и притисна устните си към отпуснатата му ръка. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Всичко е наред — успокой я Уестклиф. — Той просто припадна. Всеки момент ще дойде на себе си.

Еви проплака, но успя да се вземе в ръце.

— Той ме прикри с тялото си — каза тя след кратка пауза. — Куршумът беше предназначен за мен.

— Така изглежда. — Уестклиф я погледна замислено; освен всичко останало, след бягството им у Себастиан и неговата неочаквана невеста се бяха появили някои доста интересни промени.

Когато Лилиан научи, че Сейнт Винсът се е оженил за Еванджелин Дженър, тя избухна в гняв, ужасена какво може да се случи на приятелката ѝ.

— Онова чудовище! — крещеше тя по време завръщането им от Италия в Лондон. — Да причини това точно на Еви... о, нямаш представа, колко е уязвима тя. Той ще се държи ужасно грубо с нея... тя е беззащитна, толкова е невинна... Мили боже, ще го убия!

— Сестра ти каза, че тя не е изглеждала малтретирана — отбеляза Уестклиф, макар също да бе обезпокоен от мисълта, че някой толкова безпомощен, като Еванджелин Дженър, е оставен на милостта на Сейнт Винсът.

— Най-вероятно се страхува да признае каквото и да било — каза Лилиан и тъмните ѝ очи блестяха с опасен пламък, докато крачеше гневно напред-назад. — Сигурно я е изнасилил. Заплашил я е. Може би дори я е бил...

— Не, не. — Уестклиф притегли към себе си напрегнатото ѝ тяло и силно я прегърна. — Ако се съди по разказите на Дейзи и Анабел, тя е имала достатъчно възможности да им каже, ако е била тормозена. Но не го е направила. Ако това ще те успокои, щом се приберем, ще отида в клуба и ще ѝ предложи подслон. В случай, че пожелае, може да остане при нас в Хемпшир.

— За колко време? — промърмори Лилиан, сгушвайки се в прегръдките му.

— За неопределено, разбира се.

— О, Маркърс... — В кафявите й очи проблесна влага.

— Ще го направиш ли за мен?

— Бих направил всичко, любов моя — отвърна нежно той. — Всичко, за да си щастлива.

Затова тази вечер Уестклиф беше дошъл в клуба на Дженър, за да се увери, че Еванджелин не е държана там против волята си. Противно на очакванията си бе от крил една жена, която копнееше да остане там и очевидно бе привързана към Сейнт Винсът.

Колкото до Себастиан... Трудно можеше да се повярва, че онзи мъж, който винаги се бе отнасял към жените с такова високомерие, бе същият, който току-що бе рискувал живота си за една от тях. А да чуе как той, който никога и за нищо не съжаляваше, иска прошка, а после го умолява да защити жена му... това водеше само до един извод. Сейнт Винсът, колкото и странно да изглеждаше това, се беше научил да се грижи за някой друг повече, отколкото за самия себе си.

Ситуацията бе наистина невероятна. Как бе успяло момиче като Еванджелин Дженър да промени до такава степен Сейнт Винсът, светския лъв, известен с високомерното си безразличие, оставаше загадка. Но Уестклиф отдавна бе разбрал, че не всички тайни на привличането се поддават на логично обяснение. Понякога раните в две човешки души се превръщат в пантите, които ги държат заедно.

— Милейди — рече тихо той.

— Еви — поправи го тя, без да отдръпва ръка от лицето на мъжа си.

— Еви. Трябва да знам защо от всички мъже се обърнахте точно към Сейнт Винсът с предложението да се ожени за вас?

Еви бавно пусна ръката на Сейнт Винсът и тъжно се усмихна.

— Търсех законен и постоянен начин да се отърва от роднините си. Бракът бе единственият отговор. А както сигурно сте забелязали, не ме обграждаха тълпи от поклонници, които да искат ръката ми. Когато разбрах как е постъпил Сейнт Винсът с Лилиан, бях ужасена... Но после ми хрумна, че той е единственият от познатите ми, който се намира в същото отчаяно положение като мен. Достатъчно отчаяно, че да се съгласи на всичко.

— И разчитахте, че ще се заеме с управлението на клуба на баща ви?

— Не, за моя огромна изненада той сам го реши. Всъщност, откакто се оженихме, той не спира да ме изненадва.

— Как така?

— Прави всичко възможно, за да ми осигури всякакви удобства, въпреки привидното си равнодушие. — Тя се взря в лицето на съпруга си, който все още беше в безсъзнание. — Съвсем не е толкова безсърдечен, колкото се опитва да се представи.

— Не е — съгласи се Уестклиф, — въпреки че до тази вечер се съмнявах в това.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Въпреки че Кам и Уестклиф действаха изключително внимателно, преместването на горния етаж отне и последните сили на Себастиан. Еви ги следваше по петите, без да отмества изпълнения си със състрадание поглед от смъртно бледото лице на съпруга си. Кам беше обезумял от притеснение, макар да потискаше чувствата си, съсредоточавайки се върху належащия проблем.

— Не знам как е успял да влезе — промърмори младежът. Еви разбра, че говори за Булард. — Знам всички места, през които може да се влиза и излиза от това място. Мислех, че съм се погрижил...

— Вината не е твоя, Кам — прекъсна го с тих глас Еви.

— Някой сигурно го е пуснал, макар че казах на всички служители...

— Вината не е твоя — повтори тя и той се умълча, макар да беше ясно, че не е съгласен с нея.

Уестклиф не се обаждаше, с изключение на произнесените кратки указания, докато завиваха зад ъгъла. Той беше подхванал Себастиан под мишниците, а Кам държеше краката му. Въпреки че Сейнт Винсът беше едър мъж, и двамата бяха в много добра форма и без особени усилия го отнесоха в главната спалня. Ремонтът и стаята тъкмо беше приключил; стените бяха боядисани в кремав цвят. Старото легло беше сменено с голяма разкошна спалня, донесена от градската къща на Себастиан. Едва ли някой си беше представял, че тази стая от ново ще се превърне в болнична — толкова скоро след смъртта на баща й.

Следвайки указанията на Еви, две прислужници донесоха кърпи и вода и накъсаха чаршафите на широки ивици. Отпуснаха Себастиан върху леглото и Еви се захвана да събува ботушите му, докато Кам и Уестклиф събличаха окървавените му дрехи. По мълчалива договорка за приличие му оставиха белите ленени долни гащи.

Еви натопи една чиста кърпа във водата и изми кървавите петна от тялото на съпруга си. На места кръвта бе засъхнала и образуваше

ръждивокафява коричка върху златистите косъмчета по гърдите му. Силното му тяло изглеждаше отслабнало и беззащитно, въпреки добре оформените от постоянните физически упражнения и схватките в тъмните улички мускули.

Уестклиф взе една кърпа и избърса кръвящата рана, за да я огледа по-добре.

— Съдейки по размерите ѝ, предполагам, че Булард е използвал пистолет петдесети калибър.

— Пистолетът е у мен — обади се Кам. — След като стреля, Булард го хвърли на пода на галерията.

Уестклиф присви очи с интерес.

— Дай да го видя.

Младежът извади пистолета от джоба на палтото си и му го подаде. Уестклиф взе оръжието и го огледа с опитното око на професионалист.

— Пистолет за дуели — отбеляза той. — Доста скъпа играчка, част от комплект. Изработен е от „Ментън и синове“, които се намират на Доувър Стрийт. — Уестклиф замълча, оглеждайки оръжието. — Тук има сребърна плочка... върху която, мисля, е гравирано името на собственика му. Но е твърде почерняла, за да се различат буквите. — Той стрелна Кам с поглед и прибра оръжието в джоба си. — С ваше разрешение ще го задържа.

Кам бе наясно, че от разрешението му всъщност няма нужда, затова отвърна сухо:

— Разбира се, милорд.

Разговорът им бе прекъснат от пристигането на д-р Хамънд, добродушен брадат мъж с безупречна репутация, който бе лекувал и баща ѝ. Кам и Уестклиф излязоха от стаята, а докторът се зае с пациента.

— Въпреки че няма пострадали важни органи — каза той на Еви със сериозно изражение на лицето, — раната е много тежка. Възстановяването зависи от издръжливостта на пациента, качеството на грижите, които се полагат за него... и божията милост, разбира се. Почти сигурно е, че няма да избегне треската. В такива случаи съм принуден да му правя кръвопускания, за да източа колкото се може повече от болната кръв. Ще идвам всеки ден, за да определя дали и кога е необходимо това. Междувременно го почиствайте редовно и му

осигурете пълен покой. Освен вода можете да го храните с телешки бульон. Давайте му и лекарство, което ще облекчи състоянието му.

Еви получи от него шишенце с успокоително и му благодари. След като лекарят си тръгна, тя зави с одеяло Себастиан, който бе започнал да трепери неконтролируемо от шока и загубата на кръв.

Той отвори очи и с усилие съсредоточи погледа си върху нея.

— Ако имам нужда от божията милост — прошепна той, — значи здраво съм я загазил... освен ако не се появи някой продажен ангел, когото да подкупя.

Еви се засмя изненадано.

— Не богохулствай. — Тя отвори шишенцето с успокоително, напълни една лъжичка и плъзна ръка под тила му. — Изпий това.

Той преглътна лекарството, намръщи се и изруга.

Без да издърпва ръката си изпод главата му, Еви се пресегна, взе чаша с вода и я притисна към устните му; зъбите му затракаха по ръба ѝ.

— Пий — промълви тя.

Себастиан се подчини и после се отпусна върху възглавницата.

— Булард...

— Кам не можа да го хване — отвърна Еви. Тя взе малкото бурканче с мехлем и внимателно намаза напукани те му устни. — Двамата с лорд Уестклиф слязоха долу, за да поговорят с полицая, изпратен да разследва.

— Някой друг пострада ли? — Себастиан се опита да седне. Лицето му се изкриви от остра болка и той с пъшкане се отпусна назад.

— Не мърдай — рече строго Еви, — защото ще започнеш пак да кървиш. — Тя положи длан върху гърдите му и плъзна пръста си по тънката, проблясваща верижка, постигайки до пръстена. — Никой друг не пострада. А щом членовете на клуба разбраха, че нападателят е избягал, побързаха да се върнат в клуба и изглеждаха доста доволни от развлечението.

Устните му помръднаха в едва доловима усмивка.

— Развлечението се оказа даже повече, отколкото бях планирал.

— Кам твърди, че изобщо няма да навреди на бизнеса.

— Трябва да се вземат мерки за безопасност — прошепна Себастиан, изморен от усилията, които влагаше и разговора. — Каж

на Кам...

— Той смята да наеме още няколко души. Не мисли за това сега. Единствената ти задача е да оздравееш.

— Еви... — Треперещата му ръка потърси нейната и я притисна към голите си гърди; златната халка остана под преплетените им пръсти. — Върви с Уестклиф — промърмори той със затворени очи. — След това.

След кое? Еви се взря в лицето му, в посивялата му кожа, и осъзна, че той има предвид смъртта си. После усети как ръката му се изплъзва от нейната, и я стисна здраво. Тя се беше променила... вече не беше мека и добре гледана, а по-корава, с мазоли и изрязани дълбоко нокти.

— Не — изрече напрегнато Еви, — няма да има „след това“. Ще бъда неотлъчно до теб. Ще те задържа до мен. Няма да те пусна. — Гърлото ѝ се сви и тя почувства надигащата се в гърдите ѝ паника. Наведе се към него, обърна дланта му нагоре и я притисна със своята; два пулса... единият слаб, другият силен. — Ако любовта ми успее да те задържи, значи ще останеш с мен.

Себастиан се събуди от силна болка. Болеше го не само раната, но главата, костите и ставите. Устата му беше пресъхнала, целият изгаряше в треска, сякаш огънят се беше проврял под кожата му, и той се извъртя в безуспешен опит да избяга от горещината. Внезапно две нежни ръце се приближиха и поставиха мокра кърпа върху лицето му. Той въздъхна с облекчение и протегна ръка към източника на тази божествена прохлада, опитвайки се да го хване и задържи.

— Не, Себастиан, не... лежи неподвижно. Нека ти помогна. — Гласът на Еви проникна през окръжаващата го лудост. Той изпъшка, насили се да я пусне и отново се отпусна върху дюшека. Прохладният плат се плъзгаше равномерно по тялото му, успокоявайки временно мъченията му. С всяко движение му ставаше все по-леко, докато накрая спря да се мята и затихна под нежните ѝ ръце.

— Еви — изхриптя най-после той.

Тя спря за миг, за да пъхне няколко парченца натрошен лед между напуканите му устни.

— Да, мили. Тук съм.

Миглите на Себастиан потрепнаха и се повдигнаха. Изненадан от ласкавото обръщение, той погледна приведеното ѝ лице. Ледът бързо се разтопи в пресъхналата му уста и Еви му даде още няколко парченца, без да чака да я моли. После намокри отново парчето плат, изцеди го и избърса гърдите и ръцете му. В стаята цареше сумрак; единствената светлина нахлуваше пред полуотворения прозорец заедно с прохладен ветреца.

Еви проследи погледа му.

— Лекарят каза, че прозорецът трябва да се държи затворен, но на мен ми се стори, че се чувстваш по-добре, когато в стаята влиза чист въздух — каза тя.

Себастиан лежеше, изпълнен с благодарност, докато тя продължаваше да бърше пламналата му кожа с мократа кърпа. С бялата си рокля и свежа кожа Еви приличаше на някакъв чист доброжелателен дух, който го омайва в сумрака.

— Колко време? — прошепна той.

— Вече трети ден. Мили мой, ако може да се обърнеш малко на здравата си страна... искам да подпъхна една възглавница тук... да. — След като го обърна на една страна, Еви изми наболяващите го рамене и гърба, и той тихо изстена. Смътно си спомняше, че тя го беше правила и преди... нежните ѝ ръце... спокойното лице под светлината на лампата. Някъде сред ужасния кошмар от объркване и болка бе усещал как се грижи за него, дори за най-интимните му нужди, с поразително търпение. Когато се мятеше в треска, тя го покриваше с одеяла и притискаше треперещото му тяло в обятията си. Появяваше се още преди да е успял да я повика и без думи разбираше какво му е нужно, сякаш можеше да чете мислите му. През целия си живот Себастиан се беше страхувал да попадне в такава зависимост. Той слабееше с всеки час, раната му се възпали и треската го изгаряше. Смъртта кръжеше над него като нетърпелив хищник, готов да впие нокти, когато силите го напуснат окончателно. Когато Еви бе наблизо, тя отстъпваше, но оставаше наблизо в очакване на своя час.

До този момент той не бе осъзнавал силата, която се криеше в тази жена. Дори когато виждаше любовта и загрижеността, с които обграждаше баща си, Себастиан не можеше да си представи какво е да зависи от нея, да се нуждае от нея. Нищо не я отблъскваше, нито една молба не се оказваше непосилна. Тя бе негова опора и защита... и в

същото време се чувстваше безпомощен и покорен от нежността ѝ, за която копнееше... и от която се страхуваше.

Слабите, но силни ръце на Еви го обгърнаха и тя леко го претърколи по гръб.

— Няколко глътки вода — опита се да го убеди тя, придържайки главата му с ръка. Себастиан изсумтя в знак на отрицание, въпреки че устата му бе пресъхнала; като че ли дори една или две капки вода бяха достатъчни, за да предизвикат гадене. — Заради мен — настоя тя, притискайки чашата към устните му.

Себастиан я погледна раздражено и се подчини, разгневен на себе си заради удоволствието, което изпита от похвалата ѝ.

— Ти си истински ангел — промърмори тя и му се усмихна. — Добре, това е. Сега почивай, а аз ще те разхладя още малко. — Той въздъхна и се отпусна на леглото, усещайки мократа кърпа върху лицето и шията си.

Отново потъна в гъстия, задушаващ тъмен океан, в сънищата, които не му носеха покой. След няколко минути или може би часове, или дни, той се събуди от пронизващата болка, която пулсираше в тялото му и го изгаряше така, сякаш бе пронизано от отровно копие.

Нежният глас на Еви успокои безумието му.

— Себастиан, моля те... лежи спокойно. Д-р Хамънд е тук. Остави го да те прегледа.

Себастиан откри, че е твърде слаб, за да помръдне. Като че ли към ръцете и краката му бяха привързани оловни тежести.

— Помощ... — прошепна дрезгаво той, защото нямаше желание да лежи по гръб. Еви веднага го разбра, повдигна бързо главата му и подпъхна възглавница под нея.

— Добър ден, милорд — разнесе се приятен баритон. Пред очите му се появи достолепният доктор с добродушна усмивка на пълното, обрасло с прошарена брада лице. — Надявах се да има някакво подобрене — обърна се той към Еви. — Треската не е ли отшумяла още?

Тя поклати глава.

— Някакви признаци на апетит или жажда?

— От време на време пие по малко вода — промърмори Еви и стисна пръстите на Себастиан. — Но не може да преглътне и капка бульон.

— Ще погледна раната.

Себастиан усети как отметнаха одеялото, разголвайки го до бедрата, и започнаха да развиват превръзката. Когато се опита да възрази срещу това безцеремонно отношение, Еви отпусна длан върху гърдите му.

— Тихо — прошепна тя. — Докторът иска да помогне.

Твърде слаб, за да вдигне глава, Себастиан съсредоточи вниманието си върху Еви, която оглеждаше раната му. Изражението на лицето ѝ не се промени, но по потрепването на миглите ѝ той разбра, че състоянието му не се подобрява.

— Както се опасявах — рече тихо д-р Хамънд, — раната е започнала да гнои. Виждате ли тези червени нишки, които са се насочили към сърцето? Трябва да източа част от заразената кръв от тялото му. Да се надяваме, че това ще намали възпалението.

— Но той вече изгуби достатъчно кръв... — промълви неуверено Еви.

— Няма да източа повече от два литра — отвърна Хамънд с твърд, но успокояващ глас. — Няма да му навреди, милейди, но ще отслаби спазмите на кръвоносните съдове, причинени от натрупаната отрова.

Себастиан се бе отнасял винаги със съмнение към кръвопускането, но никога не се бе замислял, че може да се наложи самият той да се подложи на тази процедура. Затова се вкопчи панически в ръката на Еви.

— Не — прошепна той, борейки се със замаяността си. Не осъзна, че е припаднал, но когато се свести, откри, че лявата му ръка е привързана към облегалката на един стол, а на седалката е сложена плитка купа. В нея все още нямаше кръв, но Хамънд се приближаваше към него, понесъл малък уред, приличащ на кутия.

— Какво е това? — разнесе се гласът на Еви. Себастиан събра всичките си сили, за да обърне главата си към нея.

— Нарича се скарифikator — обяви д-р Хамънд. — Много по-ефективен е при кръвопусканията от старомодния ланцет.

— Еви — прошепна Себастиан, но тя като че ли не го чу, съсредоточена върху обясненията на доктора.

— Тук има дванайсет остриета — продължи той, — прикрепени към въртящ се барабан. Едно натискане върху пусковия механизъм и

остриетата правят няколко повърхностни прорежа, през които започва да изтича кръвта.

— Еви...

Тя погледна към Себастиан. Онова, което зърна на лицето му, я накара да се приближи до леглото.

— Мили — каза тя, — това ще ти помогне...

— Не. — Щеше да го убие. И без това беше твърде слаб, за да се бори с треската и болката. Ако на всичкото отгоре изпуснеха и кръвта му, нямаше да издържи дълго. Себастиан трескаво задърпа изпънатата си ръка, но превръзката я държеше здраво към стола. По дяволите. Погледна обречено съпругата си, борейки се със световъртежа. — Не — изпъшка той. — Не му... позволявай...

— Мили — прошепна Еви и се наведе, за да целуне треперещите му устни. В очите ѝ проблеснаха сълзи. — Това може да е най-добрият ти шанс... единственият ти шанс.

— Ще умра. Еви... — От надигация се ужас му причерня пред очите, но той продължи да гледа съпругата си, макар лицето на Еви да се беше превърнало в размазано петно. — Ще умра — повтори той.

— Лейди Сейнт Винсънт — разнесе се спокойният доброжелателен глас на д-р Хамънд, — вълнението на съпруга ви е напълно разбираемо. Само че способността му да разсъждава логично е отслабена от болестта. В настоящия момент вие сте единствената, която е в състояние да реши кое е най-доброто за него. Нямаше да ни препоръчам тази процедура, ако не вярвах в ефективността ѝ. Моля ви, позволете ми да продължа. Съмнявам се, че лорд Сейнт Винсънт дори ще си спомня за този разговор по-късно.

Себастиан затвори очи и изстена отчаяно. Само ако Хамънд имаше налудничав вид и маниакален смях, от онези, които вдъхват инстинктивно недоверие... Но докторът се ползваше с уважение и притежаваше увереността на човек, който е сигурен в правотата си. Очевидно палачите се появяваха в най-различен облик.

Еви бе единствената му надежда, единствената му защита. Себастиан никога не би повярвал, че щеше да се стигне дотук... животът му да зависи от решението на една неопитна млада жена, която сигурно щеше да се остави да бъде убедена от авторитета на Хамънд. Себастиан нямаше към кого друго да се обърне.

Той почувства нежните ѝ пръсти върху пламналото и от треската лице и я погледна умоляващо, неспособен да произнесе и една дума. *О, Господи, Еви, не му позволявай...*

— Добре — рече тихо тя, без да отмества поглед от лицето му. Сърцето му замря за миг, защото си помисли, че Еви говори на доктора... че му дава разрешение за кръвопускането. Но тя отмести стола и решително развърза ръката на Себастиан, след което започна да масажира почервенялата му кожа.

Когато отново заговори на д-р Хамънд, Еви леко заекваше.

— Д-р Х-хамънд, лорд Сейнт Винсът не ж-желае да се подложи на тази процедура. Трябва да се съобразя с желанието му.

От облекчение Себастиан — за свой голям срам — не успя да сдържи тихото си ридание.

— Милейди — възрази Хамънд с обезпокоен вид, — ще ви помоля да размислите. Съобразяването с желанията на човек, който явно не е на себе си от треската, може да доведе до смъртта му. Позволете ми да му помогна. Дължни сте да вярвате на решенията ми, тъй като притежавам несравнимо по-голям опит в тези неща.

Еви внимателно приседна на края на леглото и положи ръката на Себастиан върху коленете си.

— Уважавам вашето м-мнение... — Тя тръсна нетърпеливо глава, недоволна от усилващото се заекване. — Но мъжът ми е в правото си сам да взема решение за себе си.

Себастиан сви ръката си в юмрук, загребвайки плата на полата ѝ. Заекването беше явен признак на вълнението Еви нямаше намерение да се предава. Тя щеше да остане до него. Себастиан въздъхна и се отпусна, чувствайки, че животът му е в сигурни ръце.

Хамънд поклати глава и започна да събира вещите си.

— Щом не ми позволявате да прилагам уменията си — с достойнство изрече той, — и се отказвате да следва професионалните ми съвети, боя се, че не мога да ни бъда полезен с нищо. За съжаление, без подходящо лечение очаквам единствено печален завършек на тази ситуация. Бог да ви е на помощ.

Той излезе от стаята, без да скрива дълбокото си неодобрение.

Извън себе си от облекчение, Себастиан обхвана бедрото на Еви с дългите си пръсти.

— Прав ти път — успя да промърмори той, когато вратата се затвори зад Хамънд.

Когато го погледна, Еви очевидно се разкъсваше между сълзите и смеха.

— Какво упорито магаре си ти — рече тя с насълзени очи. — Току-що успяхме да изгоним един от най-известните лекари на Лондон. Всеки друг, когото намерим, ще настоява за кръвопускане. Кого да извикам сега? Бялата вещица? Някой шаман? Гадателката от Ковънт Гардън? Кой ще ти помогне?

С последни сили Себастиан успя да притегли ръката ѝ към устните си.

— Ти — прошепна той. — Само ти.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Еви се измъчваше от съмнения относно решението и да не позволява на д-р Хамънд да направи кръвопускане на Себастиан. След тръгването му състоянието на Сейнт Винсът се влоши, раната се възпали още повече, треската се усили. Към полунощ започна да бълнува. Очите му светеха като на демон върху зачервеното лице и той гледаше Еви, без да я разпознава, бърбореше нечленоразделно, а малкото нещо, които тя успяваше да разбере, караха сърцето ѝ да се свива от мъка.

— Успокой се — шепнеше понякога тя, — успокой се, Себастиан. — Но отчаяният монолог не спираше и накрая Еви се примири. Стиснала ръката му между дланите си, търпеливо слушаше горчивата му изповед. В съзнание Себастиан никога не би допуснал, когато и да било до незащитения си вътрешен свят. Но Еви знаеше, може би по-добре от всеки друг, какво означава да живееш в абсолютна самота... изпълнен с копнеж за близост, за сродна душа. И осъзнаваше дълбочината на пропастта, в която го бе тласнала самотата му.

След известно време гласът му се снижи до накъсан шепот. Еви смени влажната кърпа на челото му и намаза напуканите му устни. Притисна ръка към бузата му, обрасла със златиста остра брада. В делириума си Себастиан се притисна към меката ѝ длан. Красиво, греховно, измъчено създание. Според мнозина не беше редно да се грижи за такъв мъж. Но докато гледаше безпомощната му фигура, тя разбра, че никой мъж няма да означава за нея толкова много, колкото Себастиан... защото въпреки всичко той бе готов да даде живота си за нея.

Тя се вмъкна под завивките до него, отпусна ръката си върху брачната халка, която проблясваше между косъмчетата на гърдите му, и си позволи да задреме за няколко часа.

Когато се пробуди на разсъмване, забеляза, че той лежи напълно вцепенен.

— Себастиан? — Тя го погали по лицето и шията. Гореше целият. Струваше ѝ се невъзможно човешката кожа да пари толкова. Еви скочи от леглото, изтича до камбанката и яростно задърпа шнура.

С помощта на Кам и прислужниците тя застла леглото с водонепроницаем плат и покри тялото на мъжа си с напълнени с лед торбички. Себастиан продължаваше да лежи неподвижен и безмълвен, без да реагира по никакъв начин на случващото се. Температурата му спадна малко, събуждайки краткотрайна надежда у Еви, но скоро отново започна неумолимо да се покачва.

Кам, който беше поел и задълженията на Себастиан в клуба, изглеждаше също толкова измъчен, колкото и Еви. Все още облечен във вечерните си дрехи, със сива вратовръзка, която се поклащаше свободно на шията му, той се приближи до Еви, която седеше на ръба на леглото.

Досега никога не бе изпитвала такова отчаяние. Дори в най-лошите времена, при пребиваването ѝ в дома на Мейбрикови, надеждата не я беше напускала. Но Еви чувстваше, че ако Себастиан умре, тя никога повече нямаше да може да се наслаждава на каквото и да било.

Той беше първият мъж, с когото бе успяла да преодолее свенливостта си. И от самото начало се беше грижил за нея така, както никой друг. Сецайки се за първата гореща тухла, която бе подложил под краката ѝ по време на онова адско пътуване до Шотландия, тя се усмихна безрадостно.

— Не знам какво още можем да направим — прошепна тя, загледана във восьчнобледото лице на съпруга си. — Всеки доктор, когото повикам, ще поиска да му пусне кръв, а аз му обещах, че няма да го позволя.

Кам протегна ръка и отмести мръсните кичури коса от лицето ѝ.

— Баба ми беше лечителка — каза замислено той. — Помня, че промиваше раните със солена вода и ги налагаше със сушен мъх. А когато имах треска, ме караше да дъвча грудки на цветето съмни-мръкни.

— Съмни-мръкни — промърмори глухо Еви. — Никога не съм го чувала.

Той прибра един непокорен кичур зад ухото ѝ.

— Расте край блатата.

Еви се отдръпна от ръката му, смутена от неизмитата си глава, особено като знаеше колко голямо значение придават циганите на личната хигиена. Противно на популярните схващания много ромски ритуали бяха свързани с измиването и почистването.

— Мислиш ли, че можеш да намериш малко?

— Съмни-мръкни?

— И от мъха.

— Сигурно, ако разполагам с достатъчно време.

— Не мисля, че ни е останало много време — отвърна Еви и гласът ѝ потрепери. Ужасена, че може да изгуби контрол над емоциите си, тя се изпъна в стола и избегна утешаваща ръка на Кам. — Не... добре съм. Просто... намери всичко, което според теб може да помогне.

— Скоро ще се върна — чу тя тихия му глас и той излезе от стаята.

Еви остана да седи до леглото на мъжа си в състояние на мъчителна нерешителност, осъзнавайки, че сигурно трябва да се погрижи за нуждите на собственото си тяло от сън, храна и хигиена, но не се решаваше да остави Себастиан дори за няколко минути. Не искаше да се върне и да открие, че докато я е нямало, той си е отишъл.

Опита се да проясни съзнанието си, за да вземе някакво решение, но мозъкът ѝ отказваше да работи. Прегърбена на стола, тя гледаше своя умиращ съпруг. Душата и тялото ѝ бяха натежали толкова, че всяка мисъл или действие ѝ се струваха невъзможни. Не осъзнаваше какво става в стаята, не забелязваше никого около себе си, само слабото повдигане и отпускане на гърдите на Себастиан. Но постепенно долови нечие присъствие, някой стоеше до стола ѝ. Той излъчваше енергия и жизнена сила, които изглеждаха не на място в болничната атмосфера на стаята. Еви повдигна изморено глава и съзря загриженото лице на лорд Уестклиф.

Без да каже нито дума, той протегна ръце и я изправи, подкрепяйки я, когато се олюля.

— Доведох някого — тихо рече той. Погледът на Еви се плъзна из стаята и се спря на втория посетител.

Това беше Лилиан Бауман, лейди Уестклиф, ослепителна във виненочервената си рокля. Светлата ѝ кожа беше леко помургавяла под силното италианско слънце, черните ѝ коси бяха събрани в кок, скрит

под модна копринена мрежа, обшита с мъниста. Лилиан беше висока и слаба, просто създадена за живот, пълен с приключения. Макар и не толкова романтично красива като Анабел Хънт, Лилиан притежаваше изразителните черти и ярка външност, които издаваха в нея американката дори повече, отколкото нюйоркския ѝ акцент.

От всичките си приятелки Еви беше най-близка с Лилиан. Тя не притежаваше майчинската мекота на Анабел или сияйния оптимизъм на Дейзи... и винаги бе смущавала Еви с острия си език и прямотата, граничеща с рязкост. Но на Лилиан винаги можеше да се разчита в трудни моменти. И сега ѝ бе достатъчен един поглед към измъченото лице на Еви, за да се приближи до нея и да я прегърне.

— Еви — рече нежно Лилиан, — в какво си се забъркала?

Еви бе завладяна от чувство на изненада и радост от срещата с приятелката ѝ, която не очакваше да види. Очите ѝ запариха, гърлото се стегна мъчително и тя заплака. Лилиан я стисна в обятията си.

— Трябваше да видиш моята реакция, когато Анабел и Дейзи ми разказаха какви си ги свършила — каза тя, потупвайки нежно Еви по гърба. — Едва не припаднах, а после стоварих върху главата на Сейнт Винсът всички възможни проклетия заради това, че се е възползвал от положението ти. Изкушавах се да дойда тук и лично да го застрелям. Но по всичко личи, че някой ми е спестил труда.

— Обичам го — успя да произнесе Еви между риданията си.

— Не може да бъде — отсече Лилиан.

— Обичам го и не мога да си представя, че ще го изгубя, както изгубих баща си. Няма да го преживея... ще полудея...

Лилиан въздъхна.

— Само ти си способна да се влюбиш в толкова подъл и егоистичен тип, Еви. Е, той, разбира се, не е лишен от привлекателност... но по-добре се насочи към някой друг, който ще е способен да отвърне на любовта ти.

— Лилиан — изхлипа възмутено Еви.

— Добре де. Предполагам, че не е прилично да обиждам човек, който лежи на смъртно легло. Ще трябва да си сдържам езика до идването на по-добри времена. — Тя се отдръпна и се вгледа в разплаканото лице на Еви. — Дейзи и Анабел също искаха да дойдат. Но Дейзи, като неомъжена, не може дори да кихне без компаньонка. А

Анабел се изморява бързо заради положението си. Но нищо, ние с Уестклиф сме тук и ще се погрижим всичко да бъде наред.

— Няма да можете — изхлипа Еви. — Раната му... той е толкова зле... струва ми се, че е изпаднал в к-кома...

Прегръщайки Еви, Лилиан се извърна към мъжа си и го попита със звучен глас, абсолютно неподходящ за стая на болен:

— Той в кома ли е, Уестклиф?

Наведеният над Себастиан граф я изгледа иронично:

— Едва ли някой би могъл да остане в кома при шума, който вдигнахте тук. Всъщност, ако е в кома, няма да чува нищо. А той определено се размърда, когато ти извика.

— Не съм викала, а повиших глас, за да привлека вниманието ти — поправи го Лилиан. — Това са различни неща.

— Нима? — попита меко Уестклиф и свали одеялото до хълбоците на Себастиан. — Толкова често повишаваш глас, че няма как да го разбере.

Лилиан се засмя и пусна Еви.

— Всяка жена, омъжена за вас, милорд, ще е принудена да повишава глас... Господи, какъв ужас! — възкликна тя, когато Уестклиф размота превръзката.

— Да — съгласи се мрачно той, гледайки възпалената, гноясала плът.

Еви веднага се озова до леглото, бършейки мокрите си бузи. Винаги готов, Уестклиф извади от джоба си чиста носна кърпа и ѝ я подаде. Тя избърса очите си и си издуха носа, след което погледна съпруга си.

— В безсъзнание е от вчера следобед — каза тя на Уестклиф с треперлив глас. — Не позволих на д-р Хамънд да му пусне кръв... Себастиан не искаше. Но сега ми се ще да му бях разрешила. Може би щеше да се почувства по-добре. Просто... не можех да позволя да се прави нищо против волята му. Начинът, по който ме погледна...

— Едва ли щеше да се почувства по-добре — прекъсна я Уестклиф. — Това може би щеше да го довърши.

Лилиан се приближи и потрепери при вида на ужасната рана и неестествената бледнота на Себастиан.

— Тогава какво може да се направи за него?

— Господин Роуън предложи да промием раната със солен разтвор — каза Еви, покри внимателно раната и придърпа одеялото над гърдите на Себастиан. — Освен това знаел за някакво растение, което сваля температурата. Отиде да го потърси.

— Можем да я намокрим с чеснов сок — предложи Лилиан. — Бавачката ми го използваше при одрасквания и порязвания, така зарастваха по-бързо.

— Старата ми икономка, госпожа Феърклот, използваше оцет — промърмори Уестклиф. — Ужасно пареше — но вършеше работа. Мисля, че можем да използваме комбинация от трите и да добавим малко терпентин.

Лилиан го изгледа недоверчиво:

— Това не е ли борова смола?

— Дестилирана — отвърна Уестклиф. — Виждал съм да лекува гангрена. — Той обърна жена си към себе си и я целуна по челото. — Ще се постарая да събера нужните съставки и ще определя пропорциите — каза графът. Лицето му бе сериозно, но в очите му проблесна топлина. — Междувременно оставям ситуацията в умелите ти ръце.

Лилиан оправи яката на ризата му, докосвайки с пръсти загорялата му шия.

— По-добре побързай. Ако Сейнт Винсът дойде на себе си и установи, че се намира в моя власт, няма да се изненадам, ако издъхне на място.

Двамата се усмигнаха един на друг и Уестклиф излезе от стаята.

— Нагло, самонадеяно създание — заяви Лилиан, изпращайки съпруга си с поглед. — Господи, обожавам го.

Еви се олюля.

— А вие как...

— Имаме много да си говорим, скъпа — прекъсна я делово Лилиан. — Но се налага да го отложим за по-добри времена. Полумъртва си от умора и, честно казано, няма да е зле да си вземеш една вана. — Тя се огледа в търсене на камбанката, намери я в ъгъла и дръпна шнурчето. — Ще наредя да ти приготвят една. Ще се изкъпеш и после ще изпиеш един чай с препечени филийки.

Еви поклати глава и отвори уста, за да възрази, но Лилиан решително я пресече:

— Аз ще наглеждам Сейнт Винсът.

Еви погледна предпазливо, чудейки се защо ѝ трябва да се грижи за човека, който се беше опитал да я отвлече. Лилиан не беше склонна да прощава лесно и макар Еви да бе сигурна, че приятелката ѝ няма да причини вреда на безпомощния болен, тя не можеше да не изпитва безпокойство, оставяйки Себастиан на милостта ѝ.

— Не мога да повярвам, че си готова... след онова, което направи той...

Лилиан се усмихна накриво.

— Не го правя заради него. А заради теб. И заради Уестклиф, който незнайно защо не го смята за съвсем пропаднал. — Тя нетърпеливо завъртя очи при вида на нерешителността, която се изписа върху лицето на Еви.

— За бога, Еви, върви вземи вана. И направи нещо с косата си. И може да не се притесняваш за Сейнт Винсът. Ще се погрижа за него така, както бих се грижила за собствения ми мъж.

— Благодаря — прошепна Еви и очите ѝ отново се насълзиха.

— О, Еви... — Лицето на Лилиан омекна и на него се изписа нетипично за нея състрадание. Тя се пресегна, прегърна отново Еви и залепна в косата ѝ. — Той няма да умре, можеш да ми вярваш. Само добрите хора умират ненавременно. — Тя тихо се засмя. — Докато егоистичните копелета като Сейнт Винсът живеят, за да измъчват вечно останалите хора.

С помощта на прислужницата Еви се изми и се преоблече в дневна рокля, която можеше да се носи без корсет. Без да изчака косата ѝ да изсъхне, тя я заплете на плитка, която пусна свободно на гърба си, и си обу плетени чехли. Когато се върна при Себастиан, установи, че Лилиан е подредила стаята и е дръпнала пердетата. На кръста си като престилка бе завързала парче плат, което бе изцапано, също като горната част на роклята ѝ.

— Накарах го да изпие малко бульон — обясни Лилиан. — Дяволски много време ми трябваше, за да го убедя да го преглътне — което си е истинско чудо, като се има предвид, че се намираше в полусъзнание. Но не се успокоих, докато не излях цялата чаша в

гърлото му. Мисля, че отстъпи само защото ме помисли за някакъв кошмар, който ще изчезне, ако удовлетвори капризите ми.

От предишната утрин Еви не бе успяла да прилъже Себастиан да изпие каквото и да било.

— Ти си просто чудесна...

— Да, да, знам. — Лилиан небрежно махна с ръка, смутена от похвалата. — Току-що донесоха твоята храна — ето я там, на масата до прозореца. Варени яйца и препечени филийки. Изяж всичко, скъпа. Не ми се иска и при теб да прилагам сила.

Еви послушно седна на масата и заби зъбите си в намазаната с масло филийка, а Лилиан смени влажната кърпа върху лицето на Себастиан.

— Трябва да призная — каза тя, — че ми е трудно да презирам човек, когато той се намира в толкова безпомощно състояние. А и в негова полза говори фактът, че сега той лежи тук ранен, а не ти. — Лилиан седна на стола до леглото и хвърли любопитен поглед към Еви. — Интересно, защо го е направил? Та той е егоист до мозъка на костите си. Такива като него не се жертват заради другите.

— Съвсем не е толкова лош, колкото си мислиш — възрази Еви, отпивайки от горещия чай.

— Уестклиф смята, че Сейнт Винсът се е влюбил в теб.

Еви се задави и не посмя да отмести поглед от чая си.

— З-защо мисли така?

— Познава Сейнт Винсът от малък и го разбира много добре. Освен това вижда своеобразна логика в това, че в края на краищата точно ти успя да покориш сърцето му. Казва, че точно в момиче като теб се възплъщават... хм, как точно се изрази?... Не си спомням думите му, но беше нещо като... точно в теб се възплъщават най-съкровени мечти на Сейнт Винсът.

Еви усети как се изчервява, а в измъчените ѝ гърди припламна лъч надежда, примесен с болка. Тя се опита да отговори иронично:

— Според мен мечтите му са свързани с това да съблазни колкото се може повече жени.

Устните на Лилиан потрепнаха в усмивка.

— Скъпа, за Сейнт Винсът това не е мечта, а реалност. А ти вероятно си първата мила и порядъчна жена, с която се е сблъсквал.

— Прекарал е доста време с теб и Дейзи в Хемпшир напомни ѝ Еви.

Думите ѝ като че развеселиха Лилиан още повече.

— Аз съвсем не съм мила, нито пък сестра ми. Само не ми казвай, че досега не си го усетила.

Точно когато Еви приключи със закуската, в стаята влязоха лорд Уестклиф и Кам, натоварени с купи, шишета, отвари и купчина странни пакети. Следваха ги прислужници с метални кани и купчини сгънати кърпи. Въпреки че Еви искаше да помогне, те ѝ казаха да се отдръпне, докато подреждаха предметите край леглото и увиха бедрата и хълбоците на Себастиан с кърпи, оставяйки открита само раната.

— Няма да е зле, ако първо му дадем малко морфин — каза Уестклиф, докато намотаваше ленен плат около една дървена палка, оформяйки нещо като голям тампон с дръжка. — Процедурата сигурно ще му причини повече болка от самия изстрел.

— Ще се опитам да го накарам да го преглътне — обади се Лилиан. — Нали нямаш нищо против, Еви?

— Не, аз сама. — Еви се приближи до леглото и отмери доза морфин. Кам се приближи до нея и ѝ подаде един пакет, пълен с нещо като тъмнозелена пепел.

— Цветето съмни-мръкни — каза той. — Намерих го в първата аптека, която посетих. Мъха намерих малко по-трудно, но също успях да донеса.

Еви опря рамото си в него с мълчалива благодарност.

— Какво количество трябва да му дам?

— За човек с неговите размери мисля, че трябва да са поне две лъжици.

Еви разбърка две лъжици от праха в чашата с кехлибареното лекарство, превръщайки го в черно. Несъмнено на вкус беше още по-ужасно, отколкото на вид. Оставаше ѝ само да се надява, че Себастиан ще се съгласи да изпие тази гадост и ще успее да я задържи в стомаха си. Тя се настани на леглото до него и погали помътнелите му коси и пергаментовата кожа на лицето му.

— Себастиан — прошепна тя, — събуди се. Трябва да изпиеш малко лекарство...

Той не се събуди дори когато тя подпъкна ръката си под главата му и се опита да я повдигне.

— Нищо няма да се получи — разнесе се гласът на Лилиан зад гърба ѝ, — твърде си внимателна, Еви. Трябваше да го разтърся здраво, преди да се разбуди достатъчно, че да поеме малко бульон. Нека ти покажа. — Тя се настани на леглото до Еви и разтърси няколко пъти изпадналия в безсъзнание мъж; накрая той изстена, полуотвори очи и ги погледна, без да ги разпознава.

— Себастиан — рече нежно Еви, — трябва да ти дам малко лекарство.

Той се опита да се извърне, но притисна ранената си страна; болката предизвика силна реакция. Еви и Лилиан излетяха от леглото, съборени от размаха на ръката му.

— Ох! — промърмори Лилиан, озовавайки се на пода, а Еви едва успя да запази съдържанието на чашата.

Себастиан започна да стене и се отпусна върху леглото, като трепереше целият и дишаше тежко. Макар съпротивата му да усложняваше нещата, Еви се зарадва на тази демонстрация на сила, която предпочиташе пред смъртното вцепенение, в което се бе намирал доскоро.

Но Лилиан не споделяше радостта ѝ.

— Ще се наложи да го вържем — рече делово тя, — иначе няма да успеем да го удържим, когато започнем да обработваме раната.

— Не искам... — започна Еви, но за нейна изненада Кам се съгласи.

— Лейди Уестклиф е права.

Еви се изправи и подаде ръка на Лилиан, за да ѝ помогне да стане. Себастиан отново затвори очи; пръстите му се сгъваха конвулсивно, сякаш се опитваха да хванат нещо невидимо. Невероятно как за няколко дни този изпълнен със сила мъж се бе превърнал в бледна сянка с напукани устни и тъмни кръгове под очите.

Тя щеше да направи всичко необходимо, за да му помогне. Решително грабна чистите кърпи и ги подаде на Кам, който стоеше от другата страна на леглото.

С мрачно изражение на лицето младият мъж започна да привързва ръцете и краката на Себастиан към рамката на леглото.

— Искаш ли да му дам лекарството? — предложи той на Еви.

— Не, аз сама — отвърна тя и отново седна на леглото. След като подпъкна една възглавница под главата му, за да я повдигне, тя стисна

с пръсти носа му. Щом Себастиан отвори уста, за да си поеме дъх, изсипа гъстата течност в гърлото му. Той се задави, но за нейно удовлетворение погълна лекарството с минимални загуби. Кам вдигна вежди, впечатлен от ловкостта ѝ, а Себастиан изруга и задърпа безпомощно завързаните си крайници. Еви се наведе над него и започна да го успокоява, като го галеше по главата и нашепваше нежни слова.

Когато той най-накрая утихна, тя вдигна глава и улови странния поглед на Лилиан. Кафявите ѝ очи се присвиха и тя поклати леко глава, сякаш случилото се я беше изумило. Еви предположи, че за Лилиан, която познаваше Себастиан единствено като арогантния безделник и женкар, който се шляе из имението на Уестклиф, беше изненада да го види при подобни обстоятелства.

Междувременно Уестклиф успя да съблече самото си и да запретне ръкави. Той започна да смесва съставките и в стаята се разнесе противна миризма. Лилиан, която бе особено чувствителна към миризми, сбърчи нос и потрепери.

— Това е най-ужасната смесица от миризми, с която съм се сблъсквала.

— Терпентинов екстракт, чесън, оцет — и няколко други добавки, които ни предложи аптекарят, сред които и розово масло — обясни Кам. — Освен това ни посъветва да сложим на раната медена лапа, за да попречим на гангрената.

Очите на Еви се разшириха, когато Кам отвори една дървена кутия и извади от нея месингова фуния и цилиндричен предмет с дръжка в единия край и нещо като игла в другия.

— К-какво е това? — попита тя.

— Аптекарят ни го даде. — Кам огледа критично инструмента с присвити очи. — Спринцовка. Когато му обяснихме какво смятаме да правим, човекът ни каза, че при толкова дълбока рана единственият начин да я облеем с течност е ако използваме това.

Уестклиф разположи върху масата различни приспособления, бурканчета с химикали и купчина нагънати парцали и кърпи; после се спря до леглото и погледна към двете жени.

— Процедурата ще е доста неприятна — каза той. — Така че ако някой има слаб стомах... — Погледът му се спря многозначително на Лилиан, която се намръщи.

— Аз имам, както знаеш много добре — призна тя. — Но ако се наложи, мога да го преглътна.

На безизразното лице на графа внезапно грейна усмивка.

— Засега ще ти го спестим, любов моя. Искаш ли да отидеш в друга стая?

— Ще седна до прозореца — отвърна Лилиан и бързо се отдалечи от леглото.

Уестклиф погледна към Еви с мълчалив въпрос.

— Къде да застана? — попита тя.

— От лявата ми страна. Ще ни трябва много парцали и кърпи, така че ако може при необходимост да сменяш замърсените...

— Да, разбира се. — Тя зае мястото си до него, а Кам застана от дясната му страна. Когато Еви погледна към смелия, устремен профил на Уестклиф, тя внезапно установи, че ѝ е много трудно да повярва, че този силен мъж, който винаги я беше плашил, е готов да стигне чак дотук, за да помогне на приятеля, който го беше предал. Врълхлетя я вълна от благодарност; тя не се сдържа и го подръпна за ръкава. — Милорд... преди да започнем, трябва да ви кажа...

Уестклиф наклони към нея тъмнокосата си глава.

— Да?

Той беше по-нисък от Себастиан и на Еви ѝ бе достатъчно да се вдигне на пръсти, за да го целуне по слабата буза.

— Благодаря ви, че му помагате — каза тя, взирайки се в изненаданите му очи. — Вие сте най-достойният от всички хора, които познавам.

Лицето на графа порумения под загара и за пръв път, откакто се познаваха, той като че ли не знаеше какво да каже.

Лилиан, която ги гледаше от другия край на стаята, се усмихна.

— Мотивите му не са чак толкова благородни — каза тя на Еви. — Сигурна съм, че се наслаждава на възможността буквално да сипе сол в раната на Сейнт Винсът.

Въпреки шеговитите думи Лилиан пребледня и се вкопчи в дръжката на креслото, когато Уестклиф взе тънкия блестящ ланцет и започна внимателно да разрязва гнойната рана.

Независимо от дозата морфин, болката накара Себастиан да се гърчи и извива; лицето му се изкриви и от устните му се отрониха нечленоразделни звуци. Кам го притисна с цялото си тяло към дюшека,

така че и най-малкото движение стана невъзможно. Но най-трудното започна, когато Уестклиф започна да обработва раната със солния разтвор. Себастиан издаде хрипков вик и започна да се бори, но Уестклиф продължаваше да работи със спринцовката, докато разтворът, който се просмукваше в кърпите, не порозовя от прясна, чиста кръв. На точността на движенията му можеше да завиди всеки лекар. Като по чудо Еви успя да овладее собствения си шок и да действа със същата целеустремена съсредоточеност, която показваха Кам и Уестклиф. Тя методично събираше използваните кърпи и подпъхваше нови под хълбока на мъжа си. За огромно нейно облекчение скоро Себастиан изгуби съзнание и се отпусна, равнодушен към случващото се около него.

Когато възпалената рана се изчисти от гнойта, Уестклиф топна един тампон в приготвената предварително смес и внимателно я обработи. После се отмести и Кам предпазливо наложи болния участък с лапа от мъх, увита в муселин и напоена с мед.

— Готово — произнесе със задоволство младият човек, обърна се и отвърза ръцете и краката на Себастиан от леглото. — Оздравяването ще започне отвътре. Ще продължим да я сменяме няколко дни, след което ще махнем мъха и ще оставим кожата да заздравее. — С общи усилия те превързаха раната, омотавайки платнените ленти около кръста на Себастиан, след което смениха чаршафите.

Когато всичко свърши, Еви внезапно изгуби самообладание и започна да трепери от главата до пети от изпитаното напрежение. Тя забеляза с изненада, че Уестклиф изглежда уморен. Той въздъхна дълбоко и избърса потта от лицето си с чиста кърпа. Лилиан веднага се озова до съпруга си и го прегърна силно.

— Мисля, че трябва да сменяме лапата и превръзката два пъти дневно — каза Кам, без да се обръща към никого, докато миеше ръцете си със сапун и вода. — Ако треската не започне да минава до довечера, ще удвоим дозата от цветето съмни-мръкни. — Той махна с ръка на Еви да се приближи и изми и нейните ръце. — Той ще се оправи, скъпа. Докато графът промиваше раната, тя изобщо не изглеждаше толкова зле, колкото се опасявах.

Еви поклати леко глава, очаквайки покорно да измие ръцете ѝ.

— Не мога да се утешавам с напразни надежди. Ако си позволя да повярвам... — Гласът ѝ секна, когато внезапно ѝ се стори, че подът се накланя под нозете ѝ, и тя се опита да запази равновесие. Кам я подхвана и я вдигна на ръце.

— Край, отнасям те в леглото ти — обяви той и тръгна към вратата.

— Себастиан... — слабо запротестира тя.

— Ще се погрижим за него, докато ти си почиваш.

Еви нямаше сили да се съпротивлява; измъченото ѝ тяло копнееше за почивка. Последното, което си спомняше, бе как Кам я слага в леглото и я покрива с одеяло, подпъхвайки го под тялото ѝ като на малко момиче.

Щом топлината на тялото ѝ започна да се събира под лъскавите, леденостудени чаршафи, тя потъна в мъртвешки сън.

Когато се събуди, самотна свещ, поставена на стол, осветяваше стаята, а на крайчеца на леглото седеше Лилиан. Тя изглеждаше изморена и беше облечена в омачкана рокля, а косата ѝ беше вързана на опашка на тила.

Еви се надигна бавно и разтърка очите си.

— Вечер ли е вече? — попита тя с прегракнал глас. — Сигурно съм спала цял следобед.

Лилиан се усмихна мрачно.

— Спа ден и половина, скъпа. Двамата с Уестклиф се грижехме за Сейнт Винсът, докато господин Роуън се оправяше с клуба.

Еви облиза пресъхналите си устни и седна изправена в леглото.

— Себастиан... как е той? — Сърцето ѝ заби глухо в очакване на отговора.

Лилиан улови ръката ѝ в своята и ласкаво я попита:

— Кои новини искаш да чуеш първо — добрите или лошите?

Еви поклати глава; не беше в състояние да каже нищо.

— Добре — каза Лилиан, — ще започна с добрите. Треската мина и раната вече не гнои. — Тя се усмихна и добави: — А лошата новина е, че ще се наложи да го търпиш до края на живота си.

Еви се разплака. Притиснала длани към очите си, тя трепереше от ридания, чувствайки как Лилиан стиска здраво ръката ѝ.

— Да — разнесе се сухият ѝ глас, — и аз щях да плача, ако той ми беше съпруг — но по съвсем различни причини.

Думите ѝ накараха Еви да се засмее през сълзи и да поклати глава, без да сваля дланта си от насълзените си очи.

— Той в съзнание ли е? Говори ли?

— Да, и вече няколко пъти пита за теб, крайно недоволен, че отказах да те събудя още при първото му настояване.

Отпускайки ръце, Еви погледна приятелката си през пелената от сълзи.

— Сигурна съм, че не е искал да проявява неблагодарност — рече бързо тя. — След всичко, което направи...

— Няма нужда да се извиняваш вместо него — отвърна иронично Лилиан. — Познавам го доста добре. Точно затова не вярвам, че е способен да обича някой друг, освен себе си и, може би, съвсем мъничко — теб. Но ако той те прави щастлива, предполагам, че ще се наложи да изтърпя присъствието му. — Тя сбърчи нос и задуши въздуха в търсене на източника на неприятната миризма, като го откри върху ръкава на собствената си рокля. — Пфу... добре, че семейството ми притежава фабрика за сапун. Защото ще ми трябват поне стотина парчета, за да се избавя от вонята на проклетата лапа.

— Никога няма да мога да ти се отблагодаря за грижите, които положи за Себастиан — изрече с плам Еви.

Лилиан стана от леглото, разкърши се и сви рамене.

— Нищо особено! — последва бодрият ѝ отговор. — Заслужаваше си. Сега Сейнт Винсът ми е длъжник. Никога няма да може да ме погледне, без да се чувства унижен, че към го виждала гол и в безсъзнание в болничното му легло.

— Видяла си го гол? — попита Еви и веждите ѝ се изстреляха почти до линията на косата.

— О! — отвърна с небрежен глас Лилиан. — Видях това-онова. Нямахме как, като се има предвид мястото на раната. — На излизане от стаята тя стрелна Еви с лукав поглед. — Трябва да призная, че слуховете, които са стигали до ушите ми... ни най-малко не са преувеличени.

— Какви слухове? — попита опулено Еви, но Лилиан само се засмя и излезе от стаята.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Още преди да е изминала и седмица, Себастиан се превърна в най-ужасния пациент, който може да си представи човек. Той се възстановяваше с невероятна скорост, макар и недостатъчно бързо от негова гледна точка, и разстройваше себе си — както и всички останали, — нарушавайки всички приети граници. Той искаше да носи ежедневните си дрехи, да яде истинска храна... настояваше да става от леглото и да обикаля, накуцвайки, всички апартаменти и горните галерии, като упорито пренебрегваше отчаяните протести на Еви. Макар да знаеше, че не може да застави силата си да се върне, че за това ще е необходимо много време и търпение, той просто не можеше да се държи по друг начин.

През живота си никога не беше зависил от другите... а сега дължеше живота си на Уестклиф, Лилиан, Кам и най-вече на Еви... изпълваха го непознати чувства на благодарност и срам. Не можеше да ги погледне в очите, затова се криеше под маската на раздражителност и нацупена арогантност.

Най-лоши бяха моментите, когато оставаше насаме с Еви. Всеки път, когато тя влизаше в стаята, той усещаше невидимата връзка, прилива на някакво непознато чувство, и отчаяно му се съпротивляваше, водейки изтощителна борба със самия себе си. Щеше да е по-лесно, ако успееше да се скара с нея, само за да установи необходимата дистанция между двамата. Но това беше невъзможно, тъй като тя парираше всичките му опити с търпение и безкрайна грижовност. Не можеше да я обвини, че очаква от него благодарност, защото тя никога не беше изявила такова желание. Не можеше да я обвини, че му досажда, защото се грижеше за него с мека деловитост и тактично го оставяше сам, докато самият той не я потърсеше.

Себастиан, който никога досега не беше изпитвал страх, се боеше от властта, която съпругата му имаше над него. Боеше се от собствената си потребност да я вижда непрекъснато, да чува гласа ѝ. Жадуваше за докосването ѝ, опиваше се от нежната ласка на пръстите

й, която сякаш проникваше в плътта и кръвта му. Онова, което изпитваше, не можеше да се впише в рамките на сексуалното влечение... то представляваше някаква жалка зависимост, срещу която нямаше лек.

Допълнително го измъчваше мисълта, че Джос Булард се беше опитал да убие Еви, и пробуждаше в душата му едно диво и неподвластно на разума чувство. Той жадуваше кръвта на Булард. Искаше да разкъса копелето на парчета. Фактът, че лежи безсилен в леглото, докато Булард обикаля свободен из Лондон, беше достатъчен, за да го подлуди. Изобщо не го успокояваха уверенията на полицейския инспектор, който се занимаваше със случая, че се прави всичко възможно, за да бъде открит Булард. Затова Себастиан извика Кам в стаята си и му нареди да наеме още частни детективи, включително бивши служители на полицията, които да проведат пощателно издирване. Междувременно не му оставаше нищо друго, освен да се ядосва на принудителното си бездействие.

Пет дни след утихването на треската Еви се разпореди да донесат вана в стаята. Докато Себастиан лежеше отпуснат в горещата вода, Еви го избърсна и му помогна да си измие косата. Когато вече беше чист и сух, той се върна в леглото със сменени чаршафи и позволи на съпругата си да превърже раната му. Дупката от куршума нарастваше толкова бързо, че бяха престанали да я налагат с мъх и сега просто я превързваха с чисти ленени превръзки, за да я запазят чиста. Тя все още често го болеше, но Себастиан знаеше, че след ден-два ще може да се върне към повечето си занимания. С изключение на любимото му, което, заради договорката с Еви, все още оставаше забранено.

Тъй като цялата рокля на Еви беше подгизнала от банята, тя отиде да се преоблече. От чиста опърничавост Себастиан беше звъннал със сребърното звънче до леглото му само две минути, след като тя бе излязла от стаята.

Еви веднага се върна, облечена с халат.

— Какво има? — попита обезпокоено тя. — Случило ли се е нещо?

— Не.

— Боли ли те раната?

— Не.

Изражението ѝ се промени; безпокойството се смени с облекчение. Тя се приближи до леглото, взе внимателно звънчето от ръцете на Себастиан и го остави на нощната масичка.

— Нали знаеш — рече тя с обикновен тон, — че мога да махна езичето на този проклет звънец, ако не престанеш да го използваш без повод.

— Позвъних, защото имам нужда от теб — отвърна сприхаво Себастиан.

— Така ли? — попита тя с невероятно търпение.

— Завесите. Дръпни ги докрай.

— Не можеха ли да почакаат?

— Тук е твърде тъмно. Трябва ми повече светлина.

Еви отиде до прозореца, дръпна настрани кадифените завеси и силуетът ѝ се очерта на фона на бледата зимна светлина. С разпуснатата си коса и меки червени къдрици, които се спускаха до кръста, тя изглеждаше като излязла от картина на Тициан.

— Нещо друго?

— Нещо плава в чашата ми.

Еви пришляпа боса до леглото му, взе полупразната чаша с вода и внимателно я огледа.

— Нищо не виждам.

— Там е — отвърна намусено Себастиан. — Трябва ли да го обсъждаме, или ще ми донесеш прясна вода?

Преглъщайки хапливия отговор с впечатляващо самообладание, Еви отиде до умивалника, изля съдържанието на чашата и наля прясна вода. После се върна при леглото, остави чашата на масичката и погледна очаквателно съпруга си.

— Това ли е всичко?

— Не. Превръзката ми е твърде стегната. А свободният ѝ край е подпъхнат отзад. Не мога да го стигна.

Като че ли колкото повече искания имаше той, толкова по-дразнещо търпелива ставаше Еви. Тя се наведе над него, накара го да се извърти леко и той усети как отпуска внимателно превръзката и отново подпъхва краищата ѝ. От докосването на нежните ѝ, хладни пръсти пулсът му се ускори. Един копrienен кичур коса се плъзна по рамото му. Облягайки се отново назад, той трябваше да положи

огромни усилия, за да прикрие радостта, която му доставяше присъствието ѝ.

Вгледа се нещастно в лицето ѝ... в красивите, извити устни, сатенената кожа, неустоимите лунички. Ръката ѝ се отпусна леко върху гърдите му, над туптящото му сърце, и пръстите ѝ се заиграха с халката.

— Свали я от мен — промърмори той. — Проклетото нещо ме дразни. Все ми пречи.

— Пречи на кое? — прошепна Еви, загледана в профила му.

Себастиан долови аромата на кожата ѝ, на топла, чиста жена, и рязко се отдръпна, усещайки остро близостта ѝ.

— Просто я свали и я остави на скрина — едва успя да каже той и въздъхна.

Еви пропусна думите му покрай ушите си, приседна на ръба на леглото и се наведе над него така, че краищата на разпуснатите ѝ коси се докоснаха до гърдите му. Той не помръдна, но когато пръстите ѝ погалиха брадичката му, усети как вътрешностите му се свиват.

— Добре съм те избърснала — отбеляза тя със задоволство в гласа. — Може да съм пропуснала едно-две места, но поне не съм ти нарязала кожата. Добре, че стоя неподвижен.

— Страх ме беше да помръдна — отвърна той и тя изсумтя развеселено.

Себастиан се обърна и погледна в смеещите ѝ се очи, огромни и невероятно сини.

— Защо звъниш толкова често със звънчето? — прошепна Еви. — Самотен ли си? Трябва само да ми го кажеш.

— Никога не съм самотен — отрязва я той с хладна увереност. За негова изненада тя не се отдръпна, само усмивката ѝ стана насмешлива.

— Тогава може ли да си вървя? — попита го нежно.

Себастиан почувства как в него се разгаря предателска жар и тръгва по цялото му тяло.

— Да, върви — отвърна той и затвори очи, поглъщайки жадно аромата и близостта ѝ.

Но Еви остана. В настъпилата тишина му се стори, че чува ударите на собственото си сърце.

— Искаш ли да разбереш какво си мисля, Себастиан? — попита най-накрая тя.

Наложи се да положи особени усилия, за да отвърне небрежно:

— Не особено.

— Мисля си, че ако изляза от тази стая, отново ще позвъниш. Но колкото и да звъниш, и колкото и пъти да се връщам, ти никога няма да си признаеш какво всъщност искаш.

Себастиан отвори очи... и разбра, че е направил грешка. Лицето ѝ беше толкова близо, че меките ѝ устни се намираха само на няколко сантиметра от устата му.

— Точно сега искам само малко покой — промърмори той. — Така че, ако не възразяваш...

Топлите ѝ копринени устни се допряха до неговите и Себастиан усети възбуждащото докосване на езика ѝ. Повлечен от вълната на желанието, той се потопи в наслада, каквато не бе изпитвал досега. Вдигна ръце, сякаш се канеше да я отблъсне, но вместо това улови главата ѝ и се притисна към устните ѝ в страстна целувка, изследвайки с език дълбините на устата ѝ.

Когато Еви се отдръпна от него, Себастиан установи със срам, че диша тежко, като някой неопитен младеж.

Устните на Еви розовееха, леко подпухнали, а луничките ѝ сияеха като златен прах върху пламналите бузи.

— Освен това си мисля — рече тя с равен глас, — че ще изгубиш облога ни.

Избликът на възмущение го накара да дойде на себе си. Той се намръщи:

— Нима смяташ, че съм в състояние да преследвам други жени? Освен ако не довлечеш някоя до леглото ми, едва ли ще успея...

— Няма да го изгубиш заради друга жена — прекъсна го Еви. С коварни пламъчета в очите тя посегна към реверите на халата си и започна бавно да разкопчава копчетата. Ръцете ѝ леко трепереха. — Ще го изгубиш заради мен.

Себастиан я гледаше невярващо. Еви стана и халатът се свлече на земята, оставяйки я напълно гола. В прохладния въздух зърната ѝ порозовяха и се напрегнаха. Беше отслабнала, но гърдите ѝ бяха все така пълни и красиви, а бедрата ѝ се разширяваха изящно под тънката

талия. При вида на триъгълника от рижи косми между бедрата ѝ Себастиан изпита силен пристъп на желание.

— Не сме се разбирали така. — Гласът му прозвуча странно дори в собствените му уши. — Това е измама.

— Никога не съм обещавала да не мамя — отвърна весело Еви. Когато се мушна до него под завивките, тя потреперваше от студ.

— Проклятие, нямам намерение да ти помагам. Аз... — Дъхът му със свистене излезе между зъбите, когато гъвкавото ѝ тяло се притисна към неговото, а кракът ѝ се плъзна между бедрата му. Себастиан се отдръпна рязко. — Аз... не мога, Еви. — Умът му трескаво търсеше начин да я разубеди. — Твърде съм слаб.

Нетърпелива и решителна, Еви обърна главата му към себе си.

— Горкичкият — измърка с усмивка тя. — Не се бой. Ще бъда нежна с теб.

— Еви — примоли ѝ се с хриплив глас Себастиан, възбуден и вбесен едновременно. — Трябва да ти докажа, че мога да издържа три месеца без... О, не прави това! Мътните да те вземат, Еви...

Тя се скри под одеялото, обсипвайки с целувки гърдите и корема му. Себастиан се опита да седне, но изохка от силната болка в незаздравялата рана и отново се отпусна с пъшкане на леглото. Но после застана от съвсем друго усещане, когато тя се добра до напрегнатия му член и нежно допря носа си до връхчето му.

Очевидно бе, че не го е правила никога досега. Тя не знаеше нищо за техниката и съвсем малко за мъжката анатомия. Но това не ѝ попречи да покрие невинно с целувки чувствителния ствол, ръководейки се от страстните стонове, които се изтръгнаха от гърдите на Себастиан. Топлите ѝ ръце си играеха неопитно с тестисите му, докато експериментираше с устни и език; когато достигна до пулсиращата главичка на члена му, се опита да открие каква част от него може да побере в устата си. Себастиан се вкопчи в чаршафите и тялото му се изви в дъга, сякаш го разпъваха на решетка за мъчения. Заля го вълна от чувствено удоволствие, която изпращаше трескави сигнали към мозъка му, пречейки му да мисли.

Всички спомени за други жени се изтриха от съзнанието му... остана само Еви с червените си коси, които се бяха разпилели по корема му, с игривите си пръсти и устни, които го хвърляха в сладостна агония, несравнима с нищо, което бе изпитвал досега.

Когато повече не можеше да сдържа стоновите си, тя го прекрачи и го яхна, плъзвайки се върху тялото му бавно, като затоплена от слънцето лъвица. Той успя да зърне за миг пламналото ѝ лице, преди тя да потърси устата му и да впие устните си в неговите. Розовите връхчета на гърдите ѝ се потъркаха в златистите косъмчета на неговите и тя измърка доволно, усещайки топлината на мъжкото тяло под нейното.

Дъхът му секна, когато ръката ѝ се плъзна между бедрата им. Той беше толкова възбуден, че се наложи Еви внимателно да му помогне да намери входа към топлата ѝ вътрешност.

— Не — промълви с усилие Себастиан, спомняйки си за даденото обещание. Не сега, Еви...

— О, престани. Не съм правила такива възражения след сватбата ни, а бях девствена.

— Но аз не искам... о, боже! Пресвета божа майко...

Тя бе поела главичката на члена му и сега се опита да го приеме още по-дълбоко в себе си. Усилията ѝ да направи всичко безболезнено за него го възбудиха още повече, цялото му тяло пламна и настръхна. После дойде бавното, чудодейно плъзване, твърдостта сред мекотата.

Главата на Себастиан падна върху възглавницата, прикованият в лицето ѝ поглед се замъгли от желание. Еви изпъшка доволно и затвори очи, съсредоточавайки се върху движенията. Твърде неопитна, за да намери нужния ритъм, тя се движеше внимателно, но докато разкошното ѝ тяло се повдигаше и отпускаше, задълбочавайки проникването му, Себастиан неволно се включи, направлявайки действията ѝ.

Еви не се съгласи веднага да се отпусне върху него с цялата си тежест, защото се страхуваше да не отвори раната му, но Себастиан обхвана лицето ѝ в дланите си.

— Да — прошепна с дрезгав глас той. — Направи го така. Скъпа. Да. Движи се... ето така...

Еви ококори очи, оценявайки преимуществата на новата поза.

— О! — ахна тя и си пое дълбоко дъх. — О, така е толкова... — Гласът ѝ секна, когато той започна да се движи в силни, ритмични тласъци.

Целият ѝ свят се съсредоточи в мястото, където се докосваха влажните им тела. Дългите мигли на Еви се спуснаха, прикривайки замъглените ѝ очи. Себастиан гледаше червенината, която бавно

пълзеше по лицето ѝ. Изпълнен с нежност, забави движенията си, за да ѝ достави по-продължително удоволствие.

— Целуни ме — промълви хрипкаво той и когато тя се наведе по-близо, страстно притисна устните си към нейните.

Еви извика, потрепери и бедрата ѝ се стегнаха, когато го пое изцяло в себе си. Себастиан се остави на пулсиращата ѝ плът, дарявайки ѝ целия екстаз, на който бе способен. Когато тя се отпусна върху тялото му, опитвайки се да си поеме дъх, той прокара ръце по мокрия ѝ гръб и пръстите му нежно се плъзнаха в цепнатината между закръглените кълба на задничето ѝ. За негово огромно удоволствие тялото ѝ се изви и се притисна към неговото в безпомощна реакция. Ако сега имаше цялата си сила... о, какви неща щеше да прави с нея...

Вместо това се отпусна изтощен назад. Еви се повдигна и внимателно се плъзна до него. Силите му стигнаха дотолкова, че да загребе косата ѝ в шепа и да я поднесе към лицето си, разтърквайки рижите къдри по бузата си.

— Ще ме убиеш — промърмори той и почувства докосването на устните ѝ върху рамото си.

— След като изгуби облога — рече Еви с дрезгав глас, — ще трябва да измислим друга глоба, тъй като ти вече се извини на лорд Уестклиф.

Преди графът и съпругата му да напуснат клуба, Себастиан се беше насиллил да произнесе разкайваща се реч пред Уестклиф и Лилиан, макар че едва не се задави с думите. После установи, че единственото по-лошо нещо от извинението е да получи прошка. Но умишлено бе избрал да го направи, докато Еви не е наблизо.

— Лилиан ми каза — рече Еви, сякаш прочела мислите му. Тя повдигна глава и му се усмихна сънено. — Чудя се каква ли да бъде новата глоба?

— Сигурно ще измислиш нещо — отвърна мрачно той и секунди след като затвори очи, потъна в дълбок, оздравителен сън.

Уестклиф дойде в клуба на следващата вечер и се изненада, когато научи, че Себастиан е слязъл в игралната зала за пръв път след стрелбата.

— Не е ли малко рано? — попита той, докато Еви го съпровождаше към частния им апартамент на втория етаж. В галерията дежуреше един от служителите, наети от Кам за усиляване мерките за безопасност. Докато Булард беше на свобода, всички гости бяха наблюдавани с дискретно внимание.

— Толкова го е страх да не се показва безпомощен — отвърна намръщено Еви, — че изобщо не се щади. Освен това е убеден, че без неговото ръководство всичко ще се провали.

В тъмните очи на Уестклиф проблеснаха весели искри.

— Интересът на Сейнт Винсът към това заведение изглежда напълно искрен. Признавам, че не очаквах от него да поеме подобна отговорност. Години наред водеше празен живот — непростимо разточителство, предвид умствените му способности. Но като че ли единственото, което му е трябвало, е да намери подходящо приложение за талантите си.

Двамата излязоха на балкона и се облегнаха на парапета, гледайки към игралната зала, пълна с народ. Еви зърна златистите проблясъци от косата на Себастиан; той седеше на ръба на бюрото, спокоен и усмихнат, и разговаряше с група мъже, които го бяха наобиколили. Постъпката му, с която бе спасил живота на Еви, беше предизвикала всеобщо възхищение и съчувствие, особено след като „Таймс“ бе представил действията му в героична светлина. Този факт, както и подновяването на приятелството му с могъщия граф Уестклиф, донесоха на Себастиан мигновена и широка популярност. Ежедневно в клуба пристигаха купчини покани за присъствието на лорд и лейди Сейнт Винсът на балове, соарета и други обществени събития, които те отклоняваха заради траура.

Идваха също и напарфюмирани писма, надписани с женски почерк. Еви не се решаваше нито да ги отваря, нито да се интересува от подателките им. Купчината неразпечатани пликосе растеше.

— Насъбрала ти се е цял куп кореспонденция — каза тя на Себастиан, докато закусуваха в стаята му. — Писмата вече напълниха половината кантора. Какво да правя с тях? — После добави, усмихвайки се лукаво: — Мога да ти ги чета на глас, докато си почиваш.

Той присви очи.

— Изхвърли ги. Или по-добре ги върни неотворени.

Еви се опита да прикрие ликуването си, предизвикано от отговора му.

— Нямам нищо против да си пишеш с други жени — каза тя. — Повечето мъже го правят и това едва ли може да се счита за неприлично...

— Не и аз — отсече Себастиан и я погледна многозначително, сякаш искаше да се увери, че го е разбрала правилно. — Във всеки случай не сега.

Застанала до Уестклиф, Еви наблюдаваше мъжа си със собственическо удоволствие. Себастиан все още беше твърде слаб, макар апетитът му да се бе възстановил напълно, и елегантните дрехи му бяха доста свободни. Но раменете му бяха широки и цветът на лицето му беше здрав, а загубата на тегло само подчертаваше впечатляващите скули. И въпреки че се движеше внимателно, той не бе изгубил хищническата си грация, на която се възхищаваха жените, а мъжете се опитваха да имитират.

— Благодаря, че го спасихте — се чу да казва на Уестклиф тя, без да отмества поглед от съпруга си.

Графът я стрелна с поглед.

— Вие го спасихте, Еви, в нощта, когато му предложихте да се ожени за вас. Предполагам, че това е доказателство, че дори моментите на лудост понякога довеждат до положителни резултати. Ако нямате нищо против, бих искал да сляза долу и да съобщя на Сейнт Винсът последните резултати от издирването на господин Булард.

— Намериха ли го?

— Още не. Но скоро ще стане. Въпреки че успях да почистя гравиранията пластина на пистолета, който Булард използва, така и не успях да разчета името. Затова отидох в „Ментън и синове“ и ги помолих да ми дадат данните на пистолета. Оказа се, че е бил изработен преди десет години за лорд Белуърт, който случайно се връща тази вечер в Лондон по парламентарни дела. Възнамерявам да го потърся утре сутринта и да го поразпитам. Ако разберем как господин Булард се е сдобил с пистолета на Белуърт, това може да ни помогне да го открием.

Еви се намръщи обезпокоено.

— Струва ми се невъзможно да се намери човек, който се крие в град с население от над един милион души.

— Почти два милиона — рече Уестклиф. — Както и да е, не се съмнявам, че ще бъде намерен. Разполагаме със средствата и волята да го постигнем.

Въпреки загрижеността си, Еви не можа да не се усмихне, докато си мислеше, че той говори точно като Лилиан, която никога не се признаваше за победена. Съзирайки усмивката ѝ, Уестклиф леко повдигна вежди.

— Току-що си помислих — обясни му тя, — че подходите отлично на такава волева жена като Лилиан.

При споменаването на обожаваната му съпруга очите на графа засияха.

— Не бих казал, че е по-решителна и волева от вас — отбеляза той и добави с бърза усмивка: — Просто е доста по-шумна.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато Уестклиф слезе, за да поговори със Себастиан, Еви се оттегли в стаята си, където взе вана, добавяйки във водата щедра порция ароматни масла. След като полежа доста време в горещата вода, кожата ѝ се пропи с благоуханието на рози. Тя облече един от обшитите с кадифе копринени халати на Себастиан и нави няколко пъти ръкавите. Сви се в едно кресло пред камината и започна да реши косата си, докато прислужниците изнасяха ваната. Едната от тях, тъмнокоса жена на име Франи, остана да почисти стаята. След като приключи, тя преобърна дюшека и прекара затопляща грейка между чаршафите.

— Ще наредите ли... да оправя спалнята ви, милейди? — предпазливо попита тя.

Еви наклони главата си настрана, докато обмисляше отговора. Прислугата знаеше, че двамата спяха в отделни стаи още преди болестта. Все още не бяха прекарвали цялата нощ заедно. Въпреки че не беше сигурна как да повдигне този въпрос пред Себастиан, тя бе сигурна, че след всичко, което се беше случило, повече не желае да играе игри с него. Животът беше твърде кратък и непредсказуем, за да губи още време. Нямаше гаранции, че Себастиан щеше да ѝ остане верен. Оставаше ѝ единствено да се надява — и да се довери на инстинкта си, — че за разлика от мъжа, за когото се беше омъжила, сегашният Себастиан заслужаваше доверие.

— Не мисля — каза тя на прислужницата, продължавайки да разресва косата си. — Тази нощ ще остана в тази стая, Франи.

— Да, милейди. Ако желаете, ще...

Тя млъкна, преди да довърши мисълта си, при вида на високата фигура на Себастиан, който се беше появил на прага. Той влезе в стаята и се облегна на стената, гледайки мълчаливо съпругата си. Въпреки топлината, която лъхаше от камината, тялото на Еви настръхна и по кожата ѝ пробягаха сладостни тръпки.

Себастиан стоеше в непринудена поза, с разкопчана яка и развързана вратовръзка, която свободно висеше на шията му. Отблясъците от пламъците, които танцуваха върху фигурата му, хвърляха златисти отънъци върху чертите му, които можеха да принадлежат на антично божество. Дори сега, все още невъзстановил напълно формата си, той излъчваше опасна мъжественост, от която ѝ омекваха коленете. За това допринасяше и проблясващият му поглед, който се плъзгаше по тялото ѝ изнервящо бавно. Еви се изчерви, неспособна да прогони от мислите си усещането за сатенената му кожа под пръстите си и твърдите мускули под свободно ушитите му дрехи.

Франи бързо събра разхвърляните дрехи на Еви и изскочи от стаята.

Себастиан не сваляше поглед от съпругата си, докато тя оставяше четката настрани и се изправяше бавно от креслото. После се отгласна от стената, приближи се до нея и плъзна ръце по плътната роба, обвиваща ръцете ѝ. Сърцето на Еви затуптя лудо и кожата ѝ настръхна под пластове кадифе и коприна. Тя затвори очи и почувства как устните му докосват челото, слепоочията и скулите ѝ. Леката ласка придаваше особена острота на възбудата, която ги заливаше като гореща вълна. Те застинаха, наслаждавайки се на близостта си.

— Еви — прошепна той и дъхът му раздвижи падналите на челото ѝ къдрици. — Искам да правя любов с теб.

Кръвта ѝ пламна. Накрая успя да произнесе със заекване:

— М-мислех, че никога не го наричаш така.

Себастиан вдигна ръка и внимателно очерта с пръст контурите на лицето ѝ. Еви стоеше покорно, наслаждавайки се на тази невинна ласка, а свежия карамфилов аромат на кожата му я опияняваше като наркотик.

Той пъкна ръка под ризата си, измъкна златната верижка с халката и я дръпна нетърпеливо. Крехките връзки се скъсаха и верижката падна на пода. Дишането ѝ се учести, когато той взе лявата ѝ ръка и плъзна халката върху безименния ѝ пръст. Дланите им се допряха както в онзи ден, когато ги свързваше лентата на сватбената церемония. Себастиан наведе глава и притисна устни към челото ѝ.

— Искам да усещам всяка твоя частица... да дишам въздуха от дробовете ти... да оставя отпечатък върху душата ти. Искам да ти дам

повече удоволствие, отколкото можеш да понесеш. Искам да правя любов с теб, Еви, както не съм правил никога досега.

Тя вече трепереше толкова силно, че едва стоеше на краката си.

— Р-раната ти... трябва да внимаваме...

— Остави аз да преценя това. — Той я привлече към себе си и притисна устните си към нейните в изпепеляваща целувка. Еви го желяеше толкова отчаяно, че се уплаши от чувствата си. Опита се да намери устните му, докато разкопчаваше дрехите му с такова нетърпение, че Себастиан тихо се засмя. — Не бързай — прошепна той. — Цялата нощ е пред нас.

Еви, чиито крака се подгъваха, се вкопчи още по-здраво в самото му.

— Н-не мога да остана още дълго права — рече жално тя.

Зърна проблясъка на усмивката му и докато той се освобождаваше от последните си одежди, тя чу подрезгавелия му от страст глас:

— Легни на леглото, любов моя.

Еви се подчини с благодарност. Пропълзя в постелята и се облегна на възглавниците, наблюдавайки го как остава гол. Видът на бялата превръзка върху мускулестия му корем ѝ напомни колко близо се бе намирала до вероятността да го загуби завинаги и лицето ѝ се напрегна от сдържани емоции. Беше ѝ станал толкова безкрайно скъп, че дори само мисълта, че ще прекара с него нощта, я изпълваше с щастие. Дюшекът хлътна под тежестта му и Еви се извъртя с лице към него; единствено халатът разделяше телата им. Тя протегна ръка и зарови пръсти в косъмчетата на гърдите му.

Устните му докоснаха лицето ѝ, дъхът му я заливаше с горещи вълни, които я караха да трепери.

— Еви... през последните няколко дни не правих нищо, освен да се въргам в леглото и да размишлявам за разни неща, от които съм се пазил като дявол от тамян през целия си съзнателен живот. Някога ти бях казал, че не съм от мъжете, родени за съпруга и семейство. Че не искам да имам деца, ако ти... — Той се поколеба. — Но... истината е... че искам да имаш дете от мен. Не съм осъзнавал колко го искам, докато не разбрах, че може никога да не получа тази възможност. Помислих си... — Той замълча и устните му се изкривиха в подигравателна усмивка. — По дяволите. Не знам как да бъда съпруг

или баща. Но понеже ти като че ли не проявяваш особени изисквания нито за едното, нито за другото, може би имам някакъв шанс да ги удовлетвори. — Той се усмихна на ироничното ѝ изражение, но лицето му веднага стана сериозно. — Има много начини да се предотврати зачеването. Но ако някога решиш, че си готова, искам да ми кажеш...

Еви спря думите му с устни. Последвалите заслепяващи минути направиха всички думи излишни. Тя бавно потъна в чувствена мъгла, където всеки звук, всяко докосване доставяха мъчителна наслада.

Себастиан разтвори горната част на халата ѝ и погали нежно гърдите ѝ. Зърната ѝ настръхнаха и се втвърдиха, наболяваха при всяко докосване, и когато Себастиан най-последно засмука втвърденото връхче с кадифената си уста, тя простена от облекчение. Първоначално той използваше само върха на езика си с такава деликатност, че тялото ѝ се изви нагоре в мълчалива молба. Постепенно той започна да ѝ дава все повече, докато тя не почувства пулсирането в слабините си.

Коприненият халат внезапно стана тесен за разгорещеното ѝ тяло и Еви се опита да се освободи от него, като го дръпна раздражено. Мърморейки нежно, Себастиан ѝ се притече на помощ, освобождавайки ръцете ѝ от ръкавите, след което издърпа дрехата изпод гърба и бедрата ѝ. Тя въздъхна облекчено и се притисна към него с цялото си тяло, обгръщайки голите му рамене. Нежните му ръце се плъзнаха по тялото ѝ; тя не можеше да мисли или да говори, а единствено да реагира на докосванията на ръцете и устните му.

Когато пръстите му проникнаха между бедрата ѝ, дразнейки чувствителната плът, Еви се изчерви и изпъшка:

— Себастиан... моля те, не мога повече... — Тя замълча, усети как той леко я обръща настрани и притиска задничето ѝ към скута си така, че двамата останаха да лежат свити един в друг. Ръцете му я обгърнаха и тя се чувстваше защитена и спокойна дори когато той се пресегна и разтвори внимателно бедрата ѝ. Почувства натиска на члена му и осъзна, че влиза в нея. Тя ахна и се опита да се обърне към него.

— Успокой се — прошепна Себастиан, отметна косата от шията ѝ и целуна пламналата кожа. — Позволи ми да те любя така, скъпа. — Нежните му пръсти продължиха да я гаят, докато тя се отпусна, и тогава бавно проникна в нея, давайки ѝ време да свикне с новите усещания. Вкарваше главичката и я изкарваше точно когато тя очакваше да го приеме целия. Еви започна да се поклаща и да се

притиска към него. Когато накрая стигна докрай, тя изстена силно. Той започна да се движи бавно и тялото ѝ се изви в трескав стремеж към финала.

Тихият му смях размърда къдриците ѝ.

— Твърде си нетърпелива, любима — прошепна той. — Не бързай... позволи ми да ти доставя удоволствие. Ето, облегни се на мен... — Той повдигна бедрото ѝ и го придърпа върху коляното си, разтваряйки широко краката ѝ. Еви изскимтя, усещайки го да прониква още по-дълбоко.

Доведена до безумие, напрегна всичките си мускули, но Себастиан не бързаше, отвеждаше я до края и от ново отстъпваше, докато тя най-после не се разтърси в серия от конвулсии, които разклатиха леглото.

Себастиан беше все още твърд, когато се отдръпна от нея. Приличащ на езически бог с разрошени златисти коси и мускулесто тяло, той я претърколи по гръб и погали плоския ѝ корем с устни. Еви поклати безсилно глава, когато той хвана коленете ѝ и ги вдигна нагоре.

— Изморена съм — едва успя да промълви тя. — Аз... почакай, Себастиан...

Езикът му проникна във влажния отвор и не спря да я убеждава, докато протестите ѝ не утихнаха. Като че тялото ѝ водеше свой собствен живот, сякаш бе създадено точно за това, да се поддава на тази мъчителна наслада. Себастиан... Тя не можеше да произнесе името му на глас, но той сякаш долови безмълвната ѝ молба и в отговор направи нещо с устата си, което я изстреля в серия пламенни оргазми. Всеки път, когато си мислеше, че е свършил, я заливаше нова вълна от усещания, докато накрая бе толкова обезсилена, че го помоли да спре.

Себастиан се надигна над нея с блестящи очи. Тя разтвори крака и го прие, обгръщайки с ръцете си силния му гръб, и той я изпълни с един мощен тласък. Когато устните му се приближиха до ухото ѝ, тя едва чуваше шепота му заради силните удари на сърцето си.

— Еви — разнесе се хрипливият му глас, — искам да го направим отново.

— Не — едва успя да отвърне тя.

— Да. Искам да те почувствам.

Главата ѝ се раздвижи бавно върху възглавницата.

— Не мога... не мога...

— Да, можеш. Нека ти помогна. — Ръката му се плъзна по кожата ѝ към мястото, където телата им се сливаха. — Пусни ме дълбоко в себе си... по-дълбоко...

Тя простена безпомощно, усещайки как пръстите му умело възбуждат опустошеното ѝ тяло. Внезапно усети как той прониква още по-навътре в нея.

— М-м-м... — напяваше монотонно той. — Да, точно така... о, любов моя, толкова си сладка...

Той се настани между коленете ѝ, в люлката на бедрата ѝ, и започна да се движи. Еви го обгърна с ръцете и краката си и извика за последен път, заравяйки лице в горещата му шия. Плъттa ѝ пулсираше, разпускаше се и се свиваше в стремежа си да го отведе до разтърсващия край. Себастиан потрепери в ръцете ѝ и, сграбчил в юмруците си топлата коприна на косата ѝ, ѝ се отдаде изцяло, боготворейки я с всяка частица от тялото и душата си.

Първото нещо, което Еви забеляза, когато се събуди сама, бяха разсипаните бледорозови петна по снежнобелия чаршаф, сякаш някой бе разлял в леглото розово вино. Примигвайки сънно, тя се повдигна на лакти и докосна едно от петната с пръст. Оказа се листче от роза, свежо и прохладно, току-що откъснато от цветчето. Еви се огледа и забеляза, че цялото легло изглежда така, сякаш го е навалял лек дъжд от розови листчета. Тя се усмихна леко и отново се отпусна в ароматната постеля.

Изминалата чувствена нощ приличаше на част от някакъв безкраен еротичен сън. Не можеше да повярва, че бе позволила на Себастиан неща, които дори не можеше да си представи. Когато всичко свърши, той я притисна към гърдите си и двамата дълго разговаряха. Еви дори му разказа как се беше сприятелила с Анабел и сестрите Бауман на един от баловете, където заедно подпираха стената.

— Направихме си с писък с потенциални ухажори и си го записахме на празни бални картички. Начело, разбира се, беше лорд Уестклиф. А ти беше последен, защото всички бяхме на мнение, че не си от онези, които се женят.

Себастиан се разсмя хрипливо, преплитайки краката си с нейните.

— Чаках да ми направиш предложение.

— Та ти дори не ме поглеждаше — отвърна кисело Еви. — Не беше от онези, които биха танцували с една стара мома.

Себастиан я погали по косата и помълча известно време.

— Не, не бях — призна си най-накрая той. — Което само потвърждава какъв глупак съм бил, че да не те забележа. Ако бях прекарал в компанията ти дори пет минути, никога нямаше да се отървеш от мен. — Той продължи да я съблазнява бавно и внимателно, сякаш тя все още бе онази девствена девойка, докато накрая не го прие в треперещото си тяло.

Отдадена на приятните спомени, Еви замечтано се приведе в ред и облече копринена рокля, общита с вълна. Слезе на долния етаж, за да потърси Себастиан, който най-вероятно беше в кантората, разглеждайки вчерашните отчети. В клуба беше пусто, ако не се смятат заетите с почистването му служители, и работниците, които подменяха килимите и полагаха нова ламперия.

Еви влезе в кабинета и откри вътре Себастиан и Кам, застанали от двете страни на бюрото. Наведени над счетоводните книги, те зачеркваха някои вписвания и си водеха бележки в полетата до дългите колони. При влизането ѝ и двамата вдигнаха глави. Еви бързо отвърна поглед от мъжа си, усещайки, че ѝ е трудно да остане невъзмутима след близостта от предишната нощ. Той млъкна по средата на изречението и впери поглед в нея, сякаш забравил какво искаше да каже на Кам. Като че ли и двамата се чувстваха неловко, смутени от силата на чувствата, които бяха непознати и за двамата. Еви им пожела добро утро, прекрачи прага и отиде до стола на Себастиан.

— Закусвахте ли вече, милорд? — попита го тя.

Себастиан поклати глава и едва забележимо се усмихна:

— Не още.

— Ще отида в кухнята, за да видя какво може да се направи.

— Почакай малко — спря я той. — Почти привършихме.

Зает с обсъждането на инвестициите в търговския базар, който се очакваше да бъде построен на улица „Сейнт Джеймс“, Себастиан улови ръката на Еви, отпусната върху бюрото, и я притисна разсеяно към бузата си, размишлявайки над предложенията, които лежаха пред

него. Макар той да не осъзнаваше интимността на този жест, Еви се изчерви, срещайки погледа на Кам над сведената глава на мъжа си. В очите му проблесна насмешлив укор, като у някоя бавачка, която е хванала две деца да си играят на целувки, и открито се ухили, когато Еви пламна още повече.

Без да подозира за нямата сценка, която се разиграваше между двамата, Себастиан връчи предложенията на Кам, който веднага придоби сериозно изражение.

— Това не ми харесва — отбеляза Себастиан. — Съмнява ме, че в този район ще се намерят достатъчно клиенти, за да оправдаят изграждането на голям търговски център, особено при тези наеми. Подозирам, че до една година той ще се превърне в бял слон.

— В бял слон? — попита Еви.

Откъм вратата се разнесе глас, който принадлежеше на лорд Уестклиф.

— Белият слон е рядко животно — каза графът с усмивка, — което е не само скъпо, но и трудно за изхранване. В древността, когато някой крал искал да разори врага си, той му подарявал бял слон. — Той направи пауза, навеждайки се над ръката на Еви, преди да се обърне към Себастиан: — Съгласен съм с твоята оценка на този проект. Неотдавна ми предложиха да вложа в него средства, но аз отказах по същата причина.

— Не е изключено и двамата да грешим — отбеляза кисело Себастиан. — Никой не може да предскаже поведението на жените, когато стане дума за покупки. — Той се надигна от стола и стисна ръката на графа. — Двамата със съпругата ми възнамерявахме да закусим. Надявам се, че ще ни правиш компания.

— Може да изпия едно кафе кимна Уестклиф. — Моля да ме извините за неочакваното посещение, но нося новини.

Тримата впериха погледи в графа, очаквайки продължението.

— Тази сутрин най-последно успях да се срещна с лорд Белуърт. Призна ми, че пистолета, с който е стреляно в Сейнт Винсът, е негов. Но ми довери, че преди около три години дал комплект пистолети за дуелиране на господин Клайв Игън, заедно с няколко семейни скъпоценности и други дреболии, като подкуп, за да отпише дълга му към клуба.

Еви примигна изненадано при споменаването на бившия управител.

— Значи Игън укрива Булард?

— Най-вероятно.

— Но защо? Това означава ли, че господин Игън е наел господин Булард да се опита да отнеме живота ми?

— Ще разберем — каза Себастиан с мрачно лице. — Възнамерявам още днес да посетя Игън.

— Ще те придружа — рече с равен глас Уестклиф. — Имам източници, които ми дадоха адреса на Игън. Всъщност той живее недалеч оттук.

Себастиан поклати глава.

— Благодаря ти за помощта, но не искам да те замесвам в тази история. Съмнявам се, че съпругата ти ще ми благодари за това, че те излагам на риск. Ще взема със себе си Роуън.

Еви се наклони да възрази, разбирайки, че в компанията на графа Себастиан ще бъде в по-голяма безопасност. Той още не се беше възстановил от раната си и ако му хрумнеше някоя глупост, Кам просто нямаше да може да го спре. В края на краищата той беше просто един служител, а и беше твърде млад, за да се вслушва виконтът в мнението му. Графът познаваше по-добре Себастиан и имаше далеч по-голямо влияние върху него.

Но Уестклиф я изпревари.

— Роуън наистина е способен младеж — съгласи се той, — и точно затова трябва да му повериш безопасността на Еви.

Себастиан присви очи, приготвяйки се да спори. Но думите замръзнаха на устните му, когато Еви го хвана под ръка и нежно се притисна към него.

— Бих предпочела да остане с мен — каза тя.

Лицето на Себастиан омекна и Еви се изпълни с опияняваща увереност, че той ще направи всичко по силите си, за да ѝ достави удоволствие.

— Добре — съгласи се с неохота той. — Ако присъствието на господин Роуън ще те успокои, така да бъде.

Нежеланието на Себастиан да вземе със себе си Уестклиф при посещението си у Игън донякъде се обясняваше с неловкостта, която продължаваше да изпитва в присъствието на приятеля си. Не е много приятно да прекарваш време в компанията на мъжа, чиято съпруга някога си се опитал да отвлечеш. Побоят, който му беше нанесъл Уестклиф след това, и извиненията, поднесени по-късно от Себастиан, донякъде разведриха атмосферата. Като че ли сватбата му с Еви и готовността, с която се бе пожертвал заради нея, бяха предизвикала одобрението на графа, което с времето щеше да съживи дружбата им. Само че отношенията им бяха преминали в нова фаза, в която липсваше предишната непринуденост.

Като човек, който беше приел за свой принцип да не съжالياва за нищо, Себастиан се стараеше да не мисли за миналите си прегрешения. Действията му по отношение на Лилиан Бауман бяха грешка по много причини. Що за идиот трябва да е, за да пожертва приятелството си заради една жена, която дори не му харесваше особено! Ако си беше направил труда да потърси алтернативи, сигурно щеше да забележи Еви, която се бе намирала точно под носа му.

За голямо негово облекчение графът се държеше непринудено и двамата беседваха дружелюбно, докато каретата им прекосяваше Лондон в посока към западните покрайнини на града, където се строяха новите модни домове, предназначени за средната класа. Адресът на Клайв Игън предполагаше наличието на значителен капитал у собственика на дома. Размишлявайки мрачно за огромните суми, които си бе присвоил Игън през годините, Себастиан разказа на Уестклиф всичко, което знаеше за бившия управител. Разговорът премина към финансовото състояние на клуба и необходимостта да се направят промени в дейността му. Истинско наслаждение бе да може да споделя проблемите си със стария си приятел, който беше един от най-добрите финансисти в страната и даваше отлични съвети по въпросите на бизнеса. От вниманието и на двамата не се изплъзна фактът, че този разговор значително се различаваше от някогашното им общуване, когато Себастиан се хвалеше със скандалите и аферите си, които неизменно предизвикваха снизходителна проповед от страна на Уестклиф.

Каретата се спря пред квартала от нови домове с малки павирани дворчета зад тях. Всички къщи имаха по три етажа и ширината на

никоя не надвишаваше пет метра. Вратата отвори стара и изморена жена, която отстъпи с мърморене встрани, когато двамата нахлуха вътре. Къщата беше от онези невзрачно обзаведени домове, които обикновено се наемаха от ергените от средната класа.

Тъй като цялата къща се състоеше само три стаи, не беше трудно да се намери Игън. Бившият управител на клуба седеше в голямо кресло пред камината в гостната, която миришеше силно на алкохол и урина. По первазите и на двата прозореца беше подредена цяла колекция от бутилки, а още няколко стояха до камината. Игън не се изненада от появата на посетителите си и ги изгледа със стъкления поглед на хроничен алкохолик. Той изглеждаше по абсолютно същия начин, както когато Себастиан го беше уволнил два месеца по-рано, с почернели зъби, подпухнал червен нос и червендалесто лице, покрито с мрежа от изпъкнали вени. Поднасяйки чашата към устата си, той отпи няколко глътки и се усмихна, гледайки към Себастиан с воднистите си сиви очи.

— Чух, че са ви пробили червата — каза му той. — Но тъй като нямате вид на призрак, предполагам, че са ме излъгали.

— Всъщност, не са — отвърна Себастиан със смразяващ поглед. — Но дяволът не пожела да ме приеме. — Той едва се сдържа да не се нахвърли срещу негодника, който може би беше отговорен за неуспешното покушение срещу съпругата му. Единствено мисълта, че мъжът може да разполага с информация, му помогна да запази хладнокръвие.

Игън се изсмя с нисък глас и махна с ръка към редицата от бутилки.

— Налейте си питие. Рядко ме посещават толкова благородни господа.

Уестклиф отвърна със спокоен глас:

— Не, благодаря. Интересува ни един ваш скорошен посетител. Господин Джос Булард. Къде е той сега?

Игън отпи отново от чашата и го изгледа с каменно изражение на лицето.

— Откъде да знам, по дяволите?

Уестклиф извади от джоба си злополучния пистолет и мълчаливо го показа на Игън.

Пияницата се опули и бузите му се покриха с червенина.

— Откъде взехте това? — ахна той.

— Булард го използва в нощта на стрелбата — рече Себастиан, опитвайки се да говори спокойно, въпреки че всеки негов нерв буквално звънтеше от ярост. — И макар силно да се съмнявам, че безформената буца на раменете ви съдържа нещо като мозък, дори вие можете да разберете какви ще са последствията от участието ви в опит за убийство. Как ви се струва един продължителен престой в затвора? Мога да го уредя за...

— Сейнт Винсът — промърмори предупредително Уестклиф, докато Игън пръскаше слюнки и се давеше.

— Сигурно го е откраднал от мен! — извика той и питието му се разплиска по пода. — Проклет крадец... дори не знаех, че го е взел. Вината не е моя, казвам ви! Искам единствено да бъда оставен на мира! Да не му бях виждал очите!

— Кога го видяхте за последен път?

— Преди около три седмици. — Игън изпи на една глътка остатъка от питието в чашата си, грабна бутилката от пода и я засмука като прегладняло бебе. — След като напусна клуба, от време на време отсядаше тук. Нямаше къде да отиде. След като болестта му започна да си личи, отказваха да го пускат дори в най-долнопробните приюти.

Себастиан и Уестклиф се спогледаха.

— Болест ли? — попита подозрително Сейнт Винсът. — Каква? Игън го изгледа пренебрежително.

— Сифилис. Онази негова разновидност, която води до помрачаване на разсъдъка. Признаците се забелязваха още преди да напусне клуба... бавното говорене, потрепването на лицето... лющенето и трапчинките по носа. Човек трябва да е спял, за да не го забележи.

— Имам твърде много работа, за да следя за външния вид и поведението на всеки служител — отвърна иронично Себастиан, докато умът му трескаво работеше. Сифилисът беше опасна болест, която се предаваше при сексуален контакт и можеше да доведе до лудост и частична парализа. Това бе придружавано от разлагане на меките тъкани на тялото, включително носа. Ако Булард наистина беше станал негова жертва и болестта беше напреднала дотолкова, за него нямаше никаква надежда. Но защо, обхванат от безумието, бе съсредоточил ненавистта си върху Еви?

— Сигурно вече съвсем е откачил — отбеляза горчиво Игън, повдигайки бутилката за поредна глътка. Затвори за кратко очи, преглъщайки парещата течност, и отпусна глава на гърдите си. — Мина оттук онази вечер, бърбореше разни неща, че ви е убил. Трепереше целият и се оплакваше от шумове в ушите и главоболие. Очевидно не беше на себе си. Не ми оставаше нищо, освен да заплатя да го настанят в приют за nelечимо болни — онзи край пътя, който води към Нйтсбридж. Дори още да не е умрял, вече се намира в такова състояние, в сравнение, с което смъртта е дяволски милосърдна работа.

В напрегнатия глас на Себастиан прозвуча по-скоро нетърпение, отколкото съчувствие.

— Защо се опита да убие жена ми? Бог е свидетел, че тя никога не е искала да му навреди.

— Горкото копеле винаги я е мразило. Още от дете. След посещенията на Еванджелин в клуба, когато Булард виждаше как Дженър ѝ се радва, дни наред ходеше мрачен и избухлив. Обичаше да ѝ се подиграва... — Игън замълча и по устните му се плъзна усмивка, докато си спомняше. — Тя беше забавно същество. Цялата в лунички, срамежлива, закръглена като морско свинче. Казват, че сега се е превърнала в истинска красавица, макар да ми е трудно да си го представя...

— Дженър баща ли му беше? — прекъсна го Уестклиф с безстрастно лице.

Внезапният въпрос сепна Себастиан. Той се загледа напрегнато в Игън.

— Възможно е. Във всеки случай майка му Мери се кълнеше, че е. — Игън внимателно остави бутилката и сплете пръсти върху внушителния си корем. — Тя беше проститутка в публичен дом. Най-големият късмет в живота ѝ беше срещата с Айво Дженър. Услугите ѝ толкова му харесаха, че той плати на мадам да пази момчето единствено за неговите нужди. В един прекрасен ден Мери се цъфна при Дженър и му съобщи, че е бременна и че детето е негово. Айво, който беше мека душа, не постави думите ѝ под съмнение. Той я поддържаше до края на живота ѝ и позволи на момчето да работи в клуба, когато порасна. Мери умря преди много години, но преди да си отиде, каза на сина си, че Дженър му е баща. Когато момчето отиде

при него, Дженър му заяви, че няма намерение да огласява този факт, защото не е сигурен дали това е вярно. Не искаше да признае Булард за свой син. Отчасти защото момчето никога не предизвикваше особени симпатии, а отчасти защото... Дженър не се интересуваше от никой друг, освен от дъщеря си. Искаше Еви да има всичко, когато той се отпрати на оня свят. Булард, разбира се, обвиняваше за всичко Еви. Той беше сигурен, че ако не беше тя, Дженър щеше да го обяви за свой син и щеше да направи много повече за него. Възможно е да е бил прав. — Игън се намръщи. — Когато вие се появихте заедно с нея в клуба, милорд, Булард вече беше болен от сифилис... и постепенно започна да си губи ума. Печален край на един безрадостен живот.

Игън ги погледна с някакво мрачно удовлетворение и додаде:

— Ще го намерите в болницата в Тотнъм, ако все още искате да отмъстите на нещастния безумец. Но според мен, милорди, престъплението на Булард вече е наказано, и то по най-жестокия начин.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Докато очакваше завръщането на съпруга си, Еви се зае с различни задачи, свързани с клуба; преглеждаше отчетите и сортираше парите, отговаряше на кореспонденцията. Накрая стигна до купчината неотворени писма, адресирани до Себастиан, и, естествено, не се съдържа да не прочете някои от тях. Всички послания бяха пълни с кокетни безсмислици и намеци, две от тях наемкваха, че Себастиан вече сигурно се е отегчил от новата си съпруга. Намеренията на подателките бяха толкова очевидни, че Еви чак почувства срам заради тях. Освен това писмата ѝ напомняха за разгулното минало на Себастиан, когато негово основно занимание са били любовните игри, преследвания и завоевания.

Трудно бе да се довери на такъв човек, без да се почувства глупачка. Особено в светлината на увереността ѝ, че Себастиан винаги ще бъде обект на желание за много жени. Но Еви чувстваше, че той заслужава да му даде възможност да се докаже. Ако с нейна помощ успееше да започне отначало, наградата и за двамата щеше да е безмерна. Тя можеше да е достатъчно силна, за да поеме риска да го обича, да иска от него неща, които той можеше да сметне за прекомерни. А Себастиан като че ли искаше да виждат човека зад красивата му външност и да очакват от него да бъде нещо повече от изкусен любовник.

След като хвърли писмата в камината и не без задоволство се убеди, че са станали на пепел, Еви почувства, че ѝ се приспива, и се качи в спалнята, за да подремне. Въпреки умората ѝ беше трудно да се отпусне, защото се притесняваше за Себастиан. Мислите трескаво препускаха из главата ѝ, докато измореният ѝ мозък не сложи край на безполезното тормозене и тя потъна в сън.

Когато след около час се събуди, Себастиан седеше на леглото до нея, хванал между пръстите си кичур от ярката ѝ коса, и се взираше внимателно в лицето ѝ със сините си като утринно небе очи. Еви седна в леглото и се усмихна смутено.

Себастиан нежно погали разрошената ѝ коса.

— В съня си изглеждаш беззащитна като малко момиче — каза той. — Караш ме да искам да те пазя непрекъснато.

— Намери ли господин Булард?

— И да, и не. Първо ми разкажи с какво се занимава, докато ме нямаше.

— Помогнах на Кам да подреди нещата в кантората. И изгорих всичките писма от почитателките ти. Пламъкът беше толкова силен, че се изненадах как никой не повика пожарната.

Устните му се извиха в усмивка, но той я погледна изпитателно:

— Прочете ли някои от тях?

Еви небрежно повдигна рамо.

— Няколко. Питаха дали не си се изморил вече от съпругата си.

— Не. — Себастиан плъзна длан по бедрото ѝ. — Изморих се от безкрайните балове, сплетни и пошъл флирт. Изморих се от жените, които ме отегчават до смърт. Знаеш, че за мен всички са еднакви. Не ме интересува никоя от тях, а само ти.

— Не ги обвинявам, че те искат — каза Еви, обвивайки ръце около врата му. — Но нямам никакво намерение да те споделям с тях.

— Няма да ти се налага. — Той взе лицето ѝ в шепи и леко целуна устните ѝ.

— Разкажи ми за господин Булард — рече настоятелно тя, улавяйки нежно китките му.

Себастиан ѝ разказа за срещата с Игън и разкритията за Джос Булард и майка му. Очите ѝ се разшириха и тя се изпълни с жал. Горкият Джос Булард не беше виновен за произхода си или за равнодушието на околните, което го бе накарало да намрази целия свят.

— Колко странно — рече замислено тя. — Винаги ми се е искало и дори съм се надявала Кам да ми е брат, но не ми е минавало през ума, че Джос Булард може да е.

Булард винаги се бе отнасял към нея с нескрита враждебност... но не беше ли причина за това отказът на Айво Дженър да го признае за свой син? Да се чувстваш нежелан, да осъзнаваш, че от теб се срамува човекът, който може би е родният ти баща... Това сигурно би ожесточило всеки.

— Отидохме в тотнъмската болница, където го бяха настанили — продължи Себастиан. — Ужасно място, което силно се нуждае от финансиране. Там имаше жени и деца... — Споменът го накара да се намръщи. — Всъщност предпочитам да не го описвам. Но администраторът ми каза, че Булард е бил приет в последен стадий на сифилис.

— Искам да му помогна — решително каза Еви. — Можем поне да го преместим в по-прилична болница.

— Късно е, скъпа. — Себастиан я хвана за ръката. — Той е починал преди два дни. Показаха ни мястото, където е погребан заедно с други двама пациенти.

Еви извърна поглед, осмисляйки информацията. С изненада усети как очите ѝ се навлажняват и гърлото ѝ се свива.

— Горкият — рече тя с дрезгав глас. — Жал ми е за него.

— А на мен не — отвърна равнодушно Себастиан. — Той е израснал без любовта на родителите си, по което не се различава от безброй много други хора, които сами са се оправяли в тоя свят. Било му е по-лесно, отколкото на Роуън, чиято циганска кръв го прави обект на предразсъдъци. Не плачи, Еви. Булард не заслужава нито една сълза.

Еви въздъхна треперливо.

— Съжалявам. Не исках да се разчувствам така. Просто последните седмици бяха доста тежки и ми е трудно да овладявам емоциите си.

Себастиан я привлече в топлите си обятия и зарови лице в косата ѝ.

— Еви, скъпа, не трябва да се извиняваш за нищо — каза той. — Ти премина през ада. Само едно безсърдечно животно като мен може наистина да оцени каква смелост е нужна, за да говориш искрено за чувствата си.

Еви притисна буза към рамото му.

— Не си безсърдечен. — Тя въздъхна отново. — Може би не е редно да говоря така, но въпреки че ми е жал за господин Булард, изпитвам и облекчение, че вече го няма. Заради безумните му постъпки едва не те изгубих.

Себастиан зарови устни в косата ѝ, докато не откри нежното ѝ ухо и леко го гризна.

— Не си чак такава късметлийка.

— Не говори така — отвърна Еви, без да се усмихва на шегата. Тя отдръпна главата си назад и го погледна. — Не можеш да се шегуваш с това. Аз... — Гласът ѝ потрепери, но тя се насили да продължи: — Струва ми се, че вече не мога да живея без теб.

Едрата длан на Себастиан се плъзна нежно по тила ѝ, притисна главата ѝ към рамото му и той зарови лице в косата ѝ.

— Ах, Еви — чу тя тихия му глас, — може би все пак имам сърце... защото точно сега дяволски ме боли.

— Само сърцето ли? — попита пристодушна тя.

Себастиан се засмя и леко я положи върху леглото, а очите му проблеснаха лукаво.

— Не само — призна си той. — И твоят дълг, като моя съпруга, е да облекчиш страданията ми.

Еви протегна ръце и го привлече към себе си.

Без да подозират за личните проблеми на собствениците и служителите на клуба, многобройните гости продължаваха да се стичат в сградата, особено след като се разчу, че лимитът от две хиляди и петстотин членски карти е изчерпан. Онези, които искаха да станат членове, бяха принудени да се записват в списъка на чакащите с надеждата, че ще се освободи място.

Странната комбинация от безпаричен виконт и западащ игрален клуб беше родила изненадващи плодове. Служителите или бяха повличани от стремителния поток енергия, бликащ от Себастиан, или изчезваха от пътя му. Клубът се управляваше с безмилостна експедитивност, каквато не беше виждал досега. Дори Айво Дженър в най-добрите си дни не бе успявал да ръководи малката си империя с такава желязна ръка.

Скритото презрение на Дженър към аристокрацията го караше да се отнася към много от членовете на клуба с раболепна сервилност, която ги караше да изпитват леко смущение. Себастиан, от друга страна, бе един от тях. Той се държеше непринудено и в същото време с такава елегантност, че присъствието му сякаш насищаше атмосферата с въодушевление. Когато се намираще наблизко, членовете

на клуба се смееха повече, харчиха повече, разговаряха повече, ядяха повече.

Ако в другите клубове на посетителите им се налагаше да се задоволяват с неизменните бифтеци и ябълкови пайове, клубът на Дженър предлагаше широк избор от изискани блюда... салата от омар, задушен фазан, скариди върху пюре от целина, пъдпъдък, пълен с гроздови зърна и козе сирене, сервиран със сметанов сос. И любимото на Еви — приготвена без брашно бадемова торта, украсена с малини и дебел слой белтъчена глазура. Храната и развлеченията се подобряваха с такива темпове, че съпругите започнаха да се оплакват, че мъжете им прекарват твърде много вечери в клуба.

Умението на Себастиан да манипулира хората намери отлично приложение в игралния бизнес. Той знаеше как да създаде атмосфера, в която мъжете да се отпуснат и забавляват, и междувременно с лекота да се разделят с парите си. Игрите се водеха с педантична честност; макар хазартът да беше забранен от закона, за никого не беше тайна, че е разпространен из целия Лондон, а най-добрата гаранция срещу преследването от властите беше репутацията на порядъчен клуб.

Ако в началото Себастиан беше принуден да чува насмешливите подмятания на познатите си, поведението им рязко се промени, когато те се оказаха в положението на молители, които искаха да получат допълнителен кредит или да отложат плащането на задълженията си. За човек, който никога не беше разполагал с много пари, Себастиан притежаваше поразителни умения да се разпорежда с тях. Както бе отбелязал Кам с възхищение, виконтът демонстрираше наистина кучешки нюх, когато ставаше дума за рисковани банкови операции и други фактори, които влияеха на платежоспособността на членовете на клуба.

Една вечер, докато стоеше до Кам и наблюдаваше Себастиан, който следеше една игра с особено високи залози, Еви усети, че до нея е застанал възрастен човек. Тя се обърна и разпозна лорд Холдейн, с когото Себастиан я беше запознал предишната седмица.

— Милорд — промърмори тя, докато той се навеждаше над ръката ѝ. — Радвам се да ви видя отново.

Той се усмихна и очите му проблеснаха добродушно на пълното му лице.

— Аз също, лейди Сейнт Винсът.

Откъм игралните маси се разнесе смях, предизвикан от шегите на Себастиан. Еви погледна към мъжа си и за пореден път се удиви колко естествено изглеждаше той в новата си роля, сякаш бе роден за нея. Колкото и странно да беше, Сейнт Винсът се вписваше по-добре в атмосферата на клуба от баща ѝ. Айво Дженър с взривоопасния си темперамент невинаги успяваше да скрие тревогата си, когато изключителният късмет на някой от членовете заплашваше да разори банката. За разлика от него Себастиан оставаше спокоен и невъзмутим при всякакви обстоятелства.

Лорд Холдейн очевидно си мислеше нещо подобно, защото погледна към Себастиан и отбеляза с разсеян вид:

— Никога не съм предполагал, че отново ще видя някой като него.

— Милорд? — попита Еви, усмихвайки се на съпруга си, който я бе забелязал и се отправи през тълпата към нея.

Холдейн продължи замислено, потапяйки се в спомените за отдавна отминали дни:

— През целия си живот съм познавал само един човек, който управляваше клуба си с подобен блясък. Като великолепен хищник, който обхожда владенията си.

— Имате предвид баща ми ли? — попита замаяно Еви.

Холдейн се усмихна и поклати глава:

— Пази Боже, не. Не вашия баща.

— А кого... — започна Еви, но появата на Себастиан ѝ попречи да довърши въпроса.

— Милейди — промълви той, плъзвайки ръката си по стегнатата ѝ в корсета талия, и се усмихна на събеседника ѝ. — Трябва да те предупредя, скъпа, че този джентълмен е вълк в овча кожа.

Вместо да се обиди на безцеремонните му думи, Холдейн изхъмка доволно, очевидно поласкан.

— Ако бях с двайсет години по-млад, мой непочтителни приятелю, щях да ви открадна това прелестно създание. Въпреки прословутото ви обаяние, не можете да се сравнявате с моето по-младо аз.

— Възрастта изобщо не ви е укротила — отвърна ухиленият Себастиан, притегляйки Еви към себе си. — Моля да ме извините,

милорд, но съм длъжен да отведа съпругата си на по-безопасна територия.

— Както виждам, този неуловим младеж е се е впримчил здраво в капана ви — каза Холдейн на Еви. — Вървете, вървете и успокойте ревнивия си съпруг.

— Аз... ще се опитам — отвърна неуверено Еви. Мъжете се разсмяха, а Себастиан поведе Еви към главната зала, без да сваля ръката си от кръста ѝ.

— Случило ли се е нещо, скъпа? — попита той, — навеждайки главата си към нея.

— Не. Аз... — Тя се спря, усмихна се и каза смутено: — Просто исках да те видя.

Себастиан я притисна към една колона и бързо я целуна. После я погледна с проблясващи очи.

— Да изиграем ли една игра билиард? — прошепна той и дрезгаво се засмя, когато тя се изчерви.

Популярността на клуба нарасна още повече, когато вестниците започнаха да му посвещават възторжени статии.

„Най-после клубът на Дженър зае достойно място сред елитните убежища за джентълмени в Лондон, превръщайки се в желано място за всички, които се причисляват към аристокрацията. Трябва да отбележим също, че кухнята на клуба предлага най-изисканите блюда, а изборът на вино удовлетворява и най-изтънчените вкусове...“

Друг вестник пишеше:

„Трудно могат да се подберат думи, с които да се опише великолепието на подновения интериор, който създава живописно обкръжение за събралите се джентълмени, отличаващи се с висок интелект и ярка индивидуалност. Нищо чудно, че числото на желаещите да

станат членове на клуба значително превишава броя на свободните места...”

И още:

„Предполагам мнозина ще се съгласят, че възраждането на клуба на Дженър можеше да бъде осъществено само от един човек, който успява, благодарение на дяволското си обаяние, да се свърже едновременно със света на модата, политиката, литературата и аристокрацията. Това, разбира се, е прословутият лорд Сейнт Винсът, собственик на свършения клуб, който обещава да се превърне във важна институция в живота на Уест Енд...”

Една вечер, седнала в кантората, Еви преглеждаше вестниците. Не беше очаквала, че Себастиан и клубът щяха да получат такова внимание. Макар да се радваше на успеха му, тя не можеше да не се замисли какво щеше да се случи след края на траура ѝ, когато двамата щяха да се превърнат в част от лондонското общество. Не се и съмняваше, че щяха да ги канят на много места. Но като стара мома тя не бе разполагала с много възможности да практикува социалните си умения. Щеше да се наложи да преодолее свенливостта си. Трябваше да овладее изкуството на размяна на остроумни коментари... Трябваше да се научи да бъде очарователна и уверена...

— Защо се мръщиш, скъпа? — Себастиан влезе в стаята и седна на ръба на бюрото, поглеждайки я с въпросителна усмивка. — Да не прочете нещо неприятно?

— Точно обратното — отвърна навъсено Еви. — Всички са във възторг от клуба.

— Разбирам. — Той повдигна брадичката ѝ с пръст. — И това те огорчава?

Думите ѝ се изляха като потоп върху него.

— Т-ти си толкова известен, тоест, не само заради любовните си похождения, а това означава, че ще започнат да те канят навсякъде.

Когато траурът ми свърши, ще се наложи да посещаваме различни балове и соарета. Б-боя се, че няма да п-престана да се крия по ъглите. Аз съм си все така свенлива, знаеш. Трябва да се науча да бъда остроумна и да разговарям с хората, иначе само ще ти лазя по нервите или, още по-лошо, ще започнеш да се срамуваш от мен...

— Еви, успокой се. Мили боже... — Себастиан придърпа с крак близкия стол, постави го срещу нея и седна, обгръщайки с коленете си нейните. После хвана ръцете ѝ и я погледна с усмивка в очите. — Не можеш да издържиш и двацет минути, без да си намериш някакъв повод за безпокойство, нали? — Той поднесе ръцете ѝ към устните си. — Не искам да се променяш. — Лицето му стана сериозно, очите потъмняха. Пръстът му се плъзна по брачната ѝ халка, поглаждайки гравираниите думи. — Как мога да се срамувам от теб? — продължи той. — Аз съм негодникът тук. Ти не си направила едно лошо нещо през живота си. А що се отнася до разговорите по баловете... Мога само да се надявам, че няма да станеш същата като онези празноглави глупаци, които не спират да говорят, без да казват нищо умно. — Той я притегли към себе си и потърка нос в шията ѝ, малко над яката на копринената ѝ рокля. Устните му я вкусиха леко и той зашепна: — Ти не си стара мома. Но имаш разрешението ми да се криеш в ъглите, скъпа моя... стига да ме вземаш със себе си. Всъщност дори настоявам за това. Предупреждавам те, че в такива случаи се държа много лошо — вероятно ще те съблазнявам на тераси, под стълбищата и зад саксиите с по-големи растения. И ако започнеш да се оплакваш, просто ще ти напомня, че не е трябвало да се омъжваш за безсъвестен женкар.

Шията на Еви се изви леко под нежното докосване на пръстите му.

— Няма да се оплаквам.

Себастиан се усмихна и я целуна нежно.

— Каква послушна женичка имам — каза той. — Съвсем ще те разваля. Сега защо не ме целунеш и не се качиш да вземеш една вана? Когато приключиш, вече ще съм при теб.

Когато Еви влезе в стаята, Франи и една друга прислужница пълнеха ваната с гореща вода. Все още разгорещена от целувките на Себастиан, Еви започна да разкопчава роклята си.

— Ще ви помогна, милейди — каза Франи, преди да тръгне към първия етаж за поредното ведро с гореща вода, — когато се върна.

Еви се усмихна:

— Благодаря. — Тя се приближи до тоалетната масичка и взе флакона с парфюм, който скоро ѝ беше подарила Лилиан. Притежавайки изключително чувствително обоняние, Лилиан обичаше да смесва различни парфюми и отскоро бе започнала да експериментира свои собствени комбинации. Еви внимателно добави няколко златисти капки във водата и с удоволствие вдъхна ароматната пара, която се издигна от нея.

После се върна при тоалетната масичка, седна на въртящата се табуретка, събу обувките и чорапите си и посегна под полата, за да развърже жартиерите си. Навела главата си под този ъгъл, тя не виждаше почти нищо, но тихите стъпки по килима я накараха да се напрегне. Изправяйки се рязко, Еви видя разрошена фигура, която се приближаваше към нея. Тя скочи от стола, събаряйки го на земята, когато се обърна с лице към мъжа, който влизаше в стаята.

— Нито дума или ще те разпоря от шията до корема — изграчи той и направи заплашителен жест с дългия, зловец на вид нож, който стискаше в ръката си.

Той стоеше толкова близо, че можеше да я достигне с един замах на ръката.

Нито един образ от кошмарите или детските ѝ страхове от чудовища не можеше да се сравни със страховито разядената фигура на неканения гост. Еви предпазливо отстъпи към ваната с надеждата, че тя може да послужи като преграда между нея и безумеца. Той беше облечен в мръсни парцали и се движеше като марионетка, която дърпат за конците. На лицето, шията и ръцете му зееха открити рани, сякаш плътта му се разлагаше право върху костите. Но най-ужасно изглеждаше онова, което бе останало от носа му.

Въпреки мръсотията и ужасно промененото му лице, Еви го разпозна. Трябваше да положи огромни усилия, за да остане спокойна, макар да беше обхваната от паника.

— Господин Булард — рече тя със сподавен глас. — В болницата ни казаха, че сте умрял.

Главата на Булард се поклащаше странно върху раменете му, докато той продължаваше да я гледа.

— Измъкнах се от онази адска яма — изръмжа той. — Разбих стъклото и избягах през нощта. Писна ми онези проклети демони да изливат дяволските си отвари в гърлото ми. — Той тръгна, олюлявайки се, към нея. Еви бавно обиколи ваната с разтуптяно от страх сърце. — Но нямам намерение да опъвам петалата, преди да те изпратя в ада първа.

— Защо? — попита меко Еви, опитвайки се да не поглежда към вратата, където с крайчеца на окото си бе зърнала някакво движение. *Сигурно е Франи*, помисли си трескаво тя. Размазаната фигура изчезна без звук и Еви мълчаливо се помоли прислужницата да е изтичала за помощ. Междувременно единственият ѝ шанс беше да се опитва да стои колкото се може по-далеч от Джос Булард.

— Ти ми отне всичко — изръмжа той, изгърбвайки рамене като животно в клетка. — Проклетото копеле остави всичко на теб — искаше само грозното малко пелтече, при положение, че аз му бях син. Негов син, а ме изхвърлиха като мръсно коте. — Лицето му се изкриви. — Правех каквото ми кажеше... бих убил, за да му угодя... но това нямаше значение. Винаги е искал само теб, проклета пиявицо!

— Съжалявам — каза — Еви и искреното съжаление в гласа ѝ като че ли го обърка за миг. Той се поколеба и я погледна, изкривил главата си под странен ъгъл. — Господин Булард... Джос... Баща ми ви е обичал. Последното му желание беше да се погрижим за вас.

— Вече е късно за това! — Той изпъшка и се хвана с ръце за главата, сякаш изпитваше непоносима болка. — Проклятие... ох... дяволите да го вземат...

Еви се възползва от възможността и се хвърли към вратата. Булард я улови и я блъсна в стената. Главата ѝ се удари в твърдата повърхност и в мозъка ѝ сякаш нещо се взриви — пред очите ѝ се спусна сивкаво-черна пелена. Опитвайки се да фокусира погледа си, тя примигна и изстена. Когато дойде на себе си, осъзна, че Булард е притиснал шията ѝ в сгъвката на ръката си. При всяко поемане на въздух ножът, който мъжът стискаше в ръката си, се опираше в гърлото ѝ. Булард дишаше хрипкаво, обливайки я със зловонния въздух, който излизаше от разлагащите му се дробове. Цялото му тяло се тресеше и той се напрягаше, опитвайки се да сдържи треперенето.

— Ще отидем заедно при него — изсъска той в ухото ѝ.

— При кого? — изпъшка Еви, която се страхуваше да помръдне.

— При татенцето. Да видим как се е настанил в ада.

— В гърлото му загъркори смях. — Сигурно играе карти със самия сатана. — Той леко притисна ножа към гърлото ѝ, наслаждавайки се на страха ѝ. — Първо ще заколя теб — промърмори той, — а после себе си. Интересно дали на Дженър ще му хареса да му се появим двамцата, хванати под ръка?

Докато Еви търсеше думи, които биха могли да достигнат до помътнялото му съзнание, откъм вратата се разнесе спокоен глас:

— Булард.

Това беше Себастиан, който изглеждаше поразително хладнокръвен и невъзмутим. Макар опасността да не беше изчезнала, Еви изпита невероятно облекчение при вида му. Той бавно влезе в стаята.

— Очевидно има какво още да се желае от регистрите на Тотнъм — изкоментира Себастиан, без дори да поглежда към Еви. Светлите му хипнотични очи му бяха впити в лицето на Булард.

— Мислех, че съм те застрелял — рече грубо Булард.

Себастиан сви равнодушно рамене.

— Нищо работа. Интересно как си успял да се вмъкнеш в клуба. Имаме хора на всички входи.

— През мазето с въглицата. Има един стар капак, който излиза право на Роуг Лейн. Никой не знае за него. Дори оня мелез Роуън. Назад, или ще я заколя като пиле.

— Последните думи се разнесоха, след като Себастиан пристъпи напред.

Погледът на Сейнт Винсът прескочи върху ножа, който сега заплашваше да прободне гърдите на Еви.

— Добре — рече Себастиан и веднага отстъпи назад. — Спокойно... Ще направя каквото поискаш. — Гласът му звучеше тихо и приятелски, лицето му беше спокойно, макар че по слепоочията му започнаха да се стичат ситни капчици пот. — Булард... Джос... изслушай ме. Нищо не губиш, ако ме оставиш да говоря. Намираш се сред приятели. Всичките ти... Сестра ти и аз ще изпълним волята на баща ти да ти помогнем. Кажи ми какво искаш. Мога да намеря морфин, за да облекча болката ти. Можеш да останеш тук колкото искаш, с чисто легло, в което да спиш, и хора, които да се грижат за теб. Каквото поискаш, твое е.

— Аха, веднага ти повярвах — подозрително отвърна Булард.

— Кълна се, че ще направя всичко, което ми е по силите. Но ако причиниш зло на Еви, няма да мога да ти помогна. — Без да спира да говори, Себастиан бавно започна да се отдалечава към прозореца, принуждавайки Булард да извие глава. — Позволи ѝ да се махне...

— Стой! — рече рязко Булард и нетърпеливо тръсна глава. Тялото му потрепери и от гърлото му се изтръгна животински вой. — По дяволите, проклетият шум в ушите...

— Трябва да пиеш лекарства — търпеливо произнесе Себастиан. — И да си починеш. Пусни ножа, Джос, докато не си ранил някого... Тук нищо не те заплашва. Ти си си у дома. Пусни ножа и аз ще ти помогна.

Невероятно, но Еви почувства, как ръката на Булард започна да се отпуска, сякаш успокояващият глас на Себастиан го привличаше по някакъв начин. В същото време той се извърна с лице към съпруга ѝ.

Оглушителен гръм разтърси въздуха. Озовала се неочаквано на свобода, Еви залитна назад. Успя само за миг да зърне Кам, който стоеше на прага и сваляше димящия си пистолет. Себастиан умишлено се беше отдалечил към прозореца, за да отвлече вниманието на Булард и да осигури на Кам спокойствие, за да се прицели добре.

Преди Еви да успее да погледне към тялото на пода, Себастиан я сграбчи, завъртя я и я притисна към гърдите си. Напрежението, което бе съдържал през последните минути, се освободи; цялото му тяло трепереше и той я прегръщаше силно, опипвайки гърба и ръцете ѝ, сграбчвайки с шепи косата ѝ. Не ѝ беше останал дъх, за да говори, затова просто стоеше безпомощно пред него, докато той ругаеше и стенеше, заровил лице в косата ѝ.

Като че ли пулсът ѝ никога нямаше да се върне в нормалния си ритъм.

— Франи те е повикала — най-накрая успя да каже тя.

Себастиан кимна и прокара треперещите си пръсти през косата ѝ.

— Каза, че в стаята ти има мъж. Не го разпознала. — Той наведе главата ѝ назад и видя малката рана, която ножът бе направил върху гърлото ѝ. Лицето му пребледня, когато осъзна колко близо се е намирал Булард до главната артерия. Наведе се да целуне червената

резка и продължи да целува трескаво лицето ѝ. — По дяволите — прошепна той. — Еви. Еви. Нямаше да го понеса.

Тя се извъртя в ръцете му, за да погледне Кам, който разстилаше палтото си върху главата и раменете на Булард.

— Не трябваше да го убиваш, Кам — произнесе с надебелял език Еви. — Той щеше да ме пусне. Тъкмо отпускаше ръката си...

— Трябваше да съм сигурен — отвърна младежът с равен глас. — Трябваше да стрелям при първа възможност.

— Лицето му беше преbledняло, но златистите му очи проблясваха от събралите се сълзи. Еви осъзна, че току-що е бил принуден да застреля мъжа, когото бе познавал от дете.

— Кам... — започна тя, но той я накара да замълчи с един жест и поклати глава.

— Така е по-добре за него — рече младият циганин, без да я поглежда. — Нито едно живо същество не трябва да страда така.

— Да, но ти...

— Добре съм — отвърна той и стисна зъби.

Но видът му говореше обратното. Смуглата му кожа изглеждаше бледна и той имаше толкова потресен вид, че Еви не се сдържа, отиде при него и го прегърна с желанието да го утеши по някакъв начин. Той позволи на ръцете ѝ да го обгърнат и макар да не отвърна на прегръдката, Еви почувства, как устните му се притиснаха за миг към косата ѝ.

Това като че ли изчерпа търпението на Себастиан. Той направи крачка напред, безцеремонно притегли Еви към себе си и се обърна към Кам, изричайки бързо:

— Изпрати някой в погребалната кантора.

— Да — отвърна разсеяно младежът и се поколеба. — Долу сигурно са чули изстрела. Ще трябва да им дадем някакво обяснение.

— Кажи им, че някой си е чистил оръжието и то случайно е гръмнало — отвърна Себастиан. — Кажи им, че няма пострадал. Когато дойдат за покойника, изпрати ги през задния вход. И им плати да си мълчат.

— Да, милорд. А ако полицаият започне да задава въпроси...

— Изпрати го в кабинета ми — аз ще се оправя с него.

Кам кимна и изчезна.

Себастиан изведе Еви от стаята, заключи вратата, прибра ключа в джоба си и я поведе към друга спалня, която се намираше по-нататък по коридора. Еви го следваше като в мъгла, опитвайки се да осъзнае случилото се. Себастиан отстъпи встрани, пускайки я първа в стаята.

— Остани тук — каза той. — Ще ти изпратя една прислужница. И чаша бренди — ще ти се отрази добре.

Еви го погледна разтревожено:

— После ще се качиш ли при мен?

Той кимна отсечено.

— Първо трябва да се погрижа за нещата.

Но тази нощ той не се върна в стаята ѝ. Еви напразно го чакаше и накрая си легна сама. Сънят ѝ беше неспокоен и тя често се будеше и шареше с ръка по празното място в леглото, където би трябвало да е съпругът ѝ. Сутринта я завари изморена и разтревожена. Тя погледна с подпухналите си очи прислужницата, която влезе в стаята, за да разпали огъня в камината.

— Виждала ли си тази сутрин лорд Сейнт Винсът? — попита тя с хриплив глас.

— Да, милейди. Негово сиятелство и господин Роуън прекараха почти цялата нощ в разговори.

— Кажу ми, че искам да го видя.

— Да, милейди. — Прислужницата остави на умивалника кана с гореща вода и излезе.

Еви се измъкна от постелята, изпълни сутрешните процедури и приглади с ръце разрошените си къдрици. Четката, гребенът ѝ и фуркетите се намираха в другата стая, където...

Тя потрепери от отвращение и жалост, когато си спомни събитията от предишната нощ. Радваше се, че баща ѝ не бе доживял да види какво е станало с горкия Джос Булард. Всъщност никой не знаеше какви бяха истинските му чувства към младия човек и дали наистина вярваше, че той е негов син.

— Татко — прошепна тя, взирайки се в собствените си очи, които се отразяваха в огледалото. Очите на Айво Дженър. Колко тайни бе отнесъл той в гроба си, колко неща бяха останали неизречени! Винаги щеше да съжالياва за това, че не го беше опознала по-добре. Еви въздъхна и се утеши с мисълта, че баща ѝ щеше да е доволен да узнае, че клубът му най-после е достигнал висините, към които винаги

се бе стремил... и че собствената му дъщеря беше поставила началото на събитията, довели до спасяването на клуба.

Мислите ѝ не бяха успели да се върнат към Себастиан, когато той влезе в стаята, облечен в дрехите от предишния ден. Златистите му коси бяха разрошени, черни сенки окръжаваха сините му очи. Той изглеждаше уморен, но непреклонен, като човек, който е взел неприятно решение, но възнамеряваше да го изпълни.

Сейнт Винсът я огледа с придирчив поглед.

— Как се чувстваш?

Еви искаше да изтича към него, но изражението на лицето му я спря.

— Малко изморена — отвърна тя и го изгледа с любопитство. — Но предполагам не колкото теб. Прислужницата каза, че почти не си спал тази нощ. Двамата с Кам дълго сте разговаряли.

Себастиан потърка тила си с ръка.

— Трудно му е да преглътне онова, което се случи снощи. Но ще се справи.

Еви пристъпи неуверено към него, зачудена защо изглежда толкова отчужден. Но той не успя да скрие огъня, който проблесна в очите му при вида на фигурата ѝ, облечена в нощница. Това я успокои.

— Ела при мен — тихо каза тя.

Вместо да се подчини, Себастиан отиде до прозореца, отдалечавайки се от нея. Той се загледа мълчаливо в оживената улица, пълна с хора и карети.

Озадачена от поведението му, Еви чакаше, загледана в гърба му и напрегнатите рамене.

Когато накрая той се обърна към нея, лицето му беше безизразно.

— Това беше капакът — рече той. — Тук не си в безопасност — още в началото ти го казах. И твърде много пъти се оказвах прав. Взех решение и нищо няма да ме накара да го променя. Утре си тръгваш оттук. Ще останеш известно време във фамилното имение. Баща ми иска да се запознае с теб. Той е достатъчно приятна компания, а има и няколко местни семейства, с които да се развличаш...

— А ти ще останеш тук? — попита намръщено Еви.

— Да. Ще управлявам клуба и от време на време ще те посещавам.

Еви го погледна изумено; не беше в състояние да повярва, че той предлага да се разделят.

— Какво? — попита със слаб глас тя.

Очите му мрачно проблеснаха.

— Не мога да допусна да живееш на подобно място и постоянно да се притеснявам, че може да ти се случи нещо.

— И в имението може да се случи всичко.

— Няма да споря с теб — отвърна грубо той. — Ще отидеш там, където ти казах, и това е.

Предишната Еви сигурно щеше да преглътне обидата и да се подчини без по-нататъшни спорове. Новата Еви беше много по-силна... и отчаяно влюбена.

— Едва ли ще мога да живея далеч от теб — произнесе тя с равен тон. — Особено когато не разбирам защо е нужно това.

Хладнокръвието на Себастиан се пропука и по шията му плъзна червенина. Той зарови пръсти в косите си, разрошвайки още повече гъстите кичури.

— По дяволите, напоследък съм толкова разсеян, че не мога да взема решение по нито един въпрос. Не съм способен да мисля ясно. Стомахът ми се свива, гърдите ме болят, а когато те виждам да разговаряш с други мъже или се усмихваш на някого, направо полудявам от ревност. Не мога да живея така. Аз... — Той млъкна и я погледна недоверчиво. — Проклятие, Еви, какво толкова смешно казах?

— Нищо — отвърна тя, като побърза да скрие усмивката си. — Просто... това ми прозвуча така, сякаш искаш да ми кажеш, че ме обичаш.

Думата като че ли стресна Себастиан.

— Не — отвърна енергично той и кожата му пламна. — Не е вярно. Не мога. Не става дума за това. Просто трябва да намеря начин да... — Той млъкна и рязко си пое дъх, когато тя пристъпи към него и обхвана с дланите си лицето му. — Не, не ме разбра правилно — произнесе несигурно той и тя долови страха в гласа му. Страх, който изпитва малкото момче, когато още една жена, която е обичало, изчезва от живота му, отнесена от безжалостната треска. Тя не знаеше как да го успокои или как да утеши отдавнашната му мъка. Повдигна се на пръсти и потърси устните му със своите. Ръцете му я хванаха за

лактите, сякаш за да я отблъснат настрани, но като че ли не може да се насили да го направи. Извърна лицето си настрани, дишайки учестено. Без да се смущава от това, тя обсипа с целувки бузите му, брадичката, шията. Той тихо изруга.

— Дявол да те вземе, Еми — произнесе с отчаяние Себастиан. — Трябва да те отпратя оттук.

— Не се опитваш да защитиш мен, а себе си. — Тя силно го прегърна. — Но ще ти се наложи да поемеш риска и да си позволиш да обичаш някой друг.

— Не — прошепна той.

— Да, ще се наложи. — Еви затвори очи и притисна бузата си към гърдите му. — Защото аз те обичам, Себастиан... и искам и ти да ме обичаш. Истински, а не наполовина.

Той въздъхна шумно и я хвана за раменете:

— Позволи ми сам да решавам как и кого да обичам...

Еви не му позволи да завърши и затвори устата му с бавна, чувствена целувка, докато той не се предаде със стенание и не обгърна тялото ѝ с ръцете си. Отвърна отчаяно на целувката ѝ, докато главата ѝ не пламна в нежен огън.

Когато се откъсна от устните ѝ, той дишаше тежко.

— Наполовина? Господи, Еви! Обичам те толкова силно, че не мога да го изразя с думи. Изморих се да се боря със себе си. Но ако отстъпя... — Дъхът му секна. — Ти означаваш твърде много за мен — завърши с отчаяние той.

Еви отпусна дланта си върху твърдите му гърди и ги погали успокояващо. Разбираше отчаянието му. Изпълваха го толкова силни и непривични чувства, че му ставаше страшно от тях. Тя си спомни признанието на Анабел, че в началото на брака им господин Хънт е бил толкова уплашен от силните чувства към съпругата си, че му трябвало време, за да свикне с тях.

— Себастиан — каза тя, — това няма да продължи вечно. С времето ще разбереш, че това е напълно естествено, и ще се успокоиш.

— Не, няма.

Отговорът му прозвуча толкова страстно и с такава убеденост, че Еви зарови лице в рамото му, скривайки усмивката си.

— Обичам те — повтори тя и почувства трепета, който пробяга по тялото му. — М-можеш да ме отпратиш оттук, но не можеш да ми

помогнеш да се върна. Искам да прекарвам всеки ден с теб. Искам да те гледам как се бръснеш сутрин. Искам да пия шампанско и да танцувам с теб. Искам да кърпя дупките на чорапите ти. Искам да споделям леглото ти всяка нощ и да родя децата ти. — Тя замълча. — Не смяташ ли, че аз също имам своите страхове? Може би някоя сутрин ще се събудиш и ще ми кажеш, че си се изморил от мен. Може би нещата, които търпиш сега, с времето ще станат непоносими — заекването ми, луничките...

— Стига глупости — прекъсна я рязко Себастиан. — Заекването ти никога не ме е притеснявало. И обичам луничките ти. Обичам... — Гласът му секна и я сграбчи в обятията си. — По дяволите — промълви той след кратко мълчание. — Колко ми се иска да съм някой друг!

— Защо? — попита тя, притискайки се към гърдите му.

— Защо ли? Защото миналото ми е помийна яма, Еви.

— Не ми казваш нищо ново.

— Никога няма да мога да изкупя нещата, които съм натворил. Господи, ако можех да започна отначало! Щях да се постарая да стана друг човек, по-достоеен...

— Не искам да бъдеш друг. — Тя вдигна глава и го погледна през пелената от сълзи. — Нима неотдавна не ми го каза самият ти? Щом можеш да ме обичаш безусловно, значи и аз мога. Знам какъв си. Мисля, че се познаваме по-добре, отколкото познаваме себе си. Не смей да ме отпращаш оттук, с-страхливецо. Кой друг ще обича луничките ми? Кой ще се грижи за измръзналите ми крака? Кой ще ме люби в билиардната зала?

Себастиан мълчеше, но Еви усещаше как съпротивата му се стопява. Постепенно напрегнатите му мускули омекнаха и раменете му се отпуснаха. Той изруга приглушено, поднесе ръката ѝ към устните си и ги притисна към затоплената венчална халка.

— Обичам те — прошепна той... и Еви разбра, че е победила.

Този необикновен мъж, с всичките му недостатъци и достойнства, ѝ принадлежеше. Беше ѝ подарил сърцето си — безценен дар, който никога нямаше да предаде. В изблик на облекчение и нежност тя го притисна силно в обятията си. По бузата ѝ се стече самотна сълза и Себастиан я избърса с пръста си. От блясъка в очите му ѝ секна дъхът.

— Какво пък — изрече той с треперещ глас. — За билярдната зала си права.

И тя се усмихна, когато съпругът ѝ я вдигна на ръце и я понесе към леглото.

ЕПИЛОГ

Зимата беше към края си. Траурът на Еви съвпадна с бременността на Анабел и двете прекарваха много време заедно. И двете бяха лишени от възможността да присъстват на балове и соарета, но нямаха нищо против, тъй като след Коледа бяха настъпили люти студове и пролетта нямаше никакво намерение да пристига. Вместо да се шляят из града, те се настаняваха до камината в разкошния хотелски апартамент на семейство Хънт или се събираха с Лилиан и Дейзи в някоя от уютните гостни в градската резиденция на лорд Уестклиф. Прекарваха времето си в четене, разговори и ръкоделие, поглъщайки огромно количество чай.

Един следобед Лилиан седеше на писалището в ъгъла, съчинявайки писмо до една от зълвите си, а Дейзи се беше излегнала на дивана с романче в ръка, увита в кашмирено одеяло. Анабел беше заела креслото до камината, отпуснала едната си ръка върху изпъкналия си корем, а Еви седеше на стола до нея и масажираше отеclите ѝ крака. Анабел потрепна и въздъхна, след което промърмори:

— О, това е чудесно. Никой не ме беше предупреждавал, че при бременността краката отичат толкова. Макар че трябваше да го очаквам, заради допълнителната тежест, която нося. Благодаря ти, Еви. Ти си най-добрата приятелка на света.

От ъгъла се разнесе ироничният смях на Лилиан.

— На мен ми каза същото, Еви, последния път, когато ѝ разтърквах краката. Привързаността ѝ трае до следващия масаж. Признай си, Анабел, ти си една лекомислена жена.

Анабел се усмихна мързеливо.

— Само почакай, докато и ти заченеш, скъпа. Ще просиш масажи на краката от всеки, който се съгласи да ти ги направи.

Лилиан отвори уста, за да отговори, но после размисли и отпи глътка вино от чашата, която бе оставила на бюрото.

Без да отмества поглед от романа си, Дейзи се обади:

— О, хайде де, кажи им.

Анабел и Еви се обърнаха и се втренчиха в Лилиан.

— Какво да ни каже? — попитаха двете в хор.

Лилиан отвърна с бързо и раздразнено повдигане на раменете, след което им се усмихна през рамо.

— Към средата на лятото лорд Уестклиф ще се сдобие с наследник.

— Освен ако не е момиче — отбеляза Дейзи.

— Поздравления! — Еви скочи на крака, изтича при Лилиан и я прегърна възторжено. — Каква чудесна новина?

— Уестклиф е извън себе си от радост, макар да се опитва да не го показва — обяви Лилиан, отвърщайки на прегръдката ѝ. — Убедена съм, че точно в този момент разказва за това на Сейнт Винсът и господин Хънт. По всичко личи, че го счита за изключително своя заслуга.

— Е, все пак участието му е било значително — отбеляза Анабел.

— Да — отвърна Лилиан, — но по-голямата част от износването определено се пада на мен.

Анабел се ухили на Лилиан от другия край на стаята.

— Справяш се страхотно, скъпа. Прости ми, че не мога да стана и да дойда при теб, но наистина съм много щастлива. Надявам се децата ни да са с различни полове и всичко да завърши със сватба. — В гласа ѝ се промъкнаха жалостиви нотки. — Еви, върни се при мен. Не можеш да ме оставиш в такова състояние.

Поклащайки глава с усмивка, Еви се върна при камината. Тя погледна към Дейзи, забелязвайки доволния, замислен поглед, с който момичето наблюдаваше сестра си. Не беше нужно да е особено проникателна, за да се досети за причината за замислеността ѝ. Еви седна на табуретката в краката на Анабел и рече:

— Покрай всичките ни грижи за съпрузите и децата, не трябва да забравяме да търсим и жених за Дейзи.

Дейзи ѝ се усмихна мило.

— Ти си същинска прелест, Еви. Но нямам нищо против да си дочакам реда. В края на краищата коя би искала да си остане стара мома. Макар че започвам да се съмнявам, че някога ще срещна подходящия мъж.

— Разбира се, че ще срещнеш — отвърна убедено Анабел. — Не виждам особени трудности за това, Дейзи. Достатъчно разширихме кръга ни от познати и ще направим всичко възможно, за да ти открием идеалния съпруг.

— Просто имайте предвид, че не искам да се омъжвам за някой като лорд Уестклиф — отвърна Дейзи. — Твърде е деспотичен. Нито като Сейнт Винсът. Твърде е непредсказуем.

— А какво ще кажеш за господин Хънт? — попита Анабел.

Дейзи решително тръсна глава:

— Твърде е висок.

— Струва ми се, че ставаш *твърде* придирчива — обяви Анабел с блеснали очи.

— Изобщо не е така! Имам доста умерени изисквания. Трябва ми мъж, който да харесва продължителните разходки и книгите, и който да обожава кучетата и децата...

— И всички висши форми на сухоземна и водна растителност — довърши сухо Лилиан. — Кажи ми, скъпа, къде да намерим този образец?

— Със сигурност не и на баловете, на които съм присъствала досега — беше мрачният отговор на Дейзи. — Никога не бих повярвала, че това е възможно, но изборът тази година е по-ужасен и от миналата. Започвам да си мисля, че мъжете, които заслужават внимание, не посещават подобни места.

— Мисля, че си права — каза Лилиан. — Там конкуренцията е много голяма — а и най-добрите партии вече са заети. Време е да започнем да търсим по други места.

— В клуба има картотека на всички членове — предложи Еви. — Приблизително двеста и петдесет хиляди състоятелни джентълмени. Разбира се, повечето са женени, но съм сигурна, че мога да подбера неколцина кандидати, заслужаващи внимание.

— А лорд Сейнт Винсът ще ти позволи ли да прегледаш тази картотека? — усъмни се Дейзи. — Доколкото разбирам, това е поверителна информация.

— А нима някога ѝ е отказвал нещо? — възрази Лилиан с шеговит тон.

Еви, принудена да търпи постоянните им подмятания за очевидната привързаност на Себастиан към нея, се усмихна и погледна

брачната си халка, която сияеше ярко под светлината на пламъците.

— Рядко — призна си тя.

Думите ѝ предизвикаха подигравателния смях на Лилиан.

— Наистина, някой трябва да каже на Сейнт Винсът, че се е превърнал в живо възплъщение на клишето. Той олицетворява всичко, което е прието да се казва за разкаялите се женкари.

Анабел се настани по-удобно на стола си и попита Еви:

— Наистина ли се е променил, скъпа?

При мисълта за нежния си, дяволит и любящ съпруг, който я очакваше на долния етаж, усмивката на Еви стана още по-широка.

— Напълно — отвърна тихо тя, без да каже нито дума повече.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.